КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **оптужени Грујић Бранко и Поповић Бранко који су приведени из Окружног затвора у Београду,**
- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **браниоци оптужених, адвокати Миломир Шалић и Мирослав Перковић и Кесерић Синиша, такође за оптуженог Поповић Бранка,**
- **пуномоћници оштећених, Васић Милена и Наташа Кандић**
- **приступили су сведоци Петар Јурошевић и Драган Машановић.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, кажите.
Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице, имам неке примедбе које би требао изнети, треба ми једно петнаестак минута, па Ви планирајте када хоћете, или пре суђења или после суђења или када хоћете.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после, пошто су сведоци дошли из Босне.
Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није проблем, само да знате, мислим да планирате.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нема везе са сведоцима, прво ћемо саслушати сведоке.
Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То се исто односи и на мене, али краће.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

BR3 0170

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша у својству сведока ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ.

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Петар Јурошевић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши лични подаци као у истрази 08. марта 2007. године сте саслушани?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Адреса Доња Пилица?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 08. марта 2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је казна затвора до пет година. Уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате, али само на та одређена питања. Реците нам, да ли сте у сродству или у завади са овде присутним оптуженима?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро.

BPS0170

Није у сродству, није у завади са оптуженима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испред Вас се налази текст заклетве, па ћу Вас ја замолити да прочитате тај текст и да положите заклетву.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Молим.

Упозорен, опоменут, а након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту један папир са именима, личним именом и презименом и са псеудонимима. Уколико будем Вас ја питала или Ви помињали та лица, молим Вас да не помињете име, већ то слово поред имена.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Добро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали исказ у истрази 08. марта 2007. године код истражног судије и дали сте изјаву хашким истражитељима 2002. године. Због начела непосредности поступка, ја ћу Вас сада позвати да изнесете Ваш исказ и да нам поново значи овде пред судом, кажете шта Вам је познато о догађајима у јуну месецу 1992. године у Дому културе Пилица. Овде се води поступак за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва против двојице присутних оптужених, па да нам Ви испричате, шта Вам је о томе познато, отприлике оно што сте већ причали, знате о чему се ради, која је тема догађаја.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Знам тема која је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Значи, што се тиче тог догађаја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније да би Вас чули сви. Хоћете да седнете, можда ће Вам бити згодније.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не, мало имам треме.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, седите слободно, има столица и спустите микрофон и седите, биће Вам згодније вероватно да говорите.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја бих нешто о мојој улози коју сам ја имао у току тог рата, можда тако за почетак.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, изволите.

ЕБС 01 70

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Значи, ја сам припадао цивилној полицији, значи општине Зворника, где смо имали резервну станицу полиције у Пилици, која је гравитирала на три месне заједнице – значи Пилица Доња и Горња, Локањ Доњи и Горњи и Шепак Горњи и Средњи, значи домен наше те станице било је да нашим могућностима контролишемо значи цивилно становништво, да пружимо помоћ колико је од нас била у том моменту могућа. У том периоду када су довежени притвореници тада нисам био тог момента када су довежени, већ сам после сазнао да су довежени и да су смештени у сали Дома Пилице, у Дом културе и од мог дежурног полицајца сазнао сам, каже, треба полиција то чувати. Пошто смо ми били једна мања станица.и нисмо то ми могли нити је био наш задатак и то, онда сам ја замолио командира у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Командира полиције у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим да је тада био Петко Симић, јесте, Петко Симић, обавестио сам га за тај случај. Од њега сам добио одговор да то наше није да ми одређујемо, ко их је довезао нека води бригу о њима, тако да је била једна јединица, један вод војске, територијалне одбране у тој једној учионици некадашње школе и они су узели то на себе да обезбеђују, тако да су они, сада колико је то дана трајало, ја се сада не могу ни сетити, да ли је то било три, четири дана, колико су били, овај ту. Знам да су једно време добијали и храну, да је тај вод војске обезбеђивао и да је обезбеђивао, долази до хране и да што има војска да се и њима даје. Сада, колико су они имали тих, те хране, колико су им дали, нисам детаљно упознат. Ми смо имали информацију да ће та група затвореника ићи у Батковиће, тамо у тај регистровани, тако да ми нисмо ни били оптерећени тиме да ће доћи до нечега. И од мојих сазнања они су пребацивани по групама и ми смо мислили да су вожени за Батковић. Након пар месеци сазнао сам да није баш све тако било, да су вожени на другој страни, да су погубљени. То је све из приче, то што ја могу да кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да кренемо сада да причате Ваш исказ или је ово крај, не разумем?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја сада стварно не могу се сетити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајте сада стварно дајте исказ, мислим ово су само три реченице. У истрази бар што сте причали, било је бар десет пута више, по Вашим сазнањима?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, било је, било је, али не могу се свега сетити, мислим, не могу да, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се добро осећате?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Више пута сам дао те исказе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тим пре, онда значи пошто сте више пута дали, онда претпостављам да се сећате шта сте рекли, ако сте говорили истину. И тада сте исто били упозоравани као и данас.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја бих волео када би се то прочитало, па ако треба одговарати на нека питања, могу ја, наставићу и даље причати. Не знам којим ћете редоследом све ићи тај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све нам испричајте, значи шта сте Ви, у којој сте Ви функцији, ко је на функцији командира ТО, ко је на функцији председника Месне заједнице, ко су ти притвореници, ко их довози, шта сазнајете, ко је тај дежурни, значи све оно што сте причали, са ким сте у контакту, ко ту долази, Ви сте ту.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Председник Месне заједнице Пилице је био Петровић Перо, мислим да је Петровић Перо, није Петар, већ Перо. Са њим сам контактирао, са Драганом Машановићем сам контактирао који је био командир вода територијалне одбране те јединице која ће и обезбеђивати те затворенике. Да смо то одмах сутрадан отишли ја и Перо Петровић и Драган Машановић у Зворник, ја сам отишао у полицијску станицу, они су отишли да ли у општину, да ли, мислим, знам да су били у Кризном штабу Зворника код поменутог господина, да ли Павловић Марко, како се звао, не знам. Они су тамо ушли и изашли су и каже, ево ја сам добио папир да их ја обезбеђујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да је добио папир од Кризног штаба или територијалне одбране Зворника.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Драган Машановић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај што је дошао данас?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама каже?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви тада?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам био на улици, сачекао њих. Били смо у Зворнику, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то зграда где је ушао Машановић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, прекопута поште или једног парка, ту је та.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту било, која институција?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, да ли је то територијална одбрана или Кризни штаб, тако нешто ту је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је са Пером, да ли је и он?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И Перо је тај дан био, да ли је заједно са Драганом заједно отишао горе, да ли је Перо био у општини, сада се не могу свих детаља сетити. Знам да смо нас тројица отишли заједно, ја сам отишао до полицијске станице, да сам их сачекао ту где је пошта и онај парк, да су они брзо изашли, вратили се и каже, добио сам тај папир да их ја обезбеђујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тај папир?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он је држао неки папир, ја нисам ни знао, ни читао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код кога сте Ви ишли у полицију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам отишао у полицијску станицу Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, сигурно сам код Петка Симића, командира полицијске станице Зворник, јер сам ја био одговоран полицијској станици Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тада био командир?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да је Петко Симић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Петка Панића? У истрази сте помињали неког Петка Панића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, Петко Панић, ето.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је тај, не Симић, јер претходни командир ове станице је био Игњат Симић, па сам пермутовао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био начелник полиције тада?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим да је сведок «Q» (сведок је на главном претресу изговорио пуно име и презиме овог заштићеног сведока).
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам дадох тај списак ту, да ли га има на списку?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Извињавам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему онда то, ако, у то време је био тај?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, колико се ја сећам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли познајете неког Маринка Василића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули за тог човека?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Маринко?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Маринко знам, али презиме не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Маринка у полицији?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, био је мислим у царини да је радио Маринко, јесте, био је и Маринко у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, и он је био руководни радник, функционер, е сада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана када сте ишли у Зворник, да ли је био он ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не могу се сетити тога, кога сам тај дан нашао, не могу да се сетим са ким сам био тај дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви по занимању, трговац?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам трговац по занимању.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте Ви мобилисани у ту резервну полицију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мобилисан сам, па мислим у октобру 1991. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када постајете командир те станице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Командир станице полиције постајем, мислим да је то било крајем марта или почетком априла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када се заратило?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, када се заратило. Симић Игњатије, тадашњи командир те резервне станице полиције како се звала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у Пилици увек била резервна?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Увек је била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте имали људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: По систематизацији било је од 31 до 33, а у том моменту смо имали, били смо преполовљени, значи, једно 15, а највише до 20.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи, Ви сте од априла па све до када сте командир?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: До 09. августа, ја мислим 09. август.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било Ваше седиште?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У кругу тог задружног дома, највише се тако звао, јер то је и Дом културе где је учионица једна у приземљу, једна на спрату, некада је била четвороразредна основна школа, некада давно док није направљена осмогодишња школа на Кули у Пилици и онда се вежу објекти Месног уреда, некада је била једна ту и банка, шалтер «Инвестбанке», па онда је пошта, па продавнице две и просторије за ту задругу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај Дом културе где су били ови људи затворени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Ваше просторије полиције, У партеру, на спрату, где?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У приземљу су биле, некада је била, некада је био ту управник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Некада је био ту управник тог задружног дома, задруге те, управник, па су нама дали ту просторију, да ли, ја мислим да је то од пре била резервисана за полицијску станицу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте имали просторија?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Имали смо једну.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једну?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Само једну.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У приземљу?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на спрату ко је био смештен?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: На спрату није нико био, на спрату је, пролази се кроз једну учионицу, да ли је тада била Месна заједница, Месни уред на спрату.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту Перо овај седео?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај «Бели» јел?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, Перо «Бели»:
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете на овој фотографији да ми покажете где је Ваша канцеларија, где Ви гледате? Ево овде истражни судија је у присуству странака обавио једну истражну радњу. Хоћете да дођете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Може.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево има овде ова три свода, где је ту улица, где је?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Овде је био улаз.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је наша, горе је требао бити Перо Петровић, Месна заједница, ми смо овде, а улази се са ове стране.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кроз ова врата?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, овде се види само прозор, не виде се врата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је ту пут Зворник-Бијељина, да ли је то овде?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, овамо је пут Зворник-Бијељина.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где гледају ови сводови, на пут или?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: На пут.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш на пут?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Баш.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А бочна страна, да ли је то ово?

ЕВ30170

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Бочна страна води за село.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то то?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, то је та бочна страна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово је ближе, то је ту, ту су врата?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, сада је ветеринарска, уствари, није ни сада она више, она се преселила.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви гледате на овај прозор?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, овај, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тај, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, гледате на пут?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо је Бијељина, да ли је тако, нагоре?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овамо је Зворник?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је споменик?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ево га овде испред.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што се види?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово овде, то је бочна страна, да ли је тако, гледано ка Бијељини, ова врата метална ?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, Бијељина, али овамо је био споредни, споредни пут за село.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама објашњено куда су ушли ти затвореници у зграду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да су на ова врата ушли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На велика?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, ту је ова задруга имала нешто своје, они су држали тај кључ. Мислим да су тражили од земљорадничке задруге, Ока, та се звала, од њих је кључ или су провалили, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово унутрашњост?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, то је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се ту пуштају неки филмови?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, јесте, некада су били филмови, приредбе, игранке.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на овој тераси, ко ту, да ли ту седи овај Пера?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Они су овде имали канцеларију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто значи гледају на улицу?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, станите само, то сам хтела да ми покажете.

RS 0170

Констатује се да је сведок показао на фотографији број 37 фотодокументације у књизи V истраге, прозор његове канцеларије у приземљу зграде задружног дома Пилице који се види и на фотографији број 38 са десне стране натписа «Ветеринарска станица», као и да су прозори на спрату који има терасу, прозори Месне канцеларије где је седео Перо Петровић.

Констатује се да је сведок на фотографијама број 39 и 40 показао велика браон врата као врата на која су према његовим сазнањима, ушли притвореници, те да је препознао и на фотографијама 43 и 44 унутрашњост Дома у Пилици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајте нам мало јасније објасните то, кажете, Ви нисте били при довожењу у салу када су ти људи смештени и сазнајете од дежурног полицајца. Када сазнајете, шта сазнајете, да ли сте имали најаву да ће неко доћи или је то за Вас било изненађење, како се то дешава? Да ли је то уобичајен случај да се у Дом културе смештају неки заробљени људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо имали никаквих сазнања, ни ја као командир те полиције, ни Перо Петровић, тај председник Месне заједнице, није ни он имао никаквих сазнања. Мислим, да ли сам тај дан исто, ми смо држали, мало сам рекао на почетку, значи Горњи Шепак, Доњи Шепак, Средњи Шепак, Доњи Локањ и Горњи Локањ, тако и Горња и Доња Пилица, значи то подручје, овај, покривали смо и држали смо и обезбеђење тог моста на Шепку, тако да сам ја био тада у Шепку или у Зворнику када смо дошли негде, између 15 часова, 15,30, али, мислим, чим сам, ми смо се паркирали испред продавница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ви?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја, овај и тада сам чуо да су довежени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о себи причате, сами сте?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да. Не могу да се сетим да ли је још ко са мном био и онда сам отишао у станицу и дежурни ми је све то испричао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај дежурни, нешто сте помињали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја мислим да је Милан Лукић био тада дежурни.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лукић или Лучић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Лукић Милан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лукић?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Дежурни.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има Милана сада, где је он, у Шепку?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, он је, у Шепку живи, у Доњем Шепку.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Доњем Шепку?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он ради?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, сада ради пољопривреду, пољопривредни произвођач.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лукић Милан? Значи, он је био дежуран у овој канцеларији?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам он каже када Ви долазите?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он је рекао да су довежени, да ли дуплим аутобусом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чијим аутобусом?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: «Дринетранс», мислим да ми је тако рекао, тог «Дринетранса», довезао затворенике.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Заробљенике, па су притворени у сали, налажу нама да ми то обезбеђујемо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сада, ко налаже и како довежени, ко их довози?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, довезао је, ја мислим да је предводник био «Џелат», сада како се он зове и презива.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај «Џелат», да ли сте Ви знали тог човека'
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја лично не, из виђења га овако знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знали сте га и до тада из виђења?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Из виђења, али то, али никада нисам контактирао са њим, тако да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта знате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Каже, «Џелат» их је довезао још са неким и каже, прилази мени или нама, каже, морате то ви чувати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, ко су ти људи, одакле?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам да ли им је шта рекао одакле су, али знамо да су били да ли у Каракају или у Челопеку, где су били они притворени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, већ су негде били притворени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, они су већ били притворени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, од колега полицајаца, од неког војника сам сазнао да су отуда пребачени у Пилицу без икакве најаве, без икаквог обавештења, без икакве припреме.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим формацијама је тај «Џелат»; шта каже овај дежурни полицајац? Да ли је он униформисан или је у цивилу, да ли је наоружан, ко је тај човек, коме припада?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, он је био наоружан и униформе имали су, сада да ли су територијалне одбране, да ли су специјалне војске, да ли, ми не знамо, мислим, били су униформисани. Сада, како су изгледали, мислим, ја не знам, нисам био у то време туда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је он сам довео, шта каже овај Лукић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, било је њих више, каже, али је «Џелат»; њега је ваљда препознао и описао ми њега и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оставио их ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, овако, ја не знам да ли је то био један аутобус или два аутобуса, ја сам у изјави дао да је то можда од 70, 80 људи или до 120, ја не знам тачно, јер ја сам радио у «Хладњачи» зворничкој где сам доста познавао људи, неки су полицајци, неки су ишли да виде, пењали се горе где се приказивао кино, да виде. Ја нисам имао потребе да идем, јер већ је била тај вод, који ће их обезбеђивати, чувати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате број колико људи ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оквиру зграде где сте Ви командир полиције?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, нисам знао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам знао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас пита Петко, колико ти има људи, шта је то?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није ме ни питао, ја сам га само известио да има одређени број затвореника, група људи или не знам колико. Ја сам можда рекао 60, 70 тада, у том маху. Он каже, «ко их је довезао, нека их чува»:
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви комуницирате са Петком и када, да ли можете то да се сетите?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Одмах, истог тог дана, значи када сам сазнао, после можда сат времена, овај, успео сам да га добијем телефоном.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био телефон?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Имали смо доле у станици, мислим у станици да смо имали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вам само то каже?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема да се консултује он са неким, да некога још пита нешто?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се још чули са Петком тих дана док су били ти људи ту затворени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, вероватно сам ишао, да ли је то било одмах наредни дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно што сте причали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте ишли.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Кога сам горе нашао у Зворнику ја се не могу сетити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким, након Петка, са ким комуницирате ту? Рекли сте са Пером и са Машановићем. Испричајте нам о тим контактима, шта са њима причате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ето, ја сам и са једним и са другим, зато што је, значи та територијална одбрана била у приземљу те учионице, значи до нас одмах. И он каже, ја не могу чувати док не добијем наређење од некога. Зато је, ја мислим, да ли је то сутрадан, било када смо отишли нас тројица у Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То овај Машановић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се тог дана, значи обратили?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли смо тај дан или сутрадан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам тачно, не знам стварно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са Пером Петровићем?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, да ли смо исти дан се нашли ту вече или сутрадан исто, не могу да тачно потврдим, зато што сам ја морао ићи и Шепак и у Локањ и у Пилицу где је требало. Онда имали смо повремено и, ајде то ће после бити, да смо ишли и на терене и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте нешто причали везано за територијалну одбрану. Како је то било организовано? Питао Вас је судија, «ко је тај Џелат, како он то сада ту издаје неке наредбе полицији»; па сте нешто причали везано за ту организацију.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Значи, ми смо мобилисани значи крај октобра мислим, можда и септембра 1991. када су почели сукоби или раздвајања бивше Југославије, а ЈНА, да ли је ЈНА у новембру 1991.,

значи у новембру 1991. године, значи била је тада Југословенска народна армија и резервна полиција исто бивше Југославије, такорећи и значи када су кренули ратни сукоби у Босни, значи то је био март или април 04. који се спомиње, е онда је дошло до поделе и полиције и у тој ЈНА војсци, било је, био је један из редова муслиманског народа, био је мислим командир чете или заменик тог како су звали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који период то причате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Од новембра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте новембар, ајмо април, мај, питам Вас за територијалну одбрану. Причали сте нешто, нека чета ТО у Главичицама, једна у Пилици, једна у Шепку.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, она је била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Значи од новембра 1991. до, да кажем, до маја 1992. Ето, то је та, што се тиче војске, била прво Југссловенска народна армија, резерва Југословенске народне армије, значи од новембра, зато кажем тај пресек.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са мајем, добро и шта се онда мења, у мају?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, били су кризни штабови, па територијална одбрана, резервна полицијска станица која је деловала на том подручју.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је овај Машановић постао командир територијалне одбране? Ви сте рекли да је он био командир.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он је био командир вода.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вода?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Када су те, сада чета не знам једна што је била у Шепку, једна у Пилици, онда су већ формиране, по мом овако сада сећању, линије, линије, били интервентни неки водови. Мислим да су водови били, не верујем да су још те линије биле између разграничења и тако и тај један вод је остао ту у Пилици као.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај Машановић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки вод?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, сада не могу да се сетим да ли је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Бранка Симеуновића, званог «Декиљ»?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Деки, Деки, познато ми је овако мало из прича, али да сам, а да нешто подробније знам, не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Дику Јурошевића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он ми је рођак.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био нешто у ТО или у полицији?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он би могао бити само у ТО, у полицији није био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао он неки свој вод?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Можда је, ја стварно не знам, што се тиче војске, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је по Вама био командир у Пилици, по Вашем сазнању?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Било је њих више, био је, ајде да кажем, тада у Пилици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, ових дана када су ови затвореници?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Знам и Радоје Лакић је био, да ли је он био над њима командант или командир, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вама сазнање да овај Машановић преузима бригу за, кажете, Ви са Петком причате, Петко каже, «то није ваше, онај ко их је довео, нека их чува». Да ли је тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је довео?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, тај «Џелат».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их чува?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Чуваће их Драган Машановић са тим водом који је остао ту нераспоређен од, да ли те територијалне одбране, да ли од ЈНА; они су се звали ЈНА; у том периоду, да ли је то било у априлу или у мају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, када је то било, ког датума, ког месеца?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, знам, значи тачно не знам, ја сам све мислио да је то можда одмах после ратних сукоба у Зворнику, април, мај, ја сам тако мислио, док нисам те изјаве давао, када сам чуо да је то било јел у јуну, јел тако. Мислим, тачно тих дана ја не знам, мислим, тачно сада, знам да је тај период, значи од.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је време било топло или хладно?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, топло је, топлије је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте причали у истрази да сте онда ступили када сте са овим Петком причали, да сте онда ступили у контакт са Пером овим?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Петровићем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, он је био председник Месне заједнице, јел тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, «разговарао сам са њим да то преузме војска, јер смо ми мала станица и то није наш задатак»?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са Петком, кажете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, ја сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је онда рекао Пера?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И Перо је био изненађен и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је организовао он ко ће то да чува као председник Месне заједнице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Перо, ипак, Перо ипак је узео обавезу на себе. Ја мислим да смо са њим и отишли у Зворник, мислим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, шта Вам каже Пера, да ли се сећате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја, Перо Петровић и Драган Машановић смо отишли у Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта претходи том Вашем одласку, вас тројица као председник Месне заједнице, као неко испред ТО и као овај испред, и као полиција?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, претходи да их неко мора чувати, да неко мора их обезбеђивати, да неко мора водити рачуна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи вас тројица зато?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Водити бригу о њима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко одлучује да та јединица сада ту, кажете, тај његов вод Машанов који ту остаје, како долази до тога да они? Да ли то Машановић сам одлучује или њему неко то, које је Ваше сазнање о томе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Значи, ја и Драган и Перо, да ли смо те вечери или сутрадан, не могу се сада сетити никако, да ли сам са једним био увече, да ли сам сутрадан и отишли смо у Зворник. Ја сам отишао у полицију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте отишли, чиме?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не могу да се сетим, да ли смо са колима каквим, да ли смо аутобусом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас тројица и?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте. А исти дан, значи после пола сата или сат када сам ја дошао и када је био дежурни полицајац обавестио да су они ту налазе, ја сам назвао полицијску станицу Зворник да обавести.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже да није ваше?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Каже, то није наша дужност, немој се ту мешати, ко их је довезао, има да их обезбеђује. Е сада, пошто је био тај вод, којим је руководио Драган Машан или је био у позадини или тако, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти његови били?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: До наше канцеларије та учионица, значи они су ту били.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је тих територијалаца било у том воду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не могу тачно да кажем, ако је вод, ја мислим тридесет или колико већ броји, вод, тридесетак људи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту били физички или су дошли однекуда? Да ли се сећате тога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, били су они ту, а да ли су сви били, ја то не знам. Мислим да то, пошто су, неки је можда отишао кући или имају своја дежурства како су они имали, ја стварно нисам улазио у њихов распоред, програм, да знам како они функционишу и то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи, Ви одлазите у Зворник. Како је дошло до тога да Ви тамо, кажете, вас тројица сте заједно?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим заједно, ја се сећам да смо заједно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дао идеју да се иде, да ли се сећате тога и где да се иде? Како сте одлучили где ћете ићи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ми смо известили, ја значи мог командира у Зворнику, па сам Перу Петровића и вероватно сам после и Драгана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а они, са ким су они комуницирали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, Драган, ја не могу, каже, обезбеђивати, док не добијем написмено од некога.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то каже Драган?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Драган то мени каже и ми смо отишли у Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас питам, код кога идете, како одлучујете код кога идете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја сам ишао, ја нисам ишао у, Перо Петровић и Драган, мислим да су заједно отишли у Кризни штаб Зворника или територијална одбрана, како се звала, ја не знам, сада не могу да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то зграда, шта је у тој згради, седиште чега, та зграда прекопута поште, шта је ту било пре рата, шта је тада било за време?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли је војни одсек онда је био или до војног одсека, сада, баш враћам филм већ ових неколико, пола сата, да

видим, да ли је то било у војном одсеку, да ли је до војног одсека био Кризни штаб. У том правцу је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви, значи не улазите у зграду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја улазио тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали у то време, ко у тој згради седи од људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Од њих сам и од других сам чуо, Марко Павловић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек, да ли можете да нам мало кажете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Стварно ја не знам тог човека, јер га нисам видео. Знам, каже, у Кризном штабу је Марко Павловић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате Брану Грујића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неку функцију у то време?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, Брано Грујић је био председник Скупштине општине Зворник и био је председник странке СДС.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за неку институцију да се зове Привремена влада, да ли је била таква нека институција?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, била је Привремена влада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био председник?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, највероватније опет Брано Грујић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Јову Мијатовића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, чуо сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ко је од њих двојице био, мислим, можда је Јово Мијатовић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви Брани све стрпасте, и Влада и општина и све?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам, стварно, овај, ја бих рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изгледа ми неке ствари боље знамо од Вас, пошто смо чули овде, али добро. Да ли сте сигурни Ви да је Брано био и председник општине и Владе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Председник општине јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се Ви задржасте тамо у граду? Каже, овај излази и каже, Марко му тај дао неки папир?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам показивао, нисте тражили да видите?

BRS 01170

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, слично овом листу, каже, ја сам добио папир. Рекох, добро, јер смо брзо и били, брзо смо отишли и брзо смо се и вратили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и Пера ушао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим да јесте, не могу се сетити. Ја знам Драган сто-посто да је ушао и каже, ево.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко је Пери надређен, Пера је председник Месне заједнице, да ли је тако, Пилице, ко је њему надређен?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Пери је био надређен неко из општине, по страначкој, био би Брано Грујић, по страначком, а по општинским функцијама, да ли тај Јово Мијатовић, јел Мијатовић или ко је други био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питасте Перу, кога си ти консултовао, са ким ти причаш, ко је изнад тебе, када су изашли?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, нисам, нисам питао Перу, ништа, мислим, где ћеш ти Перо, знам да ћемо ићи заједно да то решимо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај каже добио је то од тог Марка папир, јел?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сада то значи, да је задужен да чува те људе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, по мени јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нисте хтели телефоном да обавите ту операцију, него сте ишли лично, вас тројица?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, телефони нису увек радили. Али, кажем, имао сам срећу да сам тај дан добио господина Петка.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро сада, од Зворника до Пилице има тридесет километара, јел тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви сада причате у повратку, шта сада са тим људима? Да ли прича овај, шта му је рекао тај Павловић, шта да се ради са тим људима, где ће, докле ће ту да буду, како ће да се хране?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ми смо сазнали, рецимо, сви су причали, биће два, три дана ту и иду у Батковиће. Тамо је био регистрован је ли логор или Црвени крст, више и не знам, овај, као они су сада ту привремено и они иду за Батковиће.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то, од кога Ви то сазнајете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, и од, па конкретно од војске, од полицајаца, нико оно, па сви су рекли иду тамо, мислим нема и онда тако ми нисмо после ни обраћали пажњу ни, има ко их обезбеђује, ко их чува. Правили су се тамо и WC, овај, неко је наишао, неко је наредио да се направи WC.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се правио WC?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, да ли сутрадан, да ли, ја не знам тачно ни колико су дана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте се Ви вратили из Зворника или када?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, не, већ сутрадан или први дан, наредног дана или други дан, правили су им WC, значи морају имати и довели су им и воду у кругу испред сале, не баш испред сале, ту је био неки чардак, да ли је био празан, некада се лагеровао кукуруз док је та задруга радила. Знам да су довели ту воду и да су направили један вањски WC, да су им почели давати храну и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, опет ова војска, да ли је ЈНА, да ли је територијална одбрана, не знам коју су тада функцију имали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ова војска од Машановића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту била још нека војска, да сте Ви видели, осим тих Машановићевих припадника тог вода, нека друга војска?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, на почетку рата, добро ја, на почетку рата било је војски ваздан, сада, која је, чија.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на та три дана док су ови затвореници ту, Ви сте ту, колико схватам, јел тако? Не чувате, али ту сте физички у овој просторији?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, били смо у тој просторији, али смо имали терена доста.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та три дана сте имали терене?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја се сећам тог дана када сам дошао и када ми је дежурни полицајац саопштио и, па знам да су, била је ипак дежурна ту станица, сада колико се сећам, јер каже, ишао сам да видим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Неко од ових дежурних који је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајци?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ишао сам да видим колико их има.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што кажете, ишли су унутра да виде?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нису улазили, има оно за приказивање кина, биоскопа, када је неко узимао цигара, бацао им, неко им је храну бацао и тако, некога су познавали, некога нису и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какво је обезбеђење ту око Дома тих дана? Како су организовани ти од Машановића људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам како су они били организовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле, да ли сте видели страже неке ту или, да ли су излазили ти затвореници напоље?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, видео сам можда једног или двојицу док су правили WC, док су, а нису они шетали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како их чувају, ова јединица, кажете, јединица Драгана је преузела да чува, па сте сутра ишли по то писмено?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ми нисмо, ја нисам улазио у детаље тамо како је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам, шта сте видели, да ли сте видели наоружане људе неке који их чувају, ко су ти људи, да ли знате те људе из Машановићевог вода, да ли их познајете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Неке сам познавао, али нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они униформисани, како су они одевени, какву униформу имају?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, имали су Југословенске народне армије униформе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су оне једнобојне зелене?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неке капе, неке? Какво су оружје имали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Имали су и аутоматско и полуаутоматско оружје. Нису то, мислим да нису имали, шта ја знам, можда се тамо затворе врата и ето дежурају. Није то било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било дежурних и код споменика или само тамо код оних врата?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим само код врата да су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са оне бочне стране?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Само са бочне.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи закључани, да ли има неки кључ, нека брава, ту на тим вратима?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли су они провалили, да ли су добили кључ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте нешто од некога су тражили ко им је дао кључ. Ко је имао кључ од тог Дома? Да ли је то у функцији била ова сала у то време када су они довежени, да ли се користила?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, није била у функцији, била је у функцији, рецимо, када та задруга Ока Пилице, значи они су повремено вишак житарица лагеровали ту и тако да је та задруга, ах имала кључ од те сале.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли им је неко дао кључ да их уведу, како су уведени?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Једни вичу да су добили кључ, једни вичу да је одваљен катанац, тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ови полицајци Ваши?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, то и од војске или ко је био ту присутан, од кога сам могао чути или, из прича, сада тачно не знам, да ли су провалили та врата, да ли су добили кључ, то би можда знао Перо Петровић или.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже Перо, да ли је он био ту када су их довезли?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, није, није био ни Перо, није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада сте рекли да сте овог возача из «Дринатранса» препознали, овог човека који је био затворен, који је је правио WC.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај човек?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је био Ибро Лолић, јер некада је држао линију Пилица-Зворник док је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобуску?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, наредног дана сте га препознали. Где је био?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, значи правили су тај импровизовани WC, да ли сам га ја лично видео да је тамо прешао прекопута код Владе Тог Рикића или ми је неко рекао, каже, био је код Владе Рикића на кафи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А WC праве где?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се види то место на овим фотографијама?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Види се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да ми покажете.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Види се, види се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је иза, уствари, на крају зграде са бочне стране?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, са бочне стране, а сада ово нема тај чардак што је био, па онда био је један фризерски салон.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је нормално на пут главни?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није, он је пут који води у село.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али на главни пут, овај део зграде иде нормално, јел тако, то је бочни део, ово је пут овде?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, овде је, овде је пут, значи, ово је, ајде да кажемо, источна страна и овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ово гледа на пут?

IT-03-70

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је паралелно са путем зграда?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Паралелно, а ово је већ бочна страна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово је бочна страна.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Бочна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то, на крају бочне стране?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.

Констатује се да сведок показује на фотографијама у фотодокументацији, да је Лолић Ибро правио WC на крају бочног дела зграде који се види на фотографији 39 где се налази нека огласна табла са фотографијама, са четири фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви прилазили Ибри нешто да попричате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, не, стварно нисам ни ја, али верујем да, није било потребе, то је било и неко оптерећење за свакога, да ли то припадника полиције, да ли припадника војске, да ли обичног становника који је ту становао у непосредној близини, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тих мештана да долазе ту, да питају, да се нешто интересују?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, вероватно је било, мислим, овај, сада ја да наведем некога, не могу, јер ја нисам ту дежуран да бих, ако је неко налетео. Вероватно је било тога, вероватно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте нешто да се скупила нека група петнаест, двадесет мештана који су хтели да виде шта се ту дешава и који су видели како су ови људи уведени тог дана, тог дана када су дошли? Кажете и жени сте причали, па, овај, она је већ чула од других људи да су они стигли и онда ујутру када сте дошли на посао, сте наставили да причате и да сте касније неколико пута видели овог Ибру. Из ког села је Ибро?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ибро је од Каракаја према Сапни, не могу се сетити, пошто знам тај крај, солидно, мислим, радио сам на том подручју.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог краја?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Радио сам, значи у Каракају где је била «Хладњача», па некада сам ишао за Сапну, некада за.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за место Ђулићи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, јесте из Ђулића.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ибро из Ђулића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви претходних дана пре тог дана када су ови људи довежени, чули шта се десило са људима из Ђулића, из Сјенокосе, из Засеока, из тих села према Сапни?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам чуо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су били у школи у Каракају затворени њих око седамсто мушкараца?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, ја знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то сазнали, кажете, да су доведени из Каракаја или из Челопека ту код вас?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, да ли је исти дан или сутрадан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су исто били затворени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, чули сте?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, кажу, они су били тамо, ево сада су ту, каже, биће два, три дана и иду за Батковиће и тако нема као бриге да се секирате, ово, оно, мислим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, како им је храна довожена, одакле је довожена?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То ова војска, како се она сналазила, тако су и за њих обезбеђивали, не знам од неког, некада су имали и конзерву и хлеб, некада су само хлеб, па су после, знам, каже, наредили, не наредили, већ замолили су оног пекара или онога да доставе и тако су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао, да ли је то Машановић или неко други?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, неко од те војске, сада је ли то Машановић или.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којој чети је припадао тај вод Машановићев?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, значи они су, зато сам се враћао на јун-новембар 1991., значи то је била, како, што су, резерва Југословенске народне армије, значи није чета, батаљон, онда је батаљон био, можда се састојао од три, четири чете, где су имали и неке вежбе од новембра 1991. до не знам, јануара или фебруара, док није се заоштравала ситуација у Босни и Херцеговини и после раздвајање, војска ова, војска она, полиција ова, полиција она.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели некада тог «Џелата» кажете, кога сте знали од раније само из виђења, нисте лично га упознали за тих неколико дана колико су ту људи били?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам њега видео, да ли у Пилици, да ли у Зворнику, да ли у пролазу, знам да је висок, мршав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико година је тада имао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, можда мојих година, можда мало млађи, откуд знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се, значи, како је био, у којој униформи тачно?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не сећам се, можда је, можда су они имали маскирну униформу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим «Џелат» и та, можда су имали маскирне, не знам, не могу сада да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он још са неким био или сам?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам, нисам био присутан када су, овај, али сам га негде као видео, да ли у Зворнику у пролазу, да ли у Каракају, да ли у Козлуку, да ли у Пилици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О тим данима причамо? Колико су дана били ти људи ту затворени, да ли Ви знате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тачно не знам колико, тачно не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули или видели да су ту долазили још неки осим овог «Џелата» и тих војника из Машановог вода? Питао Вас је судија за нека имена, Пиварски, Нишки. Да ли сте чули за таква имена?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, јесам за та имена чуо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули и када и у којим околностима?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да су имали своје јединице или групе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то и ми знамо, него ја Вас питам, везано за ове дане када су ови затвореници, да ли сте чули да су они долазили или да ли сте чули уопште само да постоје такви људи, то Вас питам?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Чуо сам да је долазио овај, те долазио онај, али стварно не могу да потврдим, јер ја стварно нисам видео, а кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви такве људе нисте видели?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја их нисам видео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да неко каже, то је?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја их нисам видео, али сам чуо, каже, долазио овај, долазио онај, сада ко је долазио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, чуо сам од Драгана, од Драгана, каже, долазио овај, долазио онај. Е да ли је тај, е сада се мало сећам, да ли је он био у полицији, војној полицији «Џелат», могуће, тако је, мислим, стварно ја нисам видео опасач, ово, оно, да кажем, али што чујем опет није то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је било неких са белим опасачима, људи да су ту долазили?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, било их је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то чујете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Опет од Драгана или од неког тог војника или.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Пипу?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, чуо сам за Пипу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки Ваш ту комшија, где је село Главичице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, нема, значи граничи се са Пилицом, значи нема, тај Пипа можда од тог Дома километар и по, два.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кућа?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је и он долазио?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То чујем сада, мислим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, онда, да ли се сећате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам чуо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали тог човека?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, знао сам га.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао, коме је он припадао? Да ли је он био цивил или војник или полицајац?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам шта је он био тада, он је млађи од мене, тада је имао можда двадесет, тридесет година, колико је имао. Није неки, нисам га баш ето тако, али нисам имао неке похвале о њему, рецимо, а нисам га виђао ја да је тада долазио, јер ја нисам ту био стално, мислим, нисам могао видети.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Бошка?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Бошко? Не сећам се стварно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци помињу да је долазио и неки Бошко из Каракаја?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја се не сећам и не знам стварно ни Бошка тога. Пипу знам, ваљда је сада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко рекао да је долазио тамо тај Пипа у том периоду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То сам опет чуо, опет од Драгана, значи да је Пипа долазио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули како су ти људи транспортовани одатле, како су отишли и када? Да ли је то била ноћ, дан?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је била ноћ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ноћ?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ноћ. То сам исто чуо када су одвежени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте били присутни?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам био присутан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате, чули сте да је ноћу било?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао да је ноћу?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, већина их је доле причала који су, сада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не бих Вам могао рећи то. Знам, каже, ноћу су пребачени, где су пребачени, ја то не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко Вам је причао како су пребачени, под којим околностима, којим возилима?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, мислим, јер приче су приче, а нисам био ту, нисам од поузданих људи да бих могао ја поверовати томе и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули да су људи пописивани када су требали да напусте то место, на неки списак, да ли Вам је неко причао о томе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, и тог се ја не сећам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви рекли Петку да је тај «Џелат» довео те људе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, сигурно сам му, сигурно сам рекао, сигурно сам му рекао, мислим, не могу рећи дошли су само и ово. Да ли сам рекао, колико је то битно, није битно, али углавном да сам известио мог старешину.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто сте причали да сте имали сазнање да та јединица ТО треба да иде, кажете, да буде премештена у батаљон или да иде негде у Брчко, па је тај вод остао ту да чува те људе, да не би ишли даље на ратиште, па су онда прихватили да их чувају. Да ли се сећате тога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тога се сећам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то причао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, био је у мене брат у ТО.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај Дико или неко други?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, није, Мићо Јурошевић. Он ради овде у Београду и знам наша је слава Митровдан, дошао је с посла, одмах су га покупили у резервни састав те ЈНА. По томе знам да је то било новембар, почетак новембра када га је ангажовала Југословенска народна армија, а ми смо мало пре полиција, нешто пре 1991. Зато кажем, сећам се. Доста је било то, значи тих резервиста и ЈНА из

Пилице, из Главичица, из Шепка, из Локања и тако чује се од овога, од онога, ето, каже, ето, тај вод је остао нераспоређен, остали су, чекали су распоред, нису добили и то се десило да су довежени ту затвореници и да су се ови прихватили да не би ето, рачунали су да им је ту боље, лакше, то је овако из прича, из виђења нас, то није ни битно како су они остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како сте Ви комуницирали са Петком? Кажете, телефони су повремено радили?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, они су повремено радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали обавезу да нешто писмено известите Петка о неком таквом догађају?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, јесмо, ми смо имали у нашој станици и вођење дежурства и патролни налог, када се иде са патролама. Некада није било услова за то, али се увек могло евидентирати у свесци дежурног, значи увек се могло, ајде у месецу ако се прескочи дан, два, зависи од ситуације некакве и. Значи, ми смо ту имали евиденцију, али брзо су то мењали командири станица и војске и полиције и тако да те евиденције су, можда их је неко и задржао приватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чували те евиденције?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ми смо чували све те евиденције, значи ја сам био од марта до краја, до почетка августа командир те станице. После је Петко именовао Лазара Миросављевића зато што је он био некада његов стажиста као ученик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је касније?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да је овај када је овај «Џелат» довео те људе, да је овај Лукић констатовао у књизи да су стигли, да су довежени?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, јесте, јесте и сада не могу да се сетим колико је уписано, шта је уписано, зато кажем, после мене је био Миросављевић Лазар, не знам, требао је Божо Илић да буде, је ли Илић, па није дошло до тога или смо после се преселили се у Козлук, овај. Знам да је, мислим да је Божо те свеске, наше извештаје, однео. Сада да су ти извештаји, тачно би се знало и у које време и у колико сати, то смо ми констатовали, сва дешавања која су била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вама је истражни судија предочавао, а и ја ћу Вам рећи, овде сведоци кажу да су нека два, три мртва тела лежала иза Дома културе неколико дана, све док нису одвежени, ови људи из територијалне одбране. Да ли сте Ви то видели?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не, ја не могу сто-посто, ја сам неке изјаве сличне давао, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сличне чему?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тој, том случају, рецимо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки случај?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Зато што се дешавало, и 1995. десиће се још страшније нешто и сада када год хоћете да кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да Ви мешате 1991., добро, добро.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте и зато кажем да не могу да ту будем никада прецизан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је 1995. године било?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Опет су нам дотерали, довезли опет већу групу затвореника, исто је приче било да ће ићи за Батковиће и на крају су они и завршили ту на најгори начин.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у Пилици убијени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: По мом виђењу оно, шта се може да види у том моменту, јер човек је и шокиран и шта год рекне, да ли ће то бити тачно или не, ја сам дао изјаву, негде од 200 до 240, ето то је моје виђење да је било то тада што сам ја могао видети у том, али то је за мене био шок, зато кажем, све што, овај, рекнем број или, не знам, знам да је то било, мада неко барата већом цифром, али ја не могу то да потврдим. Има људи, дају изјаву свакакве и, али ето ја настојим да што приближније дам неку изјаву ако могу да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Ћирковић Синиша?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ћирковић Синиша је исто био, да ли председник СДС Месног одбора Пилице, онда је могуће, можда је он и Дико, али су оба покојни, и Синиша Ћирковић, он је био стоматолог, Дико Петровић исто члан СДС, знам их обадвојицу, нажалост покојни.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је био Ћирковић Синиша председник Месног одбора? Тада кажете да је био Петровић Перо у овом периоду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Дико, Перо и Синиша, њих три су била, а сада који је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не можете да лоцирате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не могу, не могу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био у то време Синиша?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, био је, сада, да ли је био он председник Месног одбора СДС, да ли је Перо, да ли је, али је вероватно Синиша, ако је Перо био председник Месне заједнице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мислите председник Одбора странке, а не места?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да, сада све ми се меша.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он седео? Да ли је и он имао канцеларију ту код Вас у том објекту или?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, има, значи поред наших канцеларија, била је банка, па онда је једна канцеларија ТО, па онда је пошта или обрнуто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све поред оне ознаке «ветеринарска станица»?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, онда иде тамо, Вама са леве стране, мени десно гледајући на пут, значи они су десно, од наше кацеларије, они су били десно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико на крају Ви аутобуса рекосте да Вам каже овај Лукић, колико их је довезло?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тачно ја не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте видели?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он је мени рекао, да ли је рекао два или три, али ја, један сам видео аутобус. Када сам се вратио, он је већ био празан, значи када сам се вратио, да ли из Зворника, да ли из Шепка, е сада, неке ствари се не сећам, можда ми је те године и жена била у болници. Зато кажем, не могу да поуздано дам неке.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато каквим возилима су одвежени, да ли сте то чули? И тада нисте ту били, да ли је тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, тада нисам био ни на једном, ни на једном транспорту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам причали, чиме су сви ти људи одвежени тада 1992. године?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нису, а после сам сазнао да су вожени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте сазнали и шта везан за одвођење?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је се, значи када је рат прошао и стало и нешто се чуло и у току рата, да су вожени приватним камионима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приватним?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим, да, да, једноставно дођу код човека, пали камион, ето то, али то сам после сазнао, да ли крајем рата, да ли у току рата, али вожени су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, сада да дођемо на крају на овај део оптужнице где стоји да су сва ова лица истог дана превежена, најмање 400 лица са, како пише у оптужници, три теретна возила у три туре до места званог Герина кланица у Каракају где су сви убијени. Да ли Ви имате таква сазнања?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја немам поузданих сазнања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо на непоуздана, каква су Вам непоуздана сазнања?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У Пилици толико није било, мислим, у Пилици, да ли су још где они.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да апстрахујемо број. Да ли сте чули да су ти људи убијени, колико их је било, Ви не знате колико?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам колико их је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули да су убијени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Чуо сам да су убијени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде нам то испричајте, шта сте чули, када, од кога, где, колико, ко их је убио, шта сте чули?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Детаље не знам нити ме је занимало, насамо сам чуо у разговору некаквом или је овај или ти прича неко коме не можеш поверовати и тако. Мислим, ту немам ја стварно иоле да Вам помогнем, неки детаљ поуздани, али то су приче да су вожени приватним камионима, да су погубљени и тако даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се прича, ко је по њих дошао, ко је њих одвезао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не знам, мислим, сада да ја измишљам или на сећању некоме шта ми је ко рекао и када ми је ко рекао, ја да знам, ја бих рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули да су ти људи убијени, да нису отишли у Батковић, у односу на тај дан када их више није било код вас?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не могу да се сетим, ја кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила датум када сте чули, него оријентационо временски, колико је прошло па сте чули?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Можда после месец дана или два, не знам ја, јер данас сте са неким, сутра већ нисте, време је то брзо летело, ишло.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви сазнања да је можда неко возило цивилне полиције са ротацијом пратило те људе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Немам то, то немам сазнање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде сведока који је једини преживео, има још један, а њега нисмо саслушали, овај сведок у истрази који је преживео стрељање у тој Гериној кланици истог тог дана, он каже трећег дана по доласку када су их све у више тура возили, каже да су их пратили, да их је пратило полицијско возило, тамо ка Каракају.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не знам, ми доле нисмо имали, нити је ко нас тражио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте имали возила?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо, нисмо имали. Ми смо, ајде, били, ако дође неки сељак, не грађанин, да пријави нешто, да се помогне и тако, више психички ето да постоји та полиција и, мада смо и одрађивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај сведок Машановић Драган помиње војну полицију која је ту дошла, добро, наредила да се ти људи чувају, да, када је он дошао у Пилицу поподне, да је било војне полиције која је чувала објекат и да су их онда они овај распоредили, да су онда његови ови војници.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Вероватно да је тако, зато ја кажем не могу да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели Ви војну полицију, неке припаднике, да нису од Машановића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Зато сам се оно малопре сетио када кажем да су они имали маскирну униформу, војна полиција. Сада испада да је војна полиција, али зато кажем, нисам улазио у детаље, значи могуће да је тај «Џелат» био у војној полицији, да је имао своју полицију. Мислим, стварно знам да је, да су имали те беле опасаче, шарена униформа, сада се ето мало сећам да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже он да су кључ од те зграде држали припадници војне полиције?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Могуће.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имала та војна полиција, ако је била уопште, неку канцеларију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нису они имали ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Машановић, кажете, он је исто имао канцеларију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па да ли су они имали канцеларију, али су имали ту учионицу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је доле у партеру?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Перо горе на спрату?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, мада и Перо није ту био можда у седмици једном или два пута у канцеларији, ето, зато кажем, нису то нормални услови да се ти сетиш и није професионални био, овај, председник Месне заједнице волонтер.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Машановић да је видео два, три леша тамо где је сада трафо, који су били покривени, лежали више сале на ћошку са бочне стране где је калкан забат, то је видео, каже, ту су лежали два, три дана и онда су их одвезли? Да ли сте чули Ви да неко прича тако нешто?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесам чуо, ја сам чуо, зато кажем, некада када дам такву изјаву што сам чуо, онда зависи од истражитеља.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само реците шта сте чули.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте видели, а нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питање је шта сте чули, шта сте видели, па је на Вама да определите шта сте чули, а шта сте видели. Да ли сте Ви чули да постоји наредба да се ти људи размене?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, и то је било, и то је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте то чули?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Сада од кога, мислим, само се причало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, шта сте причали са Машановићем уопште тих дана, да ли сте га Ви питали, обзором да он чува људе, да ли сте га питали нешто ближе, ко су ти људи, да ли су то неки војници, да ли су то цивили, за кога ће се мењати, када, где? Да ли Вас је то занимало, да ли сте причали са њим око тога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Видите.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су људи неки Ваши ту, комшије, кажете, неке сте и знали док сте радили у «Хладњачи»?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Неке сам знао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се занимате за судбину њихову? Где су они ухваћени, одакле су ти људи, како су доспели у тај Каракај, да ли сте причали нешто са Машановићем?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам, нисам причао о детаљима никада, нити сам имао потребе да причам о детаљима, поготову када нам је речено да иду за Батковиће, да ће ићи за размену и тако, то је, нико није знао ни шта је рат, ни шта се може десити у том рату и човек не сумња, мислим, ја бар нисам ништа сумњао да ће се десити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са Диком, Вашим рођаком?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сге чули да су тим људима одузимане неке ствари, неке вредности, сатови или нешто, новац?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, било је и тога, било је и тога сазнања од, било је и тога, каже, ушао овај, ушао онај, онај онога зна, па му дао, па, има који су људи, затвореници ти јадни и давали, надајући се вероватно да ће, значи било је и тога. Мислим, опет ја не могу да потврдим али знам из прича да је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где сте Ви били када су ови људи отишли?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Стварно ја не знам где сам ја био, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже и овај преживели да је то било дању, овај што је преживео стрељање, човек. Каже и Машановић да се ту писало све, пописивали људи. Ви нисте били у Пилици?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја ту био у Пилици, јер је нас, ако је било петнаест, шеснаест полицајаца, поделили у три групе или четири смене по четири, шеснаест, па онај у Шепку, онај у Локању, онај у Пилици, нисмо то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причао после тога Машановић нешто о његовом разговору са «Џелатом»?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није ми причао, није ми причао, нити сам га ја када питао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада о томе нисте говорили?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И сада не би, овај, да нисмо ето заједно дошли, он ће после мене сведочити, јер о немилим догађајима и не волим да причам и да се овај, ни да се сећам и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате сада тог «Џелата»?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не виђам га.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А где је тада била полиција смештена у то време?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Цивилна полиција или војна полиција?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилна
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У Пилици или у Зворнику?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у граду, у граду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У граду, мислим да је, видите, опет.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате можда у том периоду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, била је једно време у «Фамоду», «Фамод» фабрика модне одеће «Фамод», једно време је била на почетку рата ту, после је опет враћена у Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били некада у хотелу можда?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, били су у хотелу, да, хотел «Дрина», «Фамод» и полицијска станица Зворника.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се још нечега везано за овај догађај?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не сећам се, не знам, једино ако ме неко подсети.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли често у град, у Зворник?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, нисмо, нисмо често, јер аутобус је био само да ли ујутру и увече и сада ако имаш неки превоз да се пребациш и то, значи није, већ када је то пукло, онда није било ништа, није, ето, неко је имао радну обавезу па је ишао ујутру, увече се враћао, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао некада Ћирковић Синиша са Вама у Зворник везано за ове људе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја се не сећам, можда смо ишли или нисмо ишли, али се ја сећам када су моји полицајци отишли у Зворник да чувају пошту, болницу, банку и то и ја сам остао доле и још два, три млада полицајца која су примљена, који нису имали ни обуће, ништа. И ја сам имао аутоматску пушку, а један полицајац је имао полуаутоматску пушку, па је затражио, «команданте, хоћете ми дати аутоматску пушку да не идем са полуаутоматском» и ја сам му дао. Мени је остала полуаутоматска.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, причамо о овом периоду или не?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, тај период када је ето, ослобођен Зворник и треба полиција да чува пошту, болницу и то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прича овај сведок Пера Петровић да је ишао са Синишом Ћирковићем код Марка Павловића у Зворник као делегација везано за прављење овог WC.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Могуће да су то они ишли прије.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре Вас?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Пре мене, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви сигурни да сте ишли са Пером тада када сте ишли са Машановићем по папир?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја знам да смо ја и Перо и Драган се договорили да ћемо ићи и да смо ишли и добро се сећам Драгана, јер Драган изађе и каже, ево добио сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а Пере, да ли се сећате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па 90% да је и он био са мном, да је се вратио, требао би се вратити са нама или је остао, не знам, сада не могу да се сетим или смо се ту у Зворнику разишли, али ја мислим да смо се вратили. Још нешто да Вам кажем, ова наша полиција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервна?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Резервна полиција, ајде није имала неке симпатије, зато су звали Алијина војска, јер смо од, тако да боље је било да не идемо тамо где не морамо овај, да не би имали конфликте са или војском или са комшијом или, зато кажем, сви кажу што нисте више се ангажовали ми. Ми нисмо, овај, ем нас је мало било, ем није наша војска, знате шта је војске шта је полиције цивилне, али ето, зато кажем да не би било сукоба између.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте били цивилна полиција. А ко је представљао војну полицију у то време?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам сада ко је био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ту на списку сведок «Седам», да ли Вам је познат, али немојте му име читати, да ли Вам је то познато можда име?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није ми познато.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Јосипа Аћимовића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај Јосип?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, у тој војној полицији.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, отпочетка, почетак, колико се сећам, почетак тих ратних збивања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о формирању Зворничке бригаде?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам то, не, да не губимо време, то не знам о формирању.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неких питања?
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта, нисам Вас схватио добро или, поновите боље, шта је то где се Ви налазите, где је Ваша канцеларија, где су ови људи смештени, шта је то по функцији од пре рата било, Дом чега?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То су били задружни домови, после 1945., значи прављени, значи.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не значи ми то ништа задружни домови, заиста не знам шта је то.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Зато што је та земља била одузета пре рата и направљен је Дом културе и све је то задруга некада држала.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, дакле Дом културе.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, и Дом културе.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ово где су ови људи смештени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То су.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је припадало Месној заједници.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него, шта је то по функцији? Ово је судница, по функцији ово је судница, да ли разумете? а то где су ови људи смештени, Ви у једном моменту рекосте, неки полицајци су ишли горе, кроз кино-отворе да погледају, ја нисам ишао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то? Да ли је то нека биоскопска сала?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је била универзална, могла је бити биоскопска и.

IPS 0170

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја бих по овим фотографијама закључио да је то и нека, овај, сала за културно-уметничке садржаје?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, јесте.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Има тамо нека бина чини ми се?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: За то јесте, то је, за то је било намењено, али могло се и биоскоп да се приказује.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је неко претходних дана износио намештај из овога, из ове сале?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није ми познато.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако је то сала, онда би требало да буде пуно столица, а не видим на овим фотографијама да има иједна?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, није, сале су, столице су те постојале неке старе, биле су по три, четири комада везане, сада када су оне, овај, то су биле около, у сали да ли, пошто сам ја некада био и омладинац активан и било је около тих столица, а шта је било, да ли је било тада када су били.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате да ли је неко тог дана или претходних дана то припремао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није било много тих столица, значи ако је било, али није нико припремао?
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Реците ми само још ово, ко их је чувао тај дан? Ви рекосте, они су доведени послеподне, Ви сте сутрадан ишли у?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, вероватно та полиција.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко их је чувао тај дан, то вече, нисам схватио?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Вероватно та полиција војна, вероватно.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја не знам, мислим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чућемо сада од следећег сведока.
ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Стварно ја не знам да ли је та група што је дотерана, да ли су то они или војни полицајци.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били тог дана поподне после 3? Кажете, Ви сте дошли и дежурни полицајац каже, дошли људи и сада ко их чува, шта видите Ви ту, код споменика, бочно? Да ли видите неке стражаре?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, нико није био овамо где смо ми, нико није ту био. Само каже, има тамо затвореника. Вероватно су ти који су их довезли и чували.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, да ли сте Ви видели?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам видео, мислим, ја испред Дома, испред те учионице где смо ми били, где су наше канцеларије, није, у том моменту када сам ја био, није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, једно питање, ко су ти људи, да ли су то неки људи у борбама ухваћени, ко су ти људи који су ту, униформисани?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ни то не знам, не знам стварно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се распитали? Сада рекосте, знате људе док сте радили у «Хладњачи»? Јесу то из тих села, комшије?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, знао сам, ето, једино сам тог Лолића препознао и искрено нисам тамо ни ишао, нисам имао потребе да идем.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да се надовежем. Како је био обучен тај Лолић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, мислим, колико се ја сећам, у цивилу, колико се ја сећам.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са Домом, вратима, закључавањем, како је то било пре него што су дошли и затворени ти Муслимани у Дому?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То није отварано.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, није отварано.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није коришћено?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када неко хоће да отвори?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам рекао малопре, не малопре, на почетку, да је то некада и задруга користила, ако има вишак.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте били омладинац, кажете, како је тада било? Да ли Ви морате да тражите од некога кључ, ако је то закључано или је то било стално отворено, па нисте морали ни од кога да тражите?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ми док смо били, ми смо имали кључ од сале, ми омладинци имали смо кључ од сале. Сада, преко лета не буде ништа у тим салама.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од вас тражио кључ, или је онај ко користи тај Дом, ко је могао да га користи, свако имао кључ као и ви омладинци?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Та задруга је користила, зато што је каже одржавала, некада је одржавала, па противпожарну заштиту они вршили, каже, е ми ћемо лети да ако нам затреба за пшеницу, за ово, за оно, некада је то задруга користила ту салу преко лета, а преко зиме, овај, игранке су биле и приредбе, овај, а сада код кога је тај кључ био, да

ли тог директора задруге, да ли код председника Месне заједнице или председника омалдине, ја тачно не знам код кога је био.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, долазак тих Муслимана за Вас је било оитерећење, како за припаднике полиције, тако и за припаднике војске, па и за саме мештане. Али нам нисте објаснили, зашто, па ако можете да нам објасните, зашто је то било оптерећење за вас полицајце, зашто би било оптерећење за ту војску, а зашто за мештане?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, било је оптерећење, зависи од тога из ког угла гледамо. Мој брат је у војсци, ја сам у полицији и тако од овога, онога тамо и сада ако се не води никаквог рачуна о њима, провалиће, изаћи ће, свако ће се борити за опстанак, ти ратни сукоби, дешава се на једној страни то, на другој то и онда не може неко да, не можемо бити мирни ако је неко притворен, мислим. Е када су нам рекли то да иду за Батковиће, ићи ће за размену, то нам је било олакшање, а сада, то се није десило и десило се што се десило.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да појаснимо, овај, односно омогућим боље појашњење тога шта Ви заиста мислите, пошто Вас нисам добро разумео, да ли је извесна или извеснија негативна судбина тих затворених Муслимана или пак позитивна?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: На почетку је била неизвесна.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због чега је био страх?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: На почетку било је неизвесно.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, судбина је неизвесна.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Неизесна, зато смо и ми, и председник Месне заједнице и ја као командир те полиције, ајде Драган је био ту, имао ту јединицу, вод, шта је имао, да он обезбеђује, јер наша надлежност није, није нико нас питао, ни председник Месне заједнице, ни нико, нико није нам.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви се плашите с једне стране да они не провале и не изађу одатле, а с друге стране, кажете, ако сам Вас схватио, не жели нико да их чува, нећете ни ви из полиције добровољно, неће ни ово. Траже неко наређење одозго?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто ми ту није баш.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ипак некога када.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако се плашите, зашто их не чувате? Мени то изгледа логично питање, али добро.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја кажем, ја сам из мог, али већина је тако закључила, што су они потребни били у Пилици. Е када су нам рекли да иду за Батковиће, иду за размену, то је ОК.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се нешто ту код Дома необично дешавало? Да ли сте имали непосредна сазнања или сте можда од некога чули да се нешто необично дешавало?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: За нас је било то необично што су дошли ненајављени и није припремљено било ништа.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли је било још нешто, нечега другог?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не могу се сетити.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нешто сте говорили у истрази, о певању неких песама.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, али они су морали певати четничке песме, руке иза главе, тако, утерани у салу.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то сами чинили или?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, то је, да ли је то била војна полиција или је «Џелатова» јединица, ја стварно нисам улазио, нити сам знао, мислим.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Осим тога, при уласку, да ли се дешавало нешто када су већ били у Дому?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја у Дому нисам ништа примећивао, мислим, док су били тамо, нити сам ту био, мислим, не знам, мислим, конкретно, ако можете питање. Ја нисам могао ништа регистровати необично. Некада буде ОК, све у реду, некада се учини, не знам, нисам ја, не могу се сетити свега шта је све ту било и тешко се тога сетити.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У истрази сте говорили да сте ви као полицијска станица ту код Дома на једно тридесетак метара од Дома поставили свој полицијски пункт. Какве информације имате са тог пункта у вези одвожења Муслимана?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо тада ми имали никакав, нисмо, јер гро наших полицајаца је било у Зворнику на обезбеђењу поште, болнице и тако. Онда смо ми овај мост на Шепку исто полиција обезбеђивала, мењала, држала смене, тако да ми нисмо у том периоду имали пункта у Пилици. Е после ћемо имати пункт у Пилици који ће бити близу тог Дома и биће нешто мало даље од Дома, а та контрола саобраћаја би могла бити и и Козлуку и у Шепку и у Брањеву, дакле није било стално, овај, можда 1993. када је био шверц горива, ово, оно, цигарета, е онда је прилично често било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повремено, рекао је, повремено.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Повремено.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада није било пункта?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тада није било, тада није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, страна 13, тада није, у то време није.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Могу и сам да прочитам, него сам хтео да разјасним у вези са тим полицијским пунктом и одвожењу.

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, није било, није било.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када каже повремено, а није био тада ту, онда значи, несигурно је и то да ли је то повремено тада или је повремено другом приликом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Различито тумачимо исту реченицу.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сам хтео да разјасним у вези са тим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када сте Ви отишли у Зворник заједно са Пером и Драганом Машановићем, они одоше у ту зграду тамо где је Кризни штаб или ТО.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто Ви не одосте?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, нисам имао потребе, нисам имао потребе да правим гужву, да ово, оно, ја нисам наметљив човек, ја.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али разговарали сте, то је тема коју треба да решите, овај, заједнички се договарате, разговарате како већ у Пилици, одлазите заједно у Зворник и сада одједанпут Ви не идете да разрешавате ту ситуацију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, видите, ја кажем, било нам је необично, да су довежени на такав начин, да нико није обавештен, да није припремљено, да није договорено, да није ништа. Е сада, када се то окренуло да се завршава нешто, да се уводи неки ред, да се зна ко њих чува, ко их обезбеђује, ко ће обезбедити и елементарне услове за WC, за храну, значи то ће одрађивати војска или тај који долази. Ми, петнаест, шеснаест људи који смо држали дежурство на шепаком мосту, по два човека у четири смене.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то ми је логично, али ми није логично.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И онда ми немамо шансе, имали смо једног дежурног.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ми није логично, Ви кажете, нас има мало, ми нисмо суделовали, нас нико није обавестио и сада се иде да се негде разреши та ситуација и Ви не идете да браните свој став, него овај остајете.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, али ту је председник Месне заједнице, ту је Драган Машановић, да ли ће бити, да ли је тада био командир вода, да ли ће бити после командир вода или чете, или је био у позадини, па је остао ту, прихватио се да чува, овај му наредио да чува. И онда каже, они ће ту бити привремено, ићи ће за Батковиће и биће за размену и онда нема више оптерећења и онда радите ви.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али то Ви сазнајете после, а ја питам, зашто нисте отишли, да ли сте имали нека сазнања пре тога или?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, не, мислим, нико није слутио да ће се нешто десити.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите.
МИЛЕНА ВАСИЋ: Ви кажете да сте месец, два касније сазнали шта се људима, да сте начули да су убијени. А када сте први пут приметили да их нема, да ли сте питали некога, где су људи, било их је, где су одведени, мислим, у првом тренутку када сте видели да их нема? Да ли питате Ви некога где су?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, кажем ја, нама је, мислим, ко смо ми да они нама дају извештаје где су, али смо сазнали, каже, отишли, одведени су. Где су одвежени нисмо, ја писам.
МИЛЕНА ВАСИЋ: Ви лично никога нисте питали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам.
МИЛЕНА ВАСИЋ: Није Вас интересовало?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није.
МИЛЕНА ВАСИЋ: У реду.
НАТАША КАНДИЋ: Ви долазите, колико сам разумела, између три, пола четири, јел тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
НАТАША КАНДИЋ: И када зовете Ви Петка Панића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, после пола сата, најдаље сат, када сам успоставио везу.
НАТАША КАНДИЋ: Кажете, сазнајете од неког Вашег полицајца?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли ту, када, да ли ту има негде Драгана Машановића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам га видео у том моменту Драгана Машановића, нисам у том моменту, већ када сам ишао.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли га виђате тог дана?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли сам га ту вече видео, али мислим сутрадан.
НАТАША КАНДИЋ: Ви значи разговарате после пола сата са Петком Панићем. Да ли Петко Панић зна да су ту доведени заробљеници?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам њега известио.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, известили га.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
НАТАША КАНДИЋ: А да ли, када разговарате, да ли он зна већ да су они ту довежени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он је био незадовољан, каже, откуд ту, ко их је ту довезао, ко је довезао, нека их чува, ви немате ништа са тим, мислим, да ли је знао или није знао.

ВЕ3 01/70

НАТАША КАНДИЋ: Мислите да он први пут чује од Вас?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, мислим да је први пут, мислим, не знам, не могу ја сада, ја сам успео да добијем везу, јер телефони некада раде, некада не раде.
НАТАША КАНДИЋ: Само ово, значи.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам га известио, рекох има.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, све смо то чули, само Вас ја питам, да ли он зна о томе већ или га Ви обавештавате, само то питам?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам га питао, шта да радимо.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, али ја Вас питам, да ли је он знао?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, то не знам одговорити, на то питање не знам одговорити, шта је он имао у својој глави, да ли је знао или не. Био је љутит само, ето, мислим, није му то.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, е сада он Вама каже, то није ваш посао. Шта Ви онда радите?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Зато сам ангажовао председника Месне заједнице да нам помогне.
НАТАША КАНДИЋ: То је, значи, заробљеници су ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
НАТАША КАНДИЋ: Како Ви ангажујете председника Месне заједнице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не можеш, када га нађеш, мислим, сада питаш, има ли Пере, где је Перо, јеси га видео, тако, мислим.
НАТАША КАНДИЋ: Мало, само да будете мало одређенији. Да ли Ви знате, када Вама каже, тај полицајац који је рекао да Ви треба да чувате, то је ипак, да кажем, он Вам преноси неку наредбу, сада чија, не улазим, да ли је «Џелат» или неко други, али Ви онда имате обавезу да проверите да ти заробљеници не изађу напоље, ко их чува, шта се догађа? Вама је пренета наредба да Ви то радите.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тај дежурни је мени рекао, каже, ови што су дотерани, морате ви то чувати, он је рекао, нема ових људи, знаш.
НАТАША КАНДИЋ: Којих људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Немамо ми полицајца, немамо ми полицајаца да чувамо затворенике.
НАТАША КАНДИЋ: То Вам каже тај полицајац?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да и он је мени то пренео и тако да. Вероватно су они чували, ти који су их дотерали, довезли.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, али Ви сте, Ви имате ту неку позицију, функцију, јел тако и сада, како испада, Вама каже полицајац да Ви, да је он њима рекао да Ви немате, да полиција ту нема, полицијска станица полицајце и тако кажете као да је он био у надлежности да разреши тај

проблем, ето, он је то рекао, Ви то прихватили. Да ли Ви нешто, Ви ту имате функцију, да ли Ви нешто предузимате? Ви идете, тражите, кажете, Ви сте ангажовали Перу Петровића.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли идете, да ли га налазите тада, значи у то време, три, четири сата или Драгана Машановића или?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли сам их ту вече нашао, да ли сутрадан, углавном, ја сада те детаље не могу, да ли сам ту вече Драгана нашао, да ли сам Перу нашао, али смо сутрадан углавном били у Зворнику, мислим да је сутрадан.
НАТАША КАНДИЋ: Само ми реците, Вама је претпостављени овај Петко Панић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.
НАТАША КАНДИЋ: Он Вам је рекао, то није ваш посао, они који су их довели, нека их чувају. Шта Ви онда конкретно предузимате?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ја причам да сам ишао тражити председника Месне заједнице.
НАТАША КАНДИЋ: Сада нам кажете, да ли те вечери или сутрадан, али пазите, Ви разговарате.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли сам га добио тај дан или тај моменат?
НАТАША КАНДИЋ: Како, Перу Петровића, где Вам је он, како да га добијете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, он је председник Месне заједнице волонтер, данас сте у Пилици, данас у Зворнику, сутра, мислим.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, ево ја Вас поново питам, шта сте Ви урадили када Вам је Ваш командир рекао, то није Ваш посао, нека их чувају они који су их довели. Шта Ви радите, да ли идете некоме да саопштите?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па нормално ја вам опет понављам, па председнику Мјесне заједнице који је ту.
НАТАША КАНДИЋ: Како сад кажете да.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па ту је, мислим он је исто одговоран.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, је ли можете конкретно да ми кажете налази кога, где налазите и шта кажете и који је исход тога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па исход је тога био кад сам се нашао са Пером Петровићем и са Драганом, да се оде у Зворник да се писмено да налог ко ће их чувати.
НАТАША КАНДИЋ: То је после колико сати?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Можда сутрадан, ја не знам то је било.

НАТАША КАНДИЋ: А шта се догађа у међувремену, је ли ви вршите неку проверу да видите где су ти заробљеници, ко их чува, ко ће до сутра док ви, док њих двојица оду у Зворник, ко то чува, ко обезбеђује?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па ја не знам мислим да ли су ти полицајци, ако су били војни полицајци, да ли је тај Драган Машановић прихватио јер су били слободна та јединица нераспоређена јединица, они су имали интереса да.
НАТАША КАНДИЋ: Добро не, ја само питам вас шта сте ви урадили кад сте добили то од Петка Панића да ли ви са неким.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ето ја сам рекао ако вам није довољно немојте ме више питати, мислим ја понављам сто пута шта сам урадио а ви понављате опет тражите нешто друго.
НАТАША КАНДИЋ: Ја само питам за конкретно нешто, као што би конкретна радња била да ви зовете овог Петка Панића, па вас питам шта је уследило конкретно после тога, да ли негде имате, да ли потражите Перу Петровића, да ли потражите Драган Машановића, је ли има конкретна ситуација у којој ви њима преносите да нисте.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Једино њих двојицу сам могао да нађем да ето коме би се другом могао наћи, не знам где је био ако је био покојни Синиша тамо са Кризним штабом, па мени се учинило у том моменту само имам Перу и Драгана, никога више.
НАТАША КАНДИЋ: Добро.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И ја сам њих нашао.
НАТАША КАНДИЋ: И где налазите Перу и Драгана?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам где сам их нашао, нашли смо се ту у том Дому рецимо, не у Дому већу ту.
НАТАША КАНДИЋ: А јесте видели тог поподнева је ли неко излазио из те сале, кога можете да питате да знате шта је унутра, да питате некога шта ће они да једу, како вода, шта?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам рекао, да не понављам опет, ја детаље, сате не знам.
НАТАША КАНДИЋ: За сутрадан, пазите за сутрадан, ови иду и добијају ко после тога преузима одговорност за то, али то првог дана ја вас питам.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Али нисам ни ја, није ни о мени неко могао бринути да ли ћу ја, да ли ћу ја стићи кући да одем да једем или не једем, значи ако себе не могу да обезбедим како ћу обезбедити затвореника истог момента, нисам могао. Нити сам ишао да ја обезбеђујем јер је неко ко је послао, ако су били у Зворнику притворени, тај неко је требао обавестити и припремити терен и све што треба.
НАТАША КАНДИЋ: Опет тачно то тај неко је требало, али с обзиром да није, а ви сте са Петком Панићем и разговарате, ја само питам да ли

ви некога питате да му кажете ко ће да припреми храну, ко ће да припреми како ће људи да изађу који имају потребу да изађу у ВЦ, па вас питам како је то функционисало, а не ако, пазите јасно је мени ако, шта је требало и како је требало, добро, ако не знате.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим стварно не знам.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли остаје празан то од тог тренутка када ви разговарате са Петком Панићем шта се догађа, док кажете сутрадан можда сте ви видели сутрадан кад су они.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јер тај дан нисмо могли отићи како је то било између 15,30 до 15 значи нема шансе да некога нађем у Зворнику.
НАТАША КАНДИЋ: Када је вама овај Драган Машановић показао потврду ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Кад је изашао из Кризног штаба, ето да ли је Кризни штаб, да ли је ТО из Зворника.
НАТАША КАНДИЋ: Добро значи од тог тренутка он је надлежан, је ли тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: По мени је он надлежан.
НАТАША КАНДИЋ: А ко је до тог тренутка био надлежан?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је био вакум, па сад да ли су они привремено од хуманих разлога чували, вјероватно.
НАТАША КАНДИЋ: Е сада реците ми, рекли сте да су се хранили као што се војска хранила?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, знам одакле су добијали хљеб.
НАТАША КАНДИЋ: А како то знате да су се хранили као и војска?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јер та учионица где је била та војска, па у продужетку мало има цик цак то је наша канцеларија и када изађемо или да пођемо кући или да изађемо и видимо има ли шта ту испред да се дешава, сјече се хљеб каже то ово је за војску, ово је за затворенике и један колега каже ја сам ишао па сам цигарета, или је његов брат ишао онамо, каже бацио сам цигарета, нисам улазио, ја по природи човјек не волим неугодне сигуације и било ми је, сматрао сам да је боље да не идем тамо, нисам имао ни неког времена, не знам мислим ту шта да вам кажем. Шта год кажем.
НАТАША КАНДИЋ: Добро. Рекли сте нам сад да сте видели како значи секу хлеб и да је, знали сте неко је рекао да се то припреми за њих, је ли, па сте рекли неко им је бацао цигарете, а пре тога сте рекли неко им је бацао и храну, шта значи то неко им је бацао храну?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па сад, јер вјероватно ни војска та није дјелила већ каже у кутији оставе или не знам мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Да, ја вас питам рекли сте неко им је бацао храну, па вас молим само да нам објасните, то су је ли тако заробљеници, људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесу људи.
НАТАША КАНДИЋ: Па ми само објасните кад то кажете да им је неко бацао храну, само ми објасните шта значи то бацати храну, како је бацана та храна?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам нисам ишао тамо, некад сам чуо каже бацим ово кроз оно кино салу, некад кутијом, некад не знам, мислим стварно не би препричавао нечије приче, јер ја нисам видио.
НАТАША КАНДИЋ: Нисам ја вас питала да препричавате приче, него само да ми објасните зашто сте и како, зашто сте рекли да је неко њима бацао храну, ја знам да се баца храна кад неко хоће да нахрани пилиће, па каже бацио храну, а знам да неки за стоку исто употребљавају каже бачена им је храна, али никад нисам чула да се за људе каже да се баца храна па сам вас зато питала.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Али је неко мени тако пренио и тако сам ја регистровао и зато.
НАТАША КАНДИЋ: Запамтили, добро. Да ли ви овог вашег рођака Дику виђате тог првог дана, тих дана, пошто је он значи у том одреду, он тамо стражари је ли тако?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је сведок да мисли да је он припадао ТО, не зна да је он.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја, ја, не знам, не знам.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте га виђали тамо?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Дику?
НАТАША КАНДИЋ: Да?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја га нисам, Дико није толико упадљив човек.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте да нисте, само нешто ново да бисмо мало убрзали.
НАТАША КАНДИЋ: Добро. Је ли можете да нам наведете кога сте ви виђали тамо осим Машановића, осим да сте видели тог Лукића, онда Џелата, кога још?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам видео мог дежурног Лукића, то што ми је пренио, после сам звао Петка, Драгана да ли сам одмах видио или за сат, два знам да смо.
НАТАША КАНДИЋ: Кога од тих припадника војне полиције, територијалне одбране, кога ви виђате, ко обезбеђује ту?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја, он је рекао.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Они су били више резерва, да, и тако да они нису имали конкретно. Они нису имали конкретно обзебеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате неко име да сте видели ту код споменика или бочно око зграде да чува, и ја сам вас питала.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам видио.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли било неког да чува?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ишао, улаз је са друге стране, ја тамо нисам ишао да видим ко их чува, а претпоставио сам да тај ко је довезао да их мора причувати или је закључао, ја не знам стварно можда их је закључао или су провалили врата.
НАТАША КАНДИЋ: Тужилац вас је питао за кључ, за кључеве ко је, да ли сте ви имали кључ?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не.
НАТАША КАНДИЋ: А да ли знате ко је то првог дана дао неки кључ овој војној полицији, ко је могао да им да? Ко је рекао држите их закључане, та врата?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не знам. Каже одсекли су катанац, неко дао кључ, неко.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте знали на који начин заробљеници излазе дакле у тај ВЦ?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Само су могли изаћи на та врата на која су ушли.
НАТАША КАНДИЋ: Ја вас питам јесте знали, не само су могли, јесте знали, јесте видели неке?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам видио кад је тај један ког сам препознао да је правио, тај Лолић Ибро и чуо сам да је пролазио преко пута.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, то кад сте видели Лолића, јесте видели ко обезбеђује, ето то вам је била прилика да видите, ко, колико их има ту око зграде, ко је то око зграде?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па то је била војска, да ли Југословенске народне армије, да ли Територијалне одбране, ја сад мислим нисам ја тамо био надлежан да ја легитимишем униформисана лица да ја, ако је војска има војну полицију. Значи немојте тражити од мене.
НАТАША КАНДИЋ: Ја само питам за конкретно?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте видели неког из Пилице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам никога.
НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми је ли вас је Лолић питао нешто?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па није.
НАТАША КАНДИЋ: Да му помогнете?

ЕВ3017О

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја био у прилици, нисмо тако били блиски, нисам ја сад тражио да кажем ко то чува тамо, ајде да.
НАТАША КАНДИЋ: Не, не, да ли вас је он нешто питао, заробљен, затворен човек?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, није ништа.
НАТАША КАНДИЋ: Да му помогнете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, није, можда он мене није препознао, али сам ја њега препознао и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте причали са њим?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајмо даље.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Али сам чуо каже био код овог комшије преко, попио са њима кафу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте са њим лично причали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам. Мислим да сам причао и са ким ја би рекао.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, само, рекли сте да сте ви, да су у току ноћи одвежени одатле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је чуо, да је чуо.
НАТАША КАНДИЋ: Да је чуо или сте чули камион, то ми није било јасно, јесте чули камионе или?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, нисам ја ту дежурао. Ја ту нисам био.
НАТАША КАНДИЋ: Не, ви сте у Пилицама, ту, ту.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јој, па мислим у Пилицама јесам, али не можете ви.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није рекао да је чуо камионе.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам стварно чуо.
НАТАША КАНДИЋ: Мени није јасно да ли је чуо.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, али сам чуо од других да су у току ноћи пребачени.
НАТАША КАНДИЋ: Кажете исто да сте чули да су одвежени камионима, јесу ти камиони из Пилице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па било је из Пилице.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли знате чији су то камиони?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Али опет сад ми прича неки комшија, рецимо каже е ишао је код тога морао је каже возити, сад.
НАТАША КАНДИЋ: Па код кога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Сад каже, али сад ја да говорим е нисам видио, ем да ми је ово.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, али то што вам је неко ишао код тога, код кога?

BR3 0170

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам, не знам, мислим ја да знам ја би рекао, али ишао је.
НАТАША КАНДИЋ: Па јел се причало?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па причало се, али ја не могу препричавати шта се прича.
НАТАША КАНДИЋ: Што да не, шта се причало? Чији су камиони, ко?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим што тражите од мене.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је неки млинар морао да да камион?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао млинар?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Стојановић Цвјетко или Ћећо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли жив?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, отац му није жив, он је жив.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли млинар син или отац?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Син.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте. У ствари ја нисам видио, нисам, али кад поставиш конкретно питање ја ћу да кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има сведока који су то рекли.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја, па зато кажем немојте мене гњавити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш потпуно посредна сазнања, има сведок који је баш то рекао.
НАТАША КАНДИЋ: Није да вас гњавим.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па јесте.
НАТАША КАНДИЋ: Толико молим вас људи је убијено, па ту може.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И ја сам убијен госпођо, и ја сам убијен.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сад о томе, имамо ли још питања? Немојте молим вас.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нико не мисли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо времена за такве ствари.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, да.
НАТАША КАНДИЋ: Ја имам само још једно питање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо још једног сведока.
НАТАША КАНДИЋ: Значи након што чујете кад су одвежени, је ли ви видите сутрадан Драгана Машановића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ма нисам га видео.
НАТАША КАНДИЋ: Кад сте га видели?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Стварно ви, не знам.

ПР30170

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам вас ја кад сте га после видели, јесте нешто причали са њим, је ли имате још нешто на ту тему да нам.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, нисам, немам ништа да кажем, нисам га ни питао никада, ево сада кад смо ишли у Зворник по позиви нешто неке ствари смо разменили и.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте овог млинара, јесте некога са неким нешто причали о томе шта се догодило?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам никад. Никад. Ја кажем ружне ствари никада нисам нек свако одговара за своја дјела. Ја ружне ствари, ја се никад нисам потукао.
НАТАША КАНДИЋ: Само да вас питам, јесте питали нешто ово кад се поновило ово `95. године па кад сте видели у Дому културе те јесте питали нешто?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам, кога ћу питати. То је исто као кад сада гром или олуја ти не знаш где си шта си. Мислим то је, то нико не зна шта ће се десити, тако је мени изгледало, једноставно олуја нека или бомба бачена, ето тако. Јер никада није бар се дешавало нешто у тој Пилици где сам ја живио.
НАТАША КАНДИЋ: Није баш да се није дешавало, имате ово `92. па поново `95. године и ви причате о некој?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја, али не може човек да предвити шта се може десити.
НАТАША КАНДИЋ: Па мислим то су изненађења.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Изненађења, баш тако.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте се јако изненадили?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо, немојте.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим немојте.
НАТАША КАНДИЋ: Добро. Немам више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала изволите. Изволите. Нема питања. Ви колега? Можете, можете.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу само кратко. Замолићу господина Јуришића да ми каже.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јурођевића.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јурошевића. Реците ми где је ваш брат био мобилисан, у којој јединици? Говорим о периоду кад се ово све дешава?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ког брата мислите?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рођеног брата који је дошао овај из Београда?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Југословенска народна армија.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. До кад је Југословенска народна армија била тамо, је ли вам познато?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па требало би ту негде 15-19. маја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Где је онда био ваш брат око 01-02. јуна?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па једино да га питам, можда је био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да ли је вама познато или није?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, није.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте ништа закључивати.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, рекли сте да сте ви држали полиција не знам три села задатке, који су тачно ваши задаци били у периоду тог 01-02. јуни, које сте обављали, полицијски задаци?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се сведок изјашњавао о датуму, а ово у Пилици према оптужници и према другим исказима није.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, мислим конкретно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није 01. и 02. јуни, не знам питате 01. и 02. јуни.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па добро, почетак јуна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ето, који су задаци њихови били полицијски, шта су радили?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Значи имали смо дежурство у станици, значи.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где сте имали дежурства, ето ја вас молим, ето брзо да кажете.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Имали смо и Шепку Горњем, Доњем, Локању једном, другом, Пилици Горњој и Доњој.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта су подразумевала та дежурства, шта је био ваш задатак, је ли лишавате слободе некога, је ли лишавате, прегладате, кога прегледате, кога не прегледате, ето? Само ја брзо вас молим.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па ако су нам значи сумњива лица, непозната лица, што се тиче контроле.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Над којим ви лицима имате овласти да га лишите слободе ако прави неред, пуца или било шта? Да ли на цивилним или војним лицима?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Цивилним лицима.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Над војним лицима ко је имао овласти?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Војна полиција.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Војна полиција, како сте кад се деси тако нешто како сте координисали ви и војна полиција?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па у, па нисмо ни координисали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кад се деси, на коју мислите ситуацију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам на шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте имали ситуацију да заробите.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па ево, дајте брзо ћу ја.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо имали ситуацију, само, да ми нисмо били популарни.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па прво то да рашчистимо.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ми нисмо били популарни.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Оставите популарност господине ја вас питам имали сте сада нека три војника се напију тамо пуцају по кући, туку неког, кога ви, да ли ви тада можете да реагујете као цивилна полиција или не можете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не можемо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта предузимају тада ваши полицајци, ви конкретно? Ајде.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја ћу предузти нешто ако, шта сам могао предузети.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па да ли обавештавате војну полицију?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нормално ако је било, али није било случајева.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па јесте имали ви кога требате да обавестите из војне полиције?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па нисмо имали никога, ми смо само имали полицијску станицу Зворник да обавестимо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине ви сте под заклетвом.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па вам ја сад, то се може тумачити као притисак, ја разумем вашу позицију, ја вас озбиљно питам да ли сте контактирали са војном полицијом икада?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, нисам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли знате где је била смештена војна полиција?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам. Мислим да је у металном «Универзалу», мислим да су ту они били, али никад нисам тамо ишао нити сам имао потребе ја да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па реците ми по којем основу вама долази тај Џелат и кажете војна полиција и они сад кажу вама ево и ви у књигу дежурстава кажете да је ваш овај Лукић то примио, записао, а ви немате никакве везе са њим?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па немам никакве везе, како ћу имати везе.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли га питате зашто, ко си ти, обрати се даље, што да се ви обраћате даље?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, али нисам га ја затекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По којем основу вама Лукић може да каже сместите ви ове заробљенике ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Лукић је то констатовао.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Односно овај Џелат?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, па за то сам ја мог.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, али ја вас питам зашто ви, пазите дођам вам ја адвокат и кажем ајде смести ове заробљенике, ви ћете рећи па шта је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро колега није њему дошао, он је затекао стање и сад решавај.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Њему је дошао. Па њему се обратио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, него његовом дежурном полицајцу.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, није, дежурном, немојте ширити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није био ту кад је дежурни полицајац примио људе, он је примио вероватно ћемо да видимо, можда ћемо њега звати.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли зна уопште да је то био Џелат тај или ко је био?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па каже сведок да му је рекао дежурни полицајац, нећемо сад други пут.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па сачекајте да питам. Да ли, ко је то њему рекао, да ли је он то прочитао, рекао и ко је ту био присутан? Ајте ево питам вас конкретно.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Рекао ми дежурни полицајац, Милан Лукић, да је та особа му рекла да ми морамо чувати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је та особа?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па тај Џелат.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Како се презива.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојмо понављати питања и сад збуњивати сведока.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко га збуњује.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да ли је прочитао, не знам где да прочита.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми та ваша књига дежурства како се још зове, је ли има неки посебан назив, евиденцију, где завршавају те књиге?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Књига дежурства, значи водила се од значи новембра и октобра кад смо ангажовани `91. па надаље, једино када је била полиција у Зворнику на обезбеђењу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Оставите, ја вас питам та ваша књига дежурстава, где је завршила, где се може наћи, то вас ја питам.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је мало пре, нисте пратили.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам рекао да је мислим Божо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видовић сте рекли.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Видовић требао да буде командир и да је он покупио да су тад пребачени у Козлук.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли знате где је сад та књига?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам стварно.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, у ту књигу дежурстава да ли је Лукић уписао број тих заробљених и што је Џелат наводно довезао?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вам познато, је ли вас обавестио колико их је довео?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па не знам, није он ишао да броји тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма јесте ли га питали, он је ваш потчињени, он је ваш резервни полицајац, ви сте њему командир, колико си људи примио од Џелата?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Можда је он писао два аутобуса или три аутобуса, ја стварно сад не могу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли бројао људе кад су?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није бројао, није бројао како ће бројати, могао је само да види је ли то било два аутобуса или три аутобуса.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А одакле је вама сазнање да је ту у питању 80 људи, данас сте рекли 80, око 80 људи?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекао је 70, а можда и 100?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па добро, ево 100, 105, како год хоћемо, одакле вама то сазнање?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не, ако је било два.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, одакле вама то сазнање.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је моја процена.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На основу чега ви сте то.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ако су била два аутобуса.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, ви сте закључили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, па није рекао да је видео.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам закључио. Није ми нико рекао, али сам ја закључио, ако је било два аутобуса.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда претпостављате.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: По 50, 100, ако је био дупли.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Интересује ме колико сте често ишли за Зворник?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па ретко, у месецу једном, два пута.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мало пре сте рекли да сте имали задатке Шепак, Зворник, да сте ишли зато нисте били ту.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: А то није Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Локањ, Пилица, Шепак, у град питате.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја у град ишао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га ја да ли је ишао у град.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Рекао је да јесте ишао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ретко, рекао је.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо имали аутобус, био је аутобус ујутру.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А шта сте радили у Шепку рецимо ево?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У Шепку?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ајде питајте оне становнике.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ма ја вас питам, ви сте овде сведок.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Обезбеђивали смо и њих.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Горњи Шепак, мост.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад рецимо кад имате на мосту војна лица када пролазе, с ким ви онда контактирате ко је надлежан за та војна лица?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па некад је био ту и војни полицајац, мислим немам ја са војском ништа ако је војни полицајц ту, ако има добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта то значи некад, јесте имали мешовиту или како сте обезбеђење имали на мосту, ко може да пређе?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па више пута је било мешовито, а једно време смо само ми били цивилна полиција.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми да ли је у то време постојао полицијски час Пилице, Зворника?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да, јесу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је био задужен за полицијски час? Ко је био задужен за полицијски час?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: И војна полиција и цивилна полиција.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је спроводио у Пилици која војна полиција, чија?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па у могућности је ли могао си пролазити, а сто посто ниси могао спровести.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте заједно спроводили те патроле или како?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ми смо то посебно, ми смо посебно цивилна полиција посебно радила је свој посао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Цивилна полиција је посебно. Реците ми да ли је било пунктова од Пилице до Зворника у то време?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па било је у то време. У то време, у то време.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте, није, сећате се, не сећате? Идемо даље.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није било.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није било. Добро. Реците ми која је процедура била када нађете лице за време полицијског часа да је правио неред после у кафани, претпостављам ви сте задужени за цивилна лица, за војна војна полиција, а ето? Која је ваша процедура ту?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па мало је не знам да ли се и, мислим оно било је да неко дуже сједи ово оно, али опомене се фино угоститељ, ако је то угоститељ.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте ви лишили неког слободе уопште у тим периодима од тих 15-20 дана због било којег кривичног дела?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Прекршаја?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То вас питам, није ми јасно шта сте радили Шепак, вамо тамо, а кажете никог нисте привели, где сте приводили људе ако би их лишили, где сте их требали привести?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо никога лишили.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А где сте их требали привести? Јесте ли имали неки притвор, затвор, било шта?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо ништа.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Зворнику?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисмо.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Зворнику?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не. Ја нисам, моја полицијска станица Пилица па после Козлук, ми нисмо то радили.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажете ви нисте радили, задатак полиције је управо да приведе, да ухапси. Ја вас питам шта сте радили онда?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Али нисам имао кога да приведем. Било је лица која сам морао вратити.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одакле?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Рецимо из Пилице.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па јесте ли имали упутства да ухапсите неког? Је л' сте имали ви лисице уопште, пиштоље?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па лисице, не сећам се да је ко имао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми ТО је све имао, а ви ништа нисте имали? Јесте ли имали аутоматске пушке?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесмо имали.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад да вас питам шта је било у том Стандарду, је л' била нека војска?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У Стандарду?
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Била је ваљда команда војна и полицијска.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које војске је била команда? Хајте, је л' можете брже – знам, не знам?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам која је војска и ТО и ЈНА и ово и оно, ја не знам.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Које ово и оно, која је још војска била? Јесте ли ви чули за војску Републике Српске, ето да вас ја сад питам? Нисте је споменули у свом исказу никада.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То је било после.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад после?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: После маја војска Републике Српске, а сви су базирали се на ове 1992. године шта се дешавало.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па 1992. године вас и питам?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је била војска Републике Српске?
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кад је била?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па рецимо половином маја, после маја. Не знам.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је она била смештена?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Сигурно у Фамаду или у Стандарду. У Стандарду.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пустите да ја сад питам судија. Ко су били војници те војске Републике Српске? Ето питање.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Како мислите?
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко су били војници војске Републике Српске?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па били су.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми је л' тај нераспоређени вод или како га ви зовете ти ваши из Пилице, ваш брат је л' он био војник војске Републике Српске?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте? Па је л' су ови били из војне полиције војска Републике Српске?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није било до маја војска Републике Српске.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја вас не питам човече у мају, ја вас питам крајем маја, почетак јун.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна сведок који је датум. У доба кад су ови били у Пилици које је питање?
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево сад ћу да вас питам, ви знате да су ишли у ТО, да ли знате за Марка Павловића? Председница већа вас пита ко је ваш начелник, пита вас за овога Василића, ви кажете не знам ко је. Ко се мењао код вас, ко су били начелници полиције, ваши претпостављени? Овде знате ко је у ТО а не знате ко је ваш претпостављени. Председнице већа немам питања, имам наравно генералну примедбу. Очигледно сведок је да кажемо у једној таквој позицији да је сасвим разумљиво и мени је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквој позицији?
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па у позицији он се осећа одговорним, осећа се овако, не жели да, његови исказ је сасвим неодређен, главно зна шта је у ТО, зна како је, кад га питам на ове околности он не зна, кад га питам на све друге околности, према томе сведок очигледно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је ваша оцена. Да ли се ви осећате одговорним за овај догађај у Пилици?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја се не осећам одговорним.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја нисам рекао да се он осећа ни да он треба да се осећа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте рекли он се осећа одговорним.
АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте схватили. Он се човек осећа да би могао бити одговорним.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, транскрипт је ту хвала богу. Имате ли ви питања? Изволите? Прво господин Грујић. Шта имате? Па немојте сад тако накнадно. Ајте. Сачекајте молим вас.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Пера Петровић контактирао Општину?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Сигурно да јесте.
НАТАША КАНДИЋ: Је л' знате то?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Сигурно да јесте, али сто посто и да ли је он отишао у Општину, да ли је у Кризни.
НАТАША КАНДИЋ: Не, да ли је звао из Пилице, да ли је телефоном?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па да ли је успео добити. Ја знам да је ишао сигурно мислим.
НАТАША КАНДИЋ: Ишао је у Општину?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ишао је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћемо.

НАТАША КАНДИЋ: А други питање, је л' је било осим ове војне полиције, ТО, ЈНА, да ли је било неких паравојних формација у Пилицама?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па било је свугде паравојних формација, али сад да ја кажем јесте било, али ја не знам нисам био можда у том дану али су се мували, свугде су се мували.
НАТАША КАНДИЋ: А је л' знате ко су они?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам.
НАТАША КАНДИЋ: Је л' имао неко име? Јесте ли чули за неко име?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Је л' може прекид?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може. Јесте ли ви завршили с питањем? Добро, после паузе ћете ви питање и настављамо новог сведока.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у 25 минута до 1.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе у 12:45 сати.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА

СВЕДОКА ЈУРОШЕВИЋ ПЕТРА

BP3 0170

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу бити веома кратак. Знате ли којег дана су довежени људи ови у Пилицу?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате ли колико су дана били.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, није вам микрофон чини ми се укључен.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: А знате ли колико су дана били у Пилици?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам ни то.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате ни то? А кажите ми пре него што је Машановић преузео да обезбеђује да ли сте га претходних дана – 10, 15 дана да ли сте га виђали у Пилици, Машановић и његов вод и сви људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Виђао сам га ту, сад ја кажем стално се враћам од 1991. године када је формирана, да ли је то био батаљон, па је било ту седиште у тој учиониоци па некад у Главичицама на бијељинској општини, некад у Шепку, мислим не знам.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мене конкретно интересује да ли се тих дана непосредно пре него што су довежени људи, односно пре него што је он почео да обезбеђује да ли сте га тих 15-ак, 20 дана виђали у Пилици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате да сте га тад виђали?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли сте га срели њега или те његове из вода, било кога?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Они су били ту, значи не тада, али сад од новембра па до.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо инсистирати.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тај период је, не могу прецизно да кажем.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате кад је формирана зворничка бригада?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала, рекао је да не зна.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите да још нешто питам?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу дозволити да питате дупло, значи шта ја питам овде, ја сам овде неки, ја неозбиљно питам а ви сад поново питате исто питање, рекао је да не зна, ајмо неко друго питање.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли ви поуздано знате да храна за људе који су затворени долази из војске Републике Српске?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не знам одакле је долазила али знам да је давана. Е сад, колико да ли је довољно, недовољно, то не знам.

ВРЗИЛО

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли знате ко је командант зворничке бригаде?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Тада у том периоду?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У то време, да?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Знам да је викао Пандуровића, он је.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Много касније.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Касније. Не знам.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ли су војни полицајци, који су чували док није Машановић дошао били исти или слични оним војним полицајцима који су одвезли те људе?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он видео ни који су довежени, ни који су одвежени. Немојте питате сугестивно.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па видео је ваљда који их чувају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није видео.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Онда извините.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није видео ништа, немојте питате нешто што каже да није видео, он не зна.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Перу из Кризног штаба нисте нашли одмах тог истог дана?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па да ли сам га нашао то исто вече, значи ако је то било између 15:15, 15:30, да ли сам га од 4 сата до увече нашао или сутрадан, сад не знам који сам га дан нашао.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли ви примедбе на исказ где помиње вас сведок?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имам да кажем ја нити сам био, нити је постојао штаб, нити сам био ту, нити сам срео Машановића нити је Машановић био код мене, нити су издаване било какве потврде. Друго, колико сам ја сазнао и упознат Машановић је командир вода у оквиру батаљона који има свог команданта и сва три, колико сам установио вода да су била на обезбеђењу, колико пише. Ја опет сад спомињем писање, јер ако није могла полиција са 30 људи обезбеђивати није могао ни вод са 20 људи обезбеђивати. Према томе, ту је био батаљон у употреби и зашто би ишао водник да тражи одобрење а не командант батаљона. Према томе, то не стоји.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ви знате да је Машан ишао код Марка Павловића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам, колико се сећам, са Пером, са Драганом отишао у Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је добио папир од Марка Павловића?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја сам добио папир савијен овако, није ми показао нити сам ја тражио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али рекли сте да знате да је био код Марка Павловића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: У тој згради је ушао, да ли је то, помозите ми?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Војни одсек.
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да ли је то војни одсек, да ли је то до војног одсека као оно социјално где се улази.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Колико времена сте ви кад је он ушао, колико времена сте ви били одсутни, односно раздвојени, ајде да кажемо тако?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па нисмо 5, 10 минута, брзо је било, кажем ја сам добио, е сад да ли је то од Павловић Марка или Марка.
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Јесте ли ви имали неког полицајца у резервној станици да се звао Владо Вујевић?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Владо Вујевић јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Он је из Горњег Локања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали Илић Петра?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли ишли они тамо 01. јуна да обезбеђују на Бијелом Потоку са Петком Панићем?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па вјероватно да јесу. Видите, ја сам малопријe рекао та станица по формацији требала би бројати 33 са руководним кадром. Значи, када је дошло до подјела и полиције и војске, остало је нас пола, значи 16 или 17.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о ангажовању ових људи?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: То су били млади момци, тек су ушли у резервни састав полиције.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих ангажовао да иду тамо на Бијели Поток?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па командир зворничке полиције.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' с вашим знањем или без?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Видите, и када смо ми имали, сећам се да је било и 25 полицајаца и одмах узму из Пилице 10 тамо у Зворник на разне задатке, каже нема јер су и дио активне полиције било отишло, нестало па су се враћали и онда је Пилица било мирно подручје и ето момци су се пријављивали у резервни састав.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јесте ли знали да иду Петар и Владо, то вас питам?

СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Они су распоређени после у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали да су ишли тамо на Бијели Поток кад су ови људи раздвајани и заробљени?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам знао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петко Панић каже да је он повео и резервне полицајце из Пилице, Локања, Каменице?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Јесте, али ја нисам знао где су они тамо, мислим где су били тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре вас питам а ви кажете вероватно јесу, јесте ли чули то раније или сад то од мене чујете?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Знам да је покојни Вујић, пошто су радили у Зворнику они, после су радили пар месеци у Зворнику тамо, нису добијали овамо распоред већ су тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је причао Владо да је био?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Владо је покојни, погинуо је на Каменици.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, да ли вам је причао док је био жив, да је био у Бијелом Потоку?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Није, то смо се ми после ретко виђали, једино сам Перу Илића виђао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он да ли вам је причао где је био, је л' имао тај задатак?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Можда ми је причао, али не могу се сетити, мислим стварно сада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Петко Панић да полиција према ратним правилима припада војној команди, да су они ишли, да су они, овај, пружали асистенцију војсци за такве неке послове. Каже, дешавало се, на пример, ето том приликом, да је он добио задатак од начелника Маринка да пружи асистенцију војсци при утовару ових људи у возила?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Сигурно је тако било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада добијали задатак да нешто одрадите за војску?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Нисам ја добијао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично нисте?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја лично нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да нам кажете што сте можда се сетили у паузи или пропустили?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја немам ништа више да кажем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само још једно кратко питање везано за овај, непосредно пре него што су ови људи ту смештени у овај Дом, какав је тај простор унутра изгледао? Да ли су ту људи могли, да ли је било ту воде, да ли су људи могли ту да спавају, да бораве?

Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Унутра није било воде.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су услови?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Унутра није било воде, значи сала је, под је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега је под?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Од даске, али није био идеалан под.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опрема, намештај?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Само су могле бити клупе оне везане у кино-салама су по три, четири везане, биле су около, колико се ја сећам тога. Нисам тада ни ја улазио, али знам пре како је било и на основу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чесме није било?
Сведок ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Чесму су правили напољу, напољу, јер био је један чардак овако попреко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли, WC су правили?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Правили су и WC.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су воду добијали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, од тог сеоског водовода, јер туда је ишла вода и за тај Дом, па су ту пресекли цеви и направили су и ту чесму.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било купања, да ли су ти људи могли да се купају?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ма, нису, какви.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Седите позади.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите тамо у публику.

СВЕДОК МАШАНОВИЋ ДРАГАН

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Добар дан, желим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, ако Вам је згодније.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Добро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер не знамо колико ћете брзо дати свој исказ.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Добро.

BPS 01/70

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Стеве, да ли је тако?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте машински инжењер?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Радим у «Универзалу», само сам на чекању тренутно, немам посла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су Ваши лични подаци као у истрази, у марту 2007. године који сте дали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, све исто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса, све исто?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Све је исто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Као сведок дужни сте пред судом да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Запрећена је казна затвора до пет година. Нисте дужни пред судом да одговарате на поједина питања, уколико бисте се одговором изложили некој тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Сада ћете пред судом положити заклетву тако што ћете прочитати наглас тај текст испред Вас, заклињем се.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, да ли Вам је јасно то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, некима није, па да питам. Да ли сте Ви можда у сродству или у завади са Поповић Бранком и Грујић Бранком?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо у завади, нисмо ни у сродству, ни. Ја Грујића Бранка сам само познавао на телевизији.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је питање овако претходно за увод у Ваш исказ.

Сведок са подацима као у списима, упозорен, опоменут на дужност казивања истине, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали детаљну изјаву у истрази пред истражним судијом. Давали сте изјаву и пред истражитељима хашким.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, обзиром да је ово сада главни претрес и да се овде води поступак против оптужених Грујић Бранка и Поповић Бранка, са надимком Марко Павловић, због кривичног дела ратни

злочин против цивилног становништва у лето 1992. године, значи не 1995., 1992. године, између осталог и о догађају заробљавања цивилног становништва села Ђулићи, Засеок, Сјенокос, Грбавци, 01. јуна у Техничком школском центру у Каракају, потом измештање у Пилицу и страдање великог броја цивила, ми смо Вас позвали да Ви сада нама овде, значи непосредно на главном претресу, испричате шта је Вама од тога познато, да ли сте били у контакту са неким заробљеницима, да ли сте имали Ви ту неку улогу.

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Отпочетка, јел, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, може отпочетка.

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ето, причаћу, 19. маја је прекинута ЈНА, ја сам био у резерви, од 01. октобра до 19. маја. Раније сам дао тачне податке колико сам био у том резервном саставу. То је било у Бијељини и јединица из Бијељине и они су нас распоредили у Пилицу, тако да сам био ту до 19. маја и 19. маја речено је да више не постоји ЈНА, да морамо ићи у територијалну одбрану. И ми смо послати у Зворник на даље задатке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када кажете, ми, ко је то?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја и сва војска резервисти који су били у Пилици, то је било и са бијељинске општине, што је год било са бијељинске општине, отишло је на бијељинску општину, само је остала војска са зворничке општине, да брани Зворник и своја села и да се јавимо горе у Каракај, у тај гарнизон војни, јер ту је био командант Марко Павловић, мајор Марко Павловић и дошли смо ту на распоред. Командант је изашао, постројио нас, каже, морате, људи, ићи да се бране три српска села, Китовнице, Шетићи и Бошковићи и ја, бирајте, рекох, ја ћу у Шетиће. Овај Бранко Декиљ у Бошковиће, Јурошевић Дико Китовница и тако између себе смо овај одредили ко ће бити командир и онда на крају, ти буди Машановић Драгане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то, хајде ти буди?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ови војници, каже, изаберите, командант је наредио да се изаберемо, пошто ми се знамо од пре, војници, изаберите свог представника, кога, па ево, каже, нека буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже, командант наредио, ко је тај ко каже, командант је наредио?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Марко Павловић, командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али ко то каже да је он наредио да ви међу собом изаберете командира, он каже?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, да, изаберите три вода и поделите, по броју и у возила и да браните та места и готово и горе се јавите, мени је рекао у Шетићима да се јавим неком Јанку, он је био шеф, овај, у «Шперплочи», он је био горе командант у Шетићима. У

Бошковићима не знам ко је горе био и да ли је био у Китовницима, немам појма ко је горе био командант.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био Дико?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Дико је био у Китовницама, Јанко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Декиљ је био у Бошковићима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У Бошковићима, то је тачно као суза, баш овако и били смо ми негде око двадесетак дана овај горе и дошла је наредба да идемо, дошли су камиони да идемо овај у гарнизон, у Каракај и да смо завршили ту део задатка. Ми смо бранили село и ту, овај, од напада и тако је то било. Ту када смо дошли у Каракај, изашао је пред нас, овај, садашњи адвокат Драган Готовац. Не знам шта је био по чину, каже, момци, сада као комплет, како изгледате, каже, морате ићи у село Дрињача горе на задатак. Ми смо то одбили, хоћемо, рекох, да се окупамо, да се одморимо, двадесет дана нисмо овај такорећи имали некога одмора. Ишли смо ми у међувремену, није то да није баш било, ишли смо, одемо, рецимо, једну ноћ, одспавамо, окупамо се и дођемо, али то је између себе, правили такав распоред и са мештанима тако је било. И када смо дошли, одбили, рекох хоћемо да идемо кући, да се одморимо, да се окупамо и када смо дошли кући, овај, било је да, окупали се, одморили, када војна полиција, ајде, каже, има неки заробљеници у Пилици у Дому културе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Војна полиција је дошла, војна полиција је дошла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико људи, шта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не сећам се, дошло их је два, три, четири, пет у комби и каже, скупљајте војску и хајте доле да чувате. И дошли смо доле, стварно било је затворено, било је, у сали били су заробљеници, били су прозори отворени, није било WC, није било воде тада када сам ја стигао, јер не знам какво је претходно стање, ко их је довезао. Чуо сам да су стигли аутобусима «Дринетранса»; таква је прича причата. После, овај, то смо увече стигли, увече да обезбеђујемо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли увече?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, ја сам дошао и остали сви који су били на ова три места, сви смо дошли да чувамо. Ко је био, мени се чини да је војна полиција била, било је неких, не знам, неких је људи било што је обезбеђивало пре нас. Ко је, немам појма и било је увече, рекох, дај људи, немој да се пуца, да се малтретира, да ово, оно, ја ћу отићи сутра команданту и рећи да правите свашта, да ми да неки папир, да ја, рекох овде, рекох не дам да то радите, бар ови моји из мог вода,

ако не могу ова два пратити и он је написао папир и рекао, буди доле и када будемо слали храну да им се подели, добићете и ви храну и храна је стизала у пакетима, конзервирана храна и хлеб и било је уз неке степенице одакле је давали се филмови на бини, био је један отвор можда 80 са 50 сантиметара и кроз тај отвор смо им бацали доле да они ухвате то, да разделе. Сала је била пуна, ја не знам који је број ту био. И сутрадан када је свануло, дошли су негде око пола девет тројица у цивилном оделу, каже, људи имају ли они воду, рекох, немају WC, немају, каже, брже, боље да се изведу, да се ископају цеви. Не знам који су били. И ја сам извео Ибру Лолића и његова још два брата. Пошто сам ја радио у «Дринитранс» овај, ту сам радио и он је мене возио на посао и са посла и радио сам две и по године као механичар и опремао сам аутобусе и тако, каже Ибро, «Драгане», каже, «ја не морем копати». «Хајде»; рекох, «изађи, јеси гладан?». Каже, «па и јесмо»; била му је рука повређена, плава, не знам само која, да ли лева или десна, тучен је негде у Каракају, где је био, немам појма ко га је тукао, само ми је причао да га је неко истукао и рекох, «ево ти овај мој нарезак и има хлеба, ја нисам, овај, гладан, поједи и ископајте» и донели неке трске и заклонили са две стране и тако да је врата су била отворена и брже-боље смо организовали да се убаци гума за воду. Онда су они, пошто је сала била овај, пуна, претрпана, они су сипали и у чизму, па један другом додавали и пили ту воду. Углавном, вода је била, а како су устављали, они су пресавили ону гуму и тако уставили да даље не тече. И ја сам отишао тада, овај, да се одморим ту ноћ и не знам до ког доба, до десет, пола једанаест сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друга ноћ?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Једну ноћ и сутрадан до десет, до пола једанаест, то је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада кажете, сада одлазите да се одморите, то је већ њихова друга ноћ?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: По дану идем кући, по дану идем и остајем и ноћ да се одморим кући и сутрадан долазим, тако чини ми се да је било, долазим и питао сам, рекох, шта је било, рекох ко је упадао, каже, долазила је војна полиција, упадала, скидала тај накит и малтретирала, ово, оно, тамо, вамо, шта је било, терала четничке песме да певају, тако је то било. Када, после се појавили, да ли други дан, да ли трећи, слагаћу Вас, пошто је по дану било, камиони и војна полиција, камиони су били са цирадама и био је неки Миладин «Џелат», био је страшан човек, необријан, бркове је имао, ону «петровачу», краљ Петар што је носио ону шајкачу ону на глави и како су излазили, неко је наредио да се пишу имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то гледате сада?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, он је рекао, позвао нас, краћи обруч да не би који побегао одатле, да иде у камион. Спаковано је то да бог да те сачува, камиони су, гуме легале, једно на друго. Он је ударао, како су излазили, ударао их је по руци и неки га је питао од војника, што тако, каже, мој брат је у Београду, од Муслимана као освета, заклан у току ноћи. Он је тада био и у пијаном стању и Бошко неки из Каракаја, војни полицајац. Њих двојица и било је још неких и Пипа, али после сам ја сазнао да је тај Пипа из Бијељине, са бијељинске општине са тим опасачима бијелим, а војни полицајац. Било је још са опасачима бијелим и тако да се нико није смео ту супротставити, особито када сам видео да удара ножем овај, рекох, удариће и нас некога од војника, јер су и они имали на себи ту, једни су имали цивилну одећу, једни војну.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Заробљеници, па рекох, исти смо били, она Титова униформа, Титова униформа, имали оне, како се зову СМБ, СМБ, није шарена, СМБ униформа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је имао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, имали су заробљеници, исто имали и оне ветровке и то. Па, рекох, немој тим људима прилазити, видиш каки је, закачиће нас ножем и готово је после.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је имао нож?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Миладин «Џелат» звани. И товарили, товарили и брже, каже Миладин и онај Бошко, брже каже у ова кола. Да ли је био неки комби, не могу да се сетим, било је неких кола, мени се чини да је био и комби, само нисам у току ко га је возио, да се прате. Па, рекох, људи, јел ово, шта је ово, рекох, шта се ово дешава. Иду на размену, иду на размену и ми горе у Каракај, када он лево испод надвожњака «Company inzenjering». Јој, рекох, људи, ово не води добру, рекох, не води добру, одоше доле у некакав лош пут, рекох, богами стрељаће их, рекох. И ми смо горе остали на писти, они су их изводили доле и стрељали, гледао сам када су их окретали да се окрену. Нису им пуцали у очи, него да се окрену, у леђа, тако су попадали. Ја када сам доле дошао, рекох, људи убијени. Мени је било мука, смучило се, отишао сам да се умијем и више нисам ни ишао. То је тако било. Другачије није сигурно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то испод надвожњака?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, како да Вам објасним, има један надвожњак, овај, сада ту има зграда «Телекома» нова, прекопута овај, има доле пруга за Зворник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на овај Дом где су били затворени, то ме интересује?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је у Каракају било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви стигосте, нисам Вас схватила, нешто сте скратили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пратили камионе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас то разумела.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, пратили, он је нас натерао да идемо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, «Џелат»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: «Џелат» и Бошко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога је натерао, Вас?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Натерао мене, натерао још неке, не знам који су, како је било, не могу се сада тренутно сетити, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полако. Да ли је био Декиљ?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Бранко Декиљ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дs ли је пратио он?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам сигуран, можда и јесте, можда и није, нисам сигуран.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Дико?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Исто нисам сигуран да ли је, можда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вас је натерао, где да седнете, у које возило?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Натеривао је, овај, у комби, у комби.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то комби, да ли је то неко војно возило или цивилно возило?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли је цивилно, да ли је војно, да идемо, као да иду на размену. Они су нама рекли да иду на размену, е то сам рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и Ви, чекајте полако, Ви седате у тај комби?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким, ко вози комби?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Чекајте да се сетим, Иванчић Миладин, Иванчић Миладин је возио комби.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај Миладин?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, био са мном на стражи ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стражар?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Стражар, каже, седај ти, имаш возачку, имам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је са Вама у комбију?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, било је војника који су ишли, било већ организовано да они убијају.

БРЗ 0170

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, војна полиција ту, војна полиција и они су са тим белим опасачима изашли да убијају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви кажете војници са Вама у комбију. Да ли су то Ваши из вода или неки са стране?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Са стране а било је и из вода Иванчић Миладин, он је возио и било је још и мојих војника ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их је одредио да убијају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, нису војници убијали, него војна полиција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А војна полиција?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Војна полиција је убијала, а војници су се вратили, они су ишли у пратњу као да они иду на размену, тако су нама рекли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И он је отимао пушку, чак ја имам сведока.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако. Хајмо сада, значи Ви крећете тим комбијем.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: За камионима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Три камиона.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то прва тура или шта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Прва тура.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три камиона пуна?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пуна.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када Ви схватате, кажете, ово не води на добро, када сте видели да?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Када сам видео да иду доле лошим путем, са асфалта када су скренули.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, то је већ Каракај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је већ у Каракају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, од Каракаја до Пилице има колико километара?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Има двадесет и пет километара.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где је требало да иду на размену, где сте Ви прво мислили да иду на размену?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја сам мислио горе у Зворник негде на размену, не знам где.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Зворник?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте кренули ка Бијељини?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, не, не. Они су тако рекли, сада за нама да идете.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бошко и «Џелат»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И «Џелат».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да идете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да пратимо камионе, иде се као у размену, а где, ми нисмо ни питали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су сели Бошко и «Џелат», у које возило?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У комби.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У исти тај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У истом, у истом комбију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Са нама, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико се Ви то возите иза та три камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Колико временски, како?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, има пола сата сигурно, тако, ако не и више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко вози те камионе са заробљеницима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Возачи, а не знам који су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши локални или неки?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам појма, не знам који су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете их?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не познам их, не познам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каквим су униформама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Војне униформе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро војне, има разних војних.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ове СМБ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једнобојне или шарене?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Једнобојне.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једнобојне?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Једнобојне.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају неке беле опасаче?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, само војна полиција је имала беле опасаче.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је све имао беле опасаче?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, само војна полиција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, од људи, да ли су имали ова двојица?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пипа је имао, имао је тај Бошко, па «Џелат», па, било је још са војним, не знам ја, ја сам и ове питао, ја нисам знао ни Бошка ни «Џелата» ни Пипу, питао их да знам, рекох када буде шта, рекох, да се зна ко је шта радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте их питали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, питао их када су дошли како се који зове и са којом намером су дошли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог јутра?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, тог јутра, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај већ трећи дан како Ви кажете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, да, тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже Вама «Џелат»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Каже да иду на размену. Хајде, кажем, на размену, шта ћемо, пишите рекох имена људи, да знамо ко је био ту све. Негде је тај списак код некога остао, али не знам код кога.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Списак људи?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Списак људи, име и презиме и годиште и име оца и све.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на затворенике?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На затворенике, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је правио списак, где?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Један војник је правио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је правио тај списак?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Како су излазили, узимао име и презиме и годиште и име оца и све, јер смо веровали да они иду на размену, војној полицији смо веровали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је тај што је правио списак?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажу неки сведоци да је то Пипа, да су га познавали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли је он да ли није, нисам сигуран.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сигурни? И добро, Ви кажете када видите да скрећу на тај макадамски пут у Каракају, какав је то пут, шта је то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, лош пут, макадам, са рупачама, са, у кратерима, са, што кажу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту Вама било сумњиво?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, рекох, не иду на размену, гарантовано.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме Ви то кажете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, овоме Миладину Иванићу, рекох, није ово размена рекох људи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овом што вози?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Овом што вози, не иду, није ово размена.

ЕВ3017/0

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су «Џелат» и Пипа, овај Бошко ту код Вас седели
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да. И већ када смо били доле близу те писте где су то они обављали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то писта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, бетонирана чини ми се да је била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Каракају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ту где су, у Каракају да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки објекат, да ли ту има нека зграда?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Има нека зграда, сада, што каже.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је приземна или има спрат или нешто?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нека је зграда, вероватно, зграда је нека, не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви у односу на ту зграду, остајете у комбију, излазите напоље? Да ли можете да нам мало ту ситуацију опишете.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Двоје су продужили доле још једно сто метара, стопедесет, ми смо остали горе. Ту је још било неких лешева и ми нисмо доле ни ишли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било лешева?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На тој писти, на тој бетонираној.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неки бетонирани простор?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Бетонирано нешто је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви остајете у комбију?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ми остајемо горе у комбију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Остаје Миладин, остајем ја, стајало је неколико војника, не знам само који су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко излази, ко убија?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Излазе ови војни полицајци, Пипа и «Џелат» и Бошко и још неки, ја не знам који су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тако као они обучени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они су са овим белим опасачима, опртачима и то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, и ови имају опртаче, Бошко, «Џелат»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, јесте, .беле, беле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су наоружани?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, аутоматско оружје и пиштољи, потпуна ратна опрема, оружје.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада Ви остајете у комбију а они?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они су то доле обавили и ми остали у комбију, седели и после када су они завршили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, полако. Шта би са та три камиона, докле стижу ти камиони? Ви кажете, остајете на 150 метара?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они иду доле испод и они излазе и стрељају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко истерује те људе?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, војни полицајци, они.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где их стрељају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Стрељају одмах ту за камионима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то гледали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Први тај талас, више нисам могао, било ми је мука.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте видели лешеве?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, између нас и камиона.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на том?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, неколико лешева.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неколико?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, неколико, нека жена, баба била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте видели да неке уводе у тај објекат, у ту зграду?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте видели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су ту људи убили, да ли сте Ви то видели или сте чули пуцњеве?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, чули су се пуцњеви.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте гледали баш чин или сте само чули?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, чује се, гледало се, ја шта је, тај први талас, више нисам могао да гледам када су пуцали, окренуо сам главу, нека раде шта хоће.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико сте ту боравили још у том комбију?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, то је било брзо, можда једно петнаест, двадесет минута и назад, поново по другу туру.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Поново по другу туру,
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По другу туру?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је сада у повратку са Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, сви ти исти, војна полиција, ти што су стрељали и још пар војника и тај возач Миладин и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има неког разговора у комбију?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нема ништа, нико не сме ништа да проговори, ниједне.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим тог комбија, да ли је ишао још неки путнички ауто са Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ишла су два, три путничка аута ја мислим да је ишло, да ли бијела, да ли неко шарено као нешто маскирно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то цивилна аута или полицијска или војна?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам ја шта је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали неку сирену, неку ротацију када сте ишли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису имали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису имали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сигурни да је то та прва тура била са три камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Сигуран сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре те прве туре нико није?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мени се чини да није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да није?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мислим да није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су ти војни полицајци који су убијали, да ли су то били неки млађи људи, старији?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Млађи, једно тридесет година, тако, тридесетпет, тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то неки ту из краја или су однекле са стране?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Само ову тројицу сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њих сте знали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: А ово нисам знао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли су можда ови убијали, «Џелат» и Бошко и Пипа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, они су и признали, они су убијали, то зна сав народ, то знају и птице на гранама, да су то, само не знам ко је још уз њих, не знам та имена.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим формацијама су они припадали, ко је њима био командант том Бошку, Пипи, Џелату?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, у Каракају је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која формација?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, војна полиција, не знам ко им је командант био тој војној полицији, да ли Бранко Студени, да ли, не знам, ја мислим да је Бранко Студени, мислим, опет, треба проверити, ко је у то доба био командант. То вероватно да има тамо у списковима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажете, овај Џелат каже, њему је брат?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, питао га, рекох, што то их удараш ножем, каже, не говори, каже, ниједне. Један није хтео да иде, неки Рајко Јурошевић, он је зграбио пушку и побегао. Џелат му је отео пушку, ови га напали, знаш шта значи изгубити пушку у рату, стрељаћете до мрака, ово, оно. Рајко Јурошевић, слободно упишите, да му је пушка отета, да нас натеривао да идемо да пратимо камионе, слободно упишите, од оца Васе и мајке Маре. Има сведок који је тачно то преживео, тај стрес.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тог јутра било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је тог јутра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто није хтео да иде, ако је знао да иду на размену?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не знам то, не знам и бојао се њега вероватно где је онако изгледао, крваве очи, пијано.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је њему Џелат одузео пушку или?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Џелат.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате Ви тог Џелата?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, некада сам га видео, некада у пролазу када је то прошло. Рекох, шта си радио даље са оним, каже, све је то размењено.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Све је то, каже, размењено за оне од 1941., то, тако нешто, у том смислу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне од 1941.?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Као, све је то уништено. Онда се он и лечио, колико сам чуо, мало лечио на нервној бази и шта ја знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Бошко?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Бошко је из Каракаја родом, мештанин Каракаја, мислим да је он за време рата, колико смо чули, неку храну вукао и да је убијен.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Пипа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пипа је умро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умро?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Умро, шта ја знам, да ли, колико има, да ли година, две, углавном није Пипа жив. Па, мислим, имају доле

мештани, они знају, он је њима причао «икс» пута шта је радио, сво село зна, Главичице, родно место Главичице му је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу Пилице, Главичице?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Где има, ни, ни, 400, 500 метара, пола километра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је ту људи убијено, да ли Ви знате том приликом?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, када сам дошао ту на ту стражу увече, ја сам видео три леша.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питам ово када сте ишли у Каракај, ту на лицу места?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, то не знам, не знам, не знам тај пут.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, три камиона пуна, крцата?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам број.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви убијени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Тако је речено да су сви побијени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је речено, ко је то рекао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, Бошко и Џелат и Пипа, побили их све.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуна три камиона људи?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пуна три камиона.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после када сте се вратили да ли је ишла још нека тура?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, још такве две туре су ишле.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, укупно три туре?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, тако, три ја мислим да је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све исти људи водили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Све исти.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били, шта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Командир вода.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, страже.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вод чега, које формације?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: За чување тих лица.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, која је групација то, командир вода, чега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Те територијалне одбране ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, тог вода тренутно, пошто су нас вратили одозго из Шетића, горе сам био и ту се само наставило тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, командир другог вода Декиљ, командир овог једног вода је.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, Јурошевић Дико.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви у оквиру неке чете, ти Ваши водови, коме даље припадају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, горе смо припадали, Каракају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Каракају, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега, шта, каракајска, шта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, мислим, горе смо везани за тај гарнизон Каракаја, нисмо Бијељини, нисмо другој општини.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, е сада шта је Драган Готовац?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Драган Готовац не знам шта је био тада по чину, када нас је хтео да, овај, пошаље у Дрињачу је рекао, Ново Село, Дрињачу, не знам шта је био по чину, изашао и тако рекао, каже.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он обучен, у коју униформу, Готовац?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је, шта знам, да ли је, овај, СМБ једна униформа или је шарена, не знам, не сећам се тог детаља. Знам да је командант био, ишао са оном ташном кожном.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Готовац?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Готовац, да и рекао, момци, морате ићи горе у Дрињачу, Ново Село, горе, каже, мора се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то дешава, у «Стандарду»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У «Стандарду», да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кругу касарне?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је, пошто сте већ двадесет дана били у Шетићима, да ли је тако?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обезбеђивали и то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је практично, да ли је то онај дан када долазите на стражу или колико, односно не, колико сте дана остали да се одморите, да се окупате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, нисмо, неколико сати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је тај дан било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је исти дан, јесте, исти дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате који је то месец, који је то датум?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Како да Вам кажем, ево сада ако могнемо заједно да срачунамо. Значи, 19. маја је прекид ЈНА; од тада смо распоређени од 19. двадесет дана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли у ТО?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У ТО и били двадесет дана горе у Шетићима, осамнаест, деветнаест, тако нешто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то би био неки?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не могу прецизирати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, јуни?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, тако, јуни, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Тако је то било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вама сада каже, када сте дошли из Шетића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ко је изашао пред нас?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Изашао Драган Готовац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже, идете у Дрињачу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Овако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се побуните?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ми се побунимо, рекох, уморни смо, хоћемо да се одморимо и рекох да се окупамо и идемо кући и тако он је вероватно прошетао, отишао тамо, вамо, после је дошао пред нас, добро каже, момци, идите каже, одморите.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И окупајте се и тако. Био сам горе два, три сата кући, када комби, војна полиција, хајде момци на обезбеђење Дома.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту не познајете ко долази?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, откуд знам, откуд знам, војни полицајци, то се све мењало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу полицајци?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да се под хитно спрема и иде, чекају, под хитно, толиком брзином, али не возе они нас, јер то је два километра од наших кућа, некоме је километар, некоме километар, пешице.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Дома?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они само обавештавају. Ја сам један стрес преживео пре, не дао Бог то никоме причати и ја сам морао се спремити као метак. Мене је неки Брано Аћимовић, зна Петар Јурошевић, он је био командир доле и зна Перо, овај, председник Месне заједнице када је војни полицајац убацио, звао се Брано Аћимовић из

Тршића, овај, позвао и разоружао ме и убацио метак у цев и изео да ме стреља. Наводно, што ја нисам ишао у акцију село Кратки и Дути део Засеока.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Брано Аћимовић?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Брано Аћимовић из Тршића, убацио метак у цев и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то хтео да Вас стреља?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Када је била акција, да ли после овог случаја или пре, нешто нисам сигуран, то знају, зна, зна Перо, овај, председник Месне заједнице, он ме је и одбранио и Стево неки и он је био на служби и Мићо Лазаревић, њих тројица су ме одбранили да ме не стреља, тај Брано Аћимовић, убацио метак у цев и извео, баш пред тај Дом културе да ме стреља и ја сам од тада стрес доживео, јер сам малопре попио исто таблету, овај и помало ми је повишен притисак и непоријатно ми је ово. Овако је било и није другачије никако, да неко каже, е није тако, ја тврдим да је овако било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми то, кажете, од 19. маја ТО и онда у Каракај одлазите у гарнизон. Ко је тај мајор Марко Павловић, када Ви њега, да ли сте Ви њега видели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, изашао је, средњег раста је човек, пуначан, да ли је имао све зубе, не знам, крупан, имао је палету, горе једна звездица и около жуто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он неки Ваш ту Босанац, мештанин?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, никада га ја нисам видео, тада први пут сам га видео и представио се, ја сам мајор Марко Павловић, командант зворничке те, овог гарнизона, касарне ту и нема приче.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Момци, морају се ићи чувати села од Муслимана, село Китовнице, Шетићи, Бошковићи, изаберите, ви се познајете из резерве, овај, командире између себе и напред у возила и да вас возе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту и Готовац?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није Готовац ту био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом није?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Тада није био никако, Готовац је био када смо се вратили да нас дочека.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек после оних двадесет дана?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да нас дочека, да нас пошаље за Дрињачу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А помињали сте Мому Васиљевића, ко је он?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Е Момо Васиљевић и Томић Милош и ко је ово још био доле, то је у резерви и командант мајор Момо Васиљевић он је био командант резервног састава са седиштем доле у Пилици, у школи, у приземљу доле, школа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервног састава, чега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: ЈНА, ЈНА, то је било пре 20. маја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је умро Момо?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Момо је умро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да мислите да је он био заменик од овог Марка?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Изгледа да јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Изгледа да јесте, подсетили сте ме да је он био заменик.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то рекли.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, онда је тако, пошто је то давно било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, Момо је рекао Марку да, пошто сте ви неискусни, да вас он поведе као зрео човек, да појачате куће у Шетићима, да ћете ту спавати, да вас је ту сачекао неки Јанко, тамо шеф.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јанко, јесте из «Шперплоче» шеф. Да, он је био горе командант у Шетићима, Јанко а у Китовницама, Бошковићима, не знам да ли је био који, изгледа да он.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви као зрелији поведете људе?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Момо рекао да Ви будете командир вода или овај Марко, ко је рекао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, сада не могу да се сетим, ја мислим да је Момо, нисам сигуран, јер први пут сам тада човека видео пред собом и, а Момо је са мном био доле у резерви и били смо у обезбеђењу моста на Шепку и на брани је била као кухиња и овај били су ту објекти и биле су припреме за рат и извођено мислим и вежбе и учено овај да се, како се рукује са тим пешадијским наоружањем и ето то је била сврха те резерве. Друго није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли да је овај Драган Готовац изашао пред вас, јер је требало да идете у Дрињачу.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете, он је љутито рекао да је командант наредио да идете у Пилицу, да чувате муслиманско становништво, а ви како хоћете. Да ли се сећате тога? Сада сте нешто мало скраћену верзију испричали.

ВРС 0170

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Можда је могуће тако, пошто је то давно било, углавном, вероватно да је тако, вероватно, после.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте сазнали да треба да идете у Пилицу да чувате, од те војне полиције која долази то на брзину да, па сте се Ви, кажете, уплашили или од Готовца?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, мени се чини да је то било од војне полиције.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војне полиције?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пре него од Готовца, од војне полиције, пре да је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате, значи, Драган Готовац којој је он формацији припадао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Неки командант је био, да ли чете, да ли, можда је и ове наше чете био, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је њему командант, Драгану?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, откуд знам, можда је Марко Павловић, он је био у штабу томе територијалне одбране је горе био са тим командантом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био тај штаб?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, где је сада Технолошки факултет.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у граду?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У, то није град, то је пре града, пре града на једно три, четири километра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у Каракају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У Каракају, јесте, варошица тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, да се вратимо сада на овај ту војну полицију. Они долазе и шта кажу, ко је то наредио да ви идете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не кажу они нама ништа, него само спремајте се и да се иде у обезбеђење Дома културе, имају заробљеници, ови људи, стражаре толико и толико каже, полази одмах, спремај се, каже, као метак да идете. Ми не чекамо, каже, немој случајно да дођемо поново.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви извршавате њихова наређења?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, војна полиција ја мислим да је после команданта број један.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, то Вам је истражни судија предочавао, овим хашким истражитељима рекли сте да је та војна полиција дошла са наређењем команданта Марка Павловића и то сте потврдили у истрази. Да ли се сећате тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Онда је то то тако, онда је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он наредио да сви који су били горе, дођу да обезбеђују.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Вероватно да је тако, углавном нисмо што се каже, из знатижеље и добровољно ишли тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте дошли у Дом, колико је то већ сати?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, било је можда једно шест, 18, 19 часова, вече је било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко чува те људе пре него што Ви, колико вас долази?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, долазимо сва три вода.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сва три вода?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Сва три вода.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко већ чува, да ли има неко већ да чува, или тек ви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Било је ту народа, не знам, како су се звали ни ко су, ни одакле су, било је мештана ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим на стражу, има ли стража да чува?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, стража, било је рецимо из, да ли су они били, не могу да се сетим, да ли је он био у радном воду, па доведен ту за руку и дата му пушка, да ли је, ја не знам то, нисам у току како им је ко то наређивао и ко их је приводио претходно, нисам ја ни био када су они довежени, ја сам само затекао једно три леша горе када сам дошао, два или три, мени се чини три да је, колико се сећам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ те вечери?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Те вечери када сам дошао три леша.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били лешеви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, били су горе овај на другој калканској страни тога Дома, а овај, ова предња фасада од Владе Рикс куће ту је био улаз и прозори су били ту отворени и полупани и шта ја знам, е сада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој згради, на ком објекту?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На том Дому културе где су они смештени, а горе близу тога, близу тог објекта иза је сада трафостаница, ту су два или три леша била, ко их је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали некога одакле ти лешеви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам смео никога питати.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ чим сте дошли већ су ту били лешеви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, три леша.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле су ту били?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, били су до, до пред крај, када су ови вожени живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и они понети?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Понети, да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ушли у салу, када су отворени прозори?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није смео нико ући, какви.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је бранио да се уђе?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, није смео од њих, то је била пуна, пуна сала, ко ће имати, да га удаве.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се ти људи бунили унутра, кажете, крцато, претрпано?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, и бунили су се, бунили се, приче, приче су биле, дајте нам.воду, воду су добили сутрадан, добили су доручан је добијен, слат је доручак, конзерве.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је стигла храна?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Из Каракаја, из гарнизона.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из гарнизона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, хлеб и конзерве, паштете оне, пошто не треба кључ да се отворе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то довозио?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Неко је из касарне одозго довезао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је рекао да их је «Дринатранс» довезла?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, питао сам ја ко је, ко је, како су они овде икако доспели, ко је довезао овај народ овде. Дошли су, каже, аутобусима «Дринетрансе». Ко их је возио, знаш ли иједног возача нам рећи, Петар звани Пупа, ја даље не знам. То је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај их је довезао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ма један од њих, а ја даље не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко их је спровео, ко их је ту довезао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, не знам, то нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходни сведок рече да је он сазнао од свог дежурног полицајца да их је Џелат довео, тај Миладин?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Вероватно да је тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте видели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, нисам ја ту био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питам.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја причам оно што знам и што мислим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не знате број колико је ту људи могло да буде, кажете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, рекао ми је хашки истражитељ, каже, шта мислиш. Рекох, откуд знам, рекох, немам појма,

била је пуна сала. Каже, било је једно, тако рече, 360, тако мени каже, немам појма, да ли је мање, да ли је више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то каже и преживели, један је преживели сведок. Да ли је могуће да је било до 400 људи?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Откуд знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи тај први дан кажете, Ви долазите, ту је нека војна полиција?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која ту чува?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Чува и још је било овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада долази до те смене када Ви чувате, Ви и ова још два вода? Како се сада то организује, то ме интересује.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, прилазимо као да, како да се просто изразим, као овце, прилазимо око објекта и стојимо, ето гледамо, не дајте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ту кога распоређује, како се сада то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, није нико никога распоређивао, како се договоримо, иди ти на задњу ту страну, иди ти одозго, ја ћу вамо са пута и ето, ја сам био овамо са пута, Бранко Декиљ до мене , Дико Јурошевић је задњу страну објекта са својим људима, ето тако је то било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте истовремено сва три вода дежурни или се мењате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, сутрадан смо смањили, пошто су били, када смо WC оставили врата отворена да могу излазити и дали воду и храну и мирни су били, овај, онда смо направили смене мало да неко оде да одспава и одмори и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико људи је било, по колико?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, било је у први мах, када смо дошли, било је четири вода по шездесет људи сигурно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то организовао после који ће вод бити дежуран и када?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, између себе ми, јеси ти уморан, каже, јесам, одох ја кући, ти иди, између себе, то није било да неко наређује, ти одеш, овај остаје, већ каже, уморан сам, ја сам рекао, ја сам уморан, не могу, ја одох спавати, одмарати, рекох и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је унутра било сигурно 200, 250 затворених. Да ли је то могло да се види кроз те прозоре, кроз отворчић онај за снимање филма, за пуштање филмова?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, откуд знам, не знам тачно ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био кључ, да ли је био катанац?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Када сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Када сам дошао, био је катанац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катанац?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Катанац је био, а када су ова тројица дошла људи и рекли да то не сме тако да се ради, да се мора обезбедити вода, да WC и да буду врата отворена, да они излазе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било сутра ујутру?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је сутра ујутру било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Плава одела, шланг онако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како плава, мислите нека униформа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Цивилна одела, беле кошуље, тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се представили, ви чувате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ништа, ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма немам, само видимо оне актовке, оно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Актовке?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, да, оне ташне, оне праве оне.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта они кажу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ко чува, чувамо ми, имају каже WC, знате ли да морају имати WC. Добро, рекох, синоћ дошли око осам, девет, колико, 18, 19 часова, каже људи, мора ово бити отворено, мора WC, мора вода, храна да ли је била, јесте, рекох, била је, дали смо им и окренули се и отишли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не знате ко су ти људи? То изгледа неки изверзирани, већ знају како се у таквим ситуацијама поступа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам ко је био, нисмо смели легитимисати, ни ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их ни питали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо смели ни питати, они само вичу, брже, каже, изводи да се то каже уради.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су први пут добили храну?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не знам. Ја када сам дошао, то јутро су добили храну. Е сада, када је пре мене, колико су били, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта је са оном војном полицијом која је претходног дана чувала када сте Ви дошли? Да ли сте их ви сменили и њих више нема или и они долазе за та два, три дана?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Како је то било, да ли су одлазили, долазили, патролирали, углавном се стално ту окретали око сале, око Дома културе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Пилици?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Стално под надзором њиховим је то било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао Вас је истражни судија, рекли сте овим истражитељима да је кључ био код тих војних полицајаца?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, код њих, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли катанац или кључ?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кључ, а катанац је закључано, у брави био. Па, код њих, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта раде ти који су нон-стоп ту? Да ли су то исти ови или неки други војни полицајци?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја их нисам видео никада, једино Џелат што је био међу сталним, што се каже.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је био ту, што се каже, дан, ноћ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам сада, како идете Ви по тај папир? То сте нешто прешли преко тога, нисам Вас ту баш разумела. Идете у град, где идете, са ким идете, како идете, код кога идете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ја сам видео да поједини људи иду горе и наређују им да певају српске песме, да овај, пуцају по њима. Ја кажем команданту, дај неки папир, живота ти, рекох, не могу оно више да гледам, рекох из здравствених разлога рекох не могу, дај нешто да их мало заплашим, рекох, да колико-толико ублажим, ипак оно се види, онај пролаз, долазе из Јање исто муслиманска популација рекох, долазе ту, гледају, срамота, рекох и он је написао неки папир, дао ми је. Рекох, ево људи, немојте зајебавати, рекох, да пуцате више, рекох, као што сте пуцали и малтретирали и рекох, и терали да певају четничке песме.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то првог дана дешава?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Другог дана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који командант?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Марко Павловић.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код њега сте ишли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте лично.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме, са ким?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не знам да ли сам аутобусом, да ли сам неким колима, не знам како је то било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли са Петром Јурошевићем?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се, можда, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какав Вам је папир дао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, неки, смем ли подићи?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Оваквог формата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је ту писало?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, да будем доле, да шта ја знам какав је тај текст, углавном ја сам рекао, дај да их заплашим са нечим да их не злостављају, да их не малтретирају, то, рекох, ако морамо види се све, рекох, народ долази одсвакле, видно, то је у транзиту пут, са свих страна около, рекох, ако море шта, он каже, ево ти ако шта помогне, ево.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вас је он примио?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, у канцеларији горе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У Каракају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој згради?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, у гарнизону горе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У гарнизону?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На спрату горе, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли и у град.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У град?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ишао, немам потребе у град.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Петар Јурошевић да је ишао са Вама, а можда и са Пером Петровићем, није баш сигуран, у трад у војни одсек код Марка Павловића, Ви кажете у Каракај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Чекај, ако је он био, где је он био, не знам сада то да растумачим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У војном одсеку, каже у граду.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Онда је ту, ако је ту, онда је ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли у Каракају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Углавном сам код њега био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код њега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Код њега сам био лично.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти онај што Вам се представио раније?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, исти.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти човек?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Исти човек, јесте, јесте, горе у војном одсеку, тачно је то, то је тачно, ево сада ми је дошло.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту седео, каква је то зграда?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, била је нека женска дактилограф и зграда на спрат.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај дактилограф, да ли знате ту жену? Да ли је то нека из Зворника жена?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још ту био у тој згради, ко је ту још седео?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Марко је био и та женска, другог нисам затекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, да ли сте ушли сами или још са неким?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Сам, сам сам ушао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Перо са Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви, ко је Ћирковић Синиша?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Тога знам док је резерва била, овај, он је ту навраћао, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био, коју функцију је имао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја мислим да је он био командант територијалне одбране Пилица, Ћирковић Синиша.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалне одбране?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, био је и у то доба када је то становништво било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је онда Вама био командант?.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Коме је био, ја не знам, ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, Ваш вод територијалне одбране Пилица и још два вода, а сада кажете, он командант ТО.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је био нешто у Пилици као за ту територијалну одбрану, шта ли је био коме, немам појма. Знам да је нешто у вези територијалне одбране, не знам. Мени није давао никаква наређења, нити сам ја имао шта са њим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама није?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, Ви сте видели то убиство и шта је после било? Да ли сте обавестили некога о томе?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па нисмо имали са чим, нисмо имали телефоне ни ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то таква сазнања да ако немате телефон, нећете никоме рећи? Претходног дана сте ишли у Зворник аутобусом?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, мени је било мука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли одосте код тог команданта да кажете? Од њега тражите папир и после сте видели када се убијају толики људи и шта се даље догађа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ништа, нисмо имали су чим обавестити, војна полиција је била ту, ја мислим да је закон она и камиони војни послати, нисмо проговорили ниједне.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Готовац, да ли сте њему рекли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо никоме, коме ћемо ћу рећи. Тако је било брзо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су и Симеуновић и Дико знали да ће људи бити побијени и да су сви знали.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, знали су када смо се вратили, они су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са комбијем?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, знали су и мештани када је Бошко седео тамо у продавници код неког Милана Јовановића и рекао, наређено је као да се сви морају уништити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се сви морају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Уништити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то наредио?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, неко им је наредио, не знам ко. Они су дошли са том намером и послати камиони и они. И ми нисмо могли, смели проговорити ниједне, ништа нико. Окретане су цеви у нас биле. Нисмо имали никакву ту заштиту и ништа друго.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какви су били после комантари после тога дана, пошто сви знају да су убијени? Шта се дешава у граду, шта се дешава?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам појма даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сге чули Ви за неког Пиварског?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То сам чуо да је постројавао јединицу у Шетићима и да је скинуо једног војника до голе коже и да га је тукао, тај Пиварски.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шетићима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У Шетићима, то сам чуо од возача некога Ратка Бошковића да је то радио и да је постројавао све горе и малтретирао старије особље и све их постројио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Нишког?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Чуо сам, али нисам видео ниједног, ни Пиварског ни Нишког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ти људи долазили ту у Пилицу за та два, три дана?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неког Сплићу, за неког Мрког?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дико Јурошевић помиње те људе.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Можда је он знао, ја нисам знао. Ја сам чуо само шта они раде и како су малтретирали, овај, наш народ, што каже и тукли и скидали и свашта радили са њима, у страху живео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, од, рецимо, и од тога Нишког и како се зове, тај Пиварски и ко је још био не знам. Било је имена доста, овај, ко је тамо боравио и немој, каже, да вам дође тај, готови сте. Овде је, каже, једног војника скинуо до гола и претукао овде каже на асфалту пред нама, у Шетићима, то Ратко Бошковић, возач «Дринатранса» нам причао када смо били горе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да је овај Џелат ножем убадао ту?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, када су излазили, излазили и улазили у камион.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тамо када су кретали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто ово нисте до сада рекли никада, да сте присутвовали овом убиству, први пут данас кажете? Рекли сте да су била кола и све, онда сте рекли, вратили су се.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам заштићен и одлучио сам данас да кажем све оно што ми је на срцу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули за Јосипа АЋимовића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јосипа Аћимовића?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја сам чуо за неког Јосипа, његова сестра је радила у «Универзалу», али он је мени се чини из Козлука, Јосо, Јосип.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту на том списку испред Вас нека слова, уместо имена би требало да кажете слово. Да ли има неки или број «Седам»? Тог човека сте, али немојте читати име.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да читам име?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте читати име, него само број. Тај сведок «Седам», рекли сте малопре нешто, да ли знате ко је командовао војном полицијом у то време? Неко је помињао да је тај сведок «Седам»; неко је помињао Јосип Аћимовић?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, овај «Седам».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време да је он био командант?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте. И овога знам под «Q».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под «Q»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, реците ми, да ли су сазнали када сте се Ви вратили из те прве туре са та три камиона, када су побили те људе што сте Ви гледали, да ли су сазнали то Декиљ и овај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ма, сви знали, знали и ови мештани, знали и из продавнице, сав народ је знао, сав народ и врапци на гранама су знали. То су се одмах похвалили, гајбу пива купили ови који су то радили и у пијаном стању, то је да Бог сачува.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Џелат и ови?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Џелат, Бошко, Пипа и још неки, ја их не знам оне друге.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друге не знате? Да ли сте после тог догађаја видели тог Марка Павловића, код кога сте ишли за папир?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Видео сам га, али не знам у ком времену, не знам у ком времену, колико је прошло дана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са њим нешто о тим људима што су убијени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам са њим ништа причао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам смео ништа да му помињем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брану Грујића да ли знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Знам Брану Грујића, овај, на телевизији само, био је нешто испред те Српске странке, СДС и долазио је једном, састанак доле држао у Пилици у тој сали, како треба да се организујемо, како треба да се бранимо, ето то су били мештани, већином мештани ту слушали га, како треба организовати страже по селу, како ово, оно, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био некада Брано код вас у Пилици?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Код мене лично?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, био је једном пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре рата?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Пре рата, био је пре рата.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражитељима ово, да је Марко Павловић издавао наређења директно Драгану Готовцу. Како Ви то знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, он му је командант био, мислим, то је моје мишљење, не може нико друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваше мишљење?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, то је моје мишљење, јер не може нико Драгану наредити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је Ваш командант био Драган Готовац, то када Вам је он то наредио да идете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, када смо дошли, он нас је прихватио, значи чим је изашао пред нас.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам каже да идете у Дрињачу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да идете у Дрињачу и у Ново Село горе, ми смо рекли дај икако види да идемо и онда каже, ајде, договорено, идите. Тако је било нешто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели после Готовца?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: После, видео га када је у фирму «Универзал» долазио, овај, гањао неке дугове што смо ми радили за.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него везано за овај догађај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је нешто Лолић причао, овај возач?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, причао је како су га тукли негде, не знам како имају те хране, како су остале пуне куће свега, како.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где остале куће пуне?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, одакле су они, знаш, како се лепо живи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког је он места, да ли Ви знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја мислим да је горе према, мени се чини да су Ђулићи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао како су они доспели ту у Пилицу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, нисам радознао био, само кажем, ето, шта је то било, каже, тукли нас, неко га је испретукао негде, не знам ко је, шта је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели те модрице?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, видео модрице и питао га ко је то, каже, горе нас тукли, каже тукли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте да су Вам неки војни полицајци рекли да ће бити ови људи размењени за неке српске заробљенике у Тузли. Да ли се сећате тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, јесу прилазили и рекох, шта ће бити, оно увече питали шта ћете са овим људима, каже, то ће бити размењено, чувајте их и тако, немој да побегну и то је то.

ПРЕГЛЕД

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте пред истражитељима да сте за план да ће они бити заробљени у Тузли чули од Марка Павловића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ће бити?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Размењени, да сте од Марка Павловића чули?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, не, ја сам чуо од војне полиције шта је Марко Павловић говорио њима, ту вече.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је Марко рекао да ће бити размењени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, да, тако је било у јавности, да се прича тако да ће бити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете, Џелат и Бошко били су вође целе групе?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Целе групе, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то Ви закључили или сте имали некаква?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Главни били, није смео проговорити нико њима ништа. Како су наређивали, тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте да су они били команданти војне полиције?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На том послу они су били главни.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то камиони били који су дошли по те људе, кажете, присутни сте када их прати полиција?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Војни камиони са СМБ цирадама, затвореног типа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три комада?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Три, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже један сведок да је био и неки камион од неког млинара ту.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То не знам, можда је био после у току, али прва три су дошла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је одузимао те ствари, ко је Вама то причао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, причали су, ови војници што су остали, територијалци, да су упадали и одузимали, шта су одузимали, па шта су имали код себе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражитељима када сте питали Џелата где води заробљенике, да је он рекао да их води тамо негде у близини неке грађевинске фирме, па да је уствари рекао да је то кланица где ће бити убијени и да сте се Ви шокирали и планули и да сте му рекли да је Павловић наредио да се ти људи размене.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Могуће да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам је било мука, да сте отишли да се умијете.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То када сам се вратио, рекох, ја више не идем, ја сам видео јад и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте после ишли у ту другу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, какви.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И трећу, било кажете три?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Три, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три пута по три? Да ли се сећате, да ли сте му рекли да је Павловић наредио да се размене, да ли се сећате тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се, не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, да ли сге виђали овог Синишу Ћирковића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је био негде доле у Дому код те сале културе, ту је неко оделење, он је ту спавао, и дан и ноћ био. Он је неке камионе заробљавао, концентрате, немам појма нешто, бавио се лошим послом скроз.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лошим послом?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Аутобусе, возаче, рецимо муслиманске популације, одузимао комбије неке, нека му је Бог на помоћи. Мислим, није он жив, да причамо сада, он је у саобраћају, тако сам чуо, да је у саобраћају настрадао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви и Декиљ и Дико имали подједнака овлашћења или сте Ви ту њима двојици неки надређени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам никоме био надређен, рекох, људи немојте, рекох, онако радити, нема смисла, долазе из Јање људи, рекох, одавде има ли ко од њихових, муслиманска популација, немојте, рекох, немојте нешто што није, без обзира ко је, шта је, рекох, немојте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још нешто чега се сећате везано за овај догађај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Волео бих то, ако је то икако могуће да заборавим што пре, ту трагедију.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте да сте погледали кроз тај прозор горе и Ви да видите то, кажете, претрпана била сала, да ли сте то Ви видели па кажете да је претрпана или?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, видео сам, видео сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су услови били унутра, да ли је ту био неки намештај, да ли је било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Био је патос?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Патос? Шта су ти људи радили, седели, стајали?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Једни су седели, једни су сгајали, не знам шта су радили, углавном.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да се окупају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није, какви, у тим условима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да се тај WC гради?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, дошао, када су дошла тројица тих у цивилу, они су одмах, људи шта радите ви то, чувамо, обезбеђујемо, имају ли WC, рекох, немају, имају воду, па немају, па брже, каже, изводи. И онда ја скокнем, кажем, Ибро, богати, Лолићу, узми двојицу и ти изађи, ајде, рекох, знамо се, нека мало човек добије зрака, јеси гладан, рекох, ево ти једи и тако. Каже, ево ова моја два брата, они су негде у Београду, радили, тако причали, ископали и сакрили те две стране овај, јер народ пролази, срамота, деца, жене, то, неком трском смо ми то заклонили и тако. И они су били док смо то ми урадили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било након што сте Ви били код Марка Павловића или пре, тај WC да се гради??
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мислим да је пре тога било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, пре, одмах сутрадан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан су они правили WC?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, сутрадан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте ишли када?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ја сам чини ми се ишао сутрадан, али послеподне, послеподне, негде можда око два сата, тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав сте контакт имали са овим командиром полиције, са Петром Јурошевићем?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо никакав, из истог смо места, он је дошао синоћ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не сада, у време догађаја, нисам на то мислила.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам ја ни шта је он био, знам да је Игњат неки био командант, а он као његов заменик у том смислу. А не знам њихове задатке који су били, углавном су они ту били у близини и можда десет метара од нас.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је био са Вама и мисли да је био и Перо Петровић?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Перо је био горе на спрату.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у Зворнику, у Зворнику.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Могуће је, ја не могу да се сетим. Сетио сам се тога да је то у војном одсеку тачно било и да је била женска секретарица, да је неки папир, ја сам то ставио у џеп и не знам

шта је писало. Рекох, људи, немојте зајебавати, рекох, више нема пуцања, нема малтретирања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме то кажете када се враћате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Доле оном свом воду, а рекох, реците и овима да се не зајебају.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте ишли, шта се то дешавало што је било повод да Ви идете код њега по тај папир?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, пуцали по људима.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Ваши?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису мештани, него други, војни полицајци и други, непознати људи који су били ту, остаали. Кажем, немојте људи, нема смисла, ево, долазе одсвакле, рекох, ваљда ће се људи разменити, па ћемо се сутра срести, па, ја сам на ту карту ишао, ја нисам имао никако овај лоше мишљење ту.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био Лакић Радивоје, је ли Вам то име нешто говори?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Био је у резерви самном, капетан прве класе, са Момом Васиљевићем и Обрен Марковић је био ту у команди резервног састава и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у ово време што причамо, ова два-три дана, је ли на тај период мислите?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Прије, резервни, док је ЈНА била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док је ЈНА била?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Обрен Марковић, Радивоје Лакић, Момо Васиљевић и Томић Милош и Вајо, Вајо он је командир сад у Бијељини неког, у полицији, не знам, Андрић Вајо, они су били мени претпостављени, ја сам ту био у резерви и дизо ону кад долазе, ону рампу, спушто и кад дође кухиња примим, унесем, ето тако, ја сам то радио у резерви.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, како Ви одлучујете сад да идете код овог Марка Павловића, због чега баш код њега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, идем да му кажем, реко команданте, доле лоша ситуација реко, пуца се реко по њима, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже? Мало нам тај разговор ако можете да се сетите?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не могу да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико то траје, шта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не могу да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Како је, шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви остали у тој територијалној одбрани или сте у неку другу формацију прешли? Шта се дешава са Вашим војним ангажовањем пошто су ови људи убијени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Даље? Где даље идемо?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто мења или остајете иста јединица, исти вод, све исто? Како сте даље?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, знаш како, кад је то завршено, овај, дошао је Обрен Марковић, он командант батаљона био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овога, је ли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: После тога, није прошло ја мислим ни 24 сата исто су курири дошли да нас обавесте да идемо, овај, горе Премет, Попова коса, Крчина, горе према Теочаку на линију раздвајања да ту будемо на граници у рововима да чувамо нашу територију и био сам ту, нисам ни у какву акцију нигде ишо, никад.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и даље били вод ТО или сте били у некој другој формацији у неком батаљону, у некој чети, да ли то знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Горе је, батаљон био сад не знам како се звао да ли Пети, да ли не знам, то Обрен зна који је био командант и Стево Петровић, овај, они су знали који је био, Обрен је командант, а Стево Петровић заменик био горе и Радивоје Лакић је горе био и они су нас распоређивали на те страже горе и.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама познато кад је формирана Зворничка бригада војске Републике Српске? Је ли постојала у то време кад се ово дешавало у Пилици, да ли Ви то знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није ме ни интересовало, ни данас дан ме не интересује, не знам шта је ко радио, да ли је, шта је, немам појма.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тај Ћирковић Синиша, је ли он био неки човек од ауторитета или?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, он је био по професији зубни техничар али имао је неки ауторитет, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком основу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је био горе у Зворнику у болници да ли, шта знам, да ли је директор, шеф неки је био те зубне ординације горе у Зворнику и он је дошо кад је то, те гужве биле, он је доле у село код пунца и пунице, таште и таста, овај, има кућу доле, доле живио, жена му је судија ја мислим у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Обрен Марковић, јесте га виђали тих дана?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесам га виђао, сад не знам како сам га виђао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли причали нешто са Пером Петровићем?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам вала никад ништа причо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је сведочио да је ишао са тим, овим Ћирковић Синишом, код Павловић Марка?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Могуће, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Јурошевић каже да је ишао са Вама, а можда и са Пером Петровићем. Је ли Вама нешто познато можда, је ли то било једном, два пута, јесте ли Ви само једном ишли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Само једном, ја сам реко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само једном?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Само једном, ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био са Вама Јурошевић? Он каже да је био с Вама.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, вероватно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је чекао напољу кад сте Ви тај папир изнели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Вероватно, вероватно, е тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно, добро. Јесу ли радили телефони у то време?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо имали никакви доле телефон.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже нам сведок Петар Јурошевић, малопре, да је он тог дана звао Петка Панића, свог командира у Зворнику и рекао му ево дошли људи, а он каже ма немој, каже, ви да чувате, нека чувају они који су их довели, па сте онда Ви.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо их ми ни довели, ми их нисмо ни довели. Ја не знам да, да нису.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже телефонирао Петку, како онда радили су?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја не знам, не знам, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате да су радили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није ми познато. Ја знам да нисам имао никакви телефон, никакву заштиту, обезбеђење, ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали Ви канцеларију у том Дому?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, била је једна соба, није то канцеларија, учионица је била где смо примали хлеб и ове производе што смо за војску, а за њих, ови који су довозили, ови су рекли ово је за заробљенике, ово је за вас, војску.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да видите овде на слици која је то канцеларија, та учионица, ево имамо овде слику.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Је л' смем прићи?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Ево има слика Дома изблиза и ово где је ова тераса и ови сводови, је ли то било са стране улице или?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ова учионица, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, испод, значи испод стубова.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: А овде су били, ова полиција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде где је ово, то је ово само увећано?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, ја, ово је полиција.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви сте овамо?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ево врата, овде је био улаз, а био је онуда, могло се и онуда ући, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овде на овој следећој слици имамо бочну страну, је ли то та страна где су ти људи затворени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ево овде је ВЦ.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ВЦ је ту, код овог паноа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Код тог стуба.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви распоређени сад у односу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Овуда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Туда? Бочно?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Овуда, овако Декиљ, овуда је од мене, а Дико Јурошевић с ону другу страну.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи са ове овамо стране, је ли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је овде код споменика? Ко ту стоји?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ту нико, нема потребе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него само значи около и позади?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, нема потребе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите.

Констатује се да је сведок показао на фотографији број 37 у фотодокументацији да је његова канцеларија била испод сводова десно од ознаке Ветеринарска станица поред које ознаке је била полиција, као и да су припадници његовог вода ТО били са бочне стране која се види на фотографијама 39 и 40, да је ВЦ био у дну зграде десно на фотографији 39 поред рекламног паноа који се види, а да су остала два вода била иза зграде и са леве стране зграде гледано од споменика који се налази испред три свода на фотографији 37.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један оштећени који је преживео стрељање и који је био ту три дана објашњава да су из Каракаја из Техничко-школског центра сви пребачени у Пилицу, да су трећег дана ту где су били их постројили и рекли да иду у размену за Живинице, да је он ушао у један камион двотонац у ту прву туру, да је ту био записничар коме су говорили име, презиме, датум рођења, име оца, да је њих натоварено 64. и да су у пратњи возила од којих је једно напред имало полицијску сирену и да је видео и полицијски ауто који их је пратио све до тог

надвожњака у Каракају, да су онда ту дошли, да је камион ушао у рикверц до улаза у зградицу, да су ту искакали и да су их ту двојица у СМБ униформи млади, педантно ошишани, каже у СМБ униформи с петокракама убацивали у ту зградицу и да су онда рафалом у тој просторији у којој је он био пуцали по њима и убијали их. Да ли сте Ви видели такву неку ситуацију да се камион у рикверц дотерује до улаза у зграду?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте тако видели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам гледао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су, по Вашем сећању, где су та три камиона стала? Ви сте кажете 150 метара удаљени.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, тако, па доле на тој писти где је бетонирано, они су стали на, на тврдо тло, била је киша, било је мочварно, нису могли ићи по мочвари, не знам како је даље било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада показати једну зграду, да ли је Вама та зграда позната за коју сведок показује да је ту био одвезен и да су их ту стрељали? Ево, хоћете да дођете поново, ја се извињавам.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Хоћу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нека клаоница, Каракајско поље сад се зове, ово је снимано прошле године приликом изласка на лице места.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, ја.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете нисте унутра и да ту има.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Знам да је била нека трошна зграда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошна је зграда била?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли је приземна, да ли је каква.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био неки пут овако макадамски?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, јашта, то је тај пут.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај пут?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ја, лош пут, реко сам да је био лош.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где сте Ви стајали у том комбију у односу на ту зграду?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Горе, височије, према асфалту, према горе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите. Је ли ту има река близу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли је близу, да ли је, има нека река, знаш како знам зато што сам радио у «Дринатрансу» па испод радионица пролази, да ли је туда пролазила, да ли, то не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте видели лешева кад сте дошли Ви?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ма, пар лешева, смучило ми се, нисам ни гледао више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули после шта је било са тим лешевима, толики људи где су сахрањени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, није ме.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ископани, где су нађена тела?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, нисам, није ме ни интересовало више ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим сада до данашњег дана?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, нисам, стварно нисам, да сам реко би.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су на Црном Врху налажене неке секундарне гробнице?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам то чуо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад нисте чули?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Никад, нити ме то занима шта је било после, нити ништа. Стварно нисам, мислим да јесам признао јесам, али нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам Вас схватио, овај, колико сте Ви далеко у том комбију у ситуацији кад гледате да убијају људе доле?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Колко смо.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико сте Ви далеко отприлике?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па отприлике једно 100, 150 метара, нисам мерио.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, не, по Вашим проценама неким.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, по мојој процени тако да смо.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Каква је видљивост, је ли то већ ноћ?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Дан био.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, дан био.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дан је?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Дан је био.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте горе су они дошли предвече, па сад ми онда 20 километара пута до тамо док се све то организује, па зато Вас питам.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, не, мислите, ја Вас разумем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су стигли предвече, је ли?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, ми смо дошли предвече да заменимо оне што су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Први дан, али овај трећи дан ујутру сте ви остали, да?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него кад се ово дешава са три камиона кад пратите тим комбијем та три камиона и Каракај?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја сам пратио изајутра, изајутра.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја сам пратио изајутра, ишо изајутра.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изајутра.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Изајутра.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То значи изјутра се дешава? Онда сам ја погрешно схватио.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је изајутра, ја, ја, изајутра.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта раде са лешевима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма ја немам шта.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јесте ли видели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма немам.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је људи? Видели сте да убијају људе, колико је.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам смио да гледам ништа, само сам окренуо овако главу и ништа.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја сам схватио да сте гледали то у првом налету како Ви рекосте.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, видио сам у први налет да их изводе и да их окрећу и да пуцају у леђа.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И да их окрећу и да пуцају у леђа, а не спреда и то рекосте.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, и више нисам, нисам гледо.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А где сте Ви кад сте се вратили назад, рекосте да више нисте ишли пратили али су биле три туре, откуд знате да су биле још две? Где сте Ви то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја. Па ја сам ту био у близини само нисам више прилазио тамо никако.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Били у близини? У близини чега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У близини сале те.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У близини сале те, а 20 километара је то далеко од овог места где су ови људи убијени, је ли тако?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Од Каракаја?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја. Па вратио се доле.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Вратили сте се и више нисте ишли назад?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Је ли тражено од Вас да идете поново?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па видили су мука ми и повраћо и умиво се тамо пред кућом Владе Рикића, она пумпа била.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли је то неко тражио од Вас, овај «Џелат» или ови други?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, овај видио да ми је мука и није инсистиро.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Није инстистирао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Али је теро остале даље да иду.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су остали ишли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ишло је, ишло је људи.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А каква је Ваша улога ту уопште нисам схватио што сте Ви ту? Седите у том комбију, останете да седите и за време док они убијају тамо људе, они се врате, Ви се вратите назад, каква је Ваша улога, чему Ви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Никаква, никаква улога, упадајте у комби и да идем, шта ћу ја у комбију кад иде на размену, кад сам видио где крећу, рекох, не верујем ја, рекох у себи сам помислио.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Знате остаје ми нејасно, остаје ми нејасно што би Вас повели као сведока, воде Вас као сведока, да, да тамо присуствује, да не радите ништа, ни за шта им не требате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ништа, ја радио, не до бог да сам ја, ни пипнуо ни једнога, а камоли да сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесу ли Вас терали да пуцате?
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су Вас терали да нешто радите? Да чувате неку стражу, да пазите да неко не наиђе, да неко не побегне?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису, нису, не, нису, нису, били су добровољци који су то радили то, нас су терали да идемо за њима, то је жива истина, терали да улазимо у возила и да идемо за њима, да нас возе, као ето на број неки.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као неко обезбеђење?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Као неко обезбеђење ето.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који су ти добровољци што су добровољно убијали?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, «Џелат», Бошко, «Пипа» и још неки не знам који су они, не знам који су.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто обучени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Исто у војне ове бијеле опасаче, упртаче и наоружани пиштољима, аутоматским пушкама.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само ми реците још ово, шта је писало, ако се сећате, шта је писало на том папиру, показасте нам чак и формат?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Отприлике шта је писало?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се, пиши шта оћеш, реко ја само да их препаднем да оно више не раде, шта је писало не знам, да л' командир вода, да л' шта је, не сећам се, нисам ја то, показо једном само реко пренеси им, реко да се више, овај, понашају како се понашају.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте тај папир показали овима кад су дошли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Којима?
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овима, овом «Џелату» и овима, да ли сте им онда показали папир?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја њему смио рећи реч ни прићи.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, то је, кажете имате папир од некога са печатом, потписом команданта.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам смио проговорити, он држи нож и само боде, удара, какви нисам проговорити смио, откуд ја знам да неће и мене ударити ножом, ко да ме заштити, ко, сигурно ће комшија комшију заштити.
ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Молим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали ко је командант «Џелату» и Бошку?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мислим да је Бранко Студен био, тад командант.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И што не одосте код њега?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кад сам видио да је то организовано, да војна полиција, да је то све војни камиони, да, нисам причо ништа ни што, ни шта.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него што не одосте код њега, а не код Марка Павловића да добијете папир да ти више не упадају,то Вас питам?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам што нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се определили баш да одете, што не одосте код неког десетог?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ваљда је командант главни и за тог Бранка Студена и он је главни био Бранко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Бранко Павловић, ваљда је он глава за све.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево тужилац ако има неко питање да Вам постави.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Добро.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам довољно добро разумео кад сте се вратили после прве туре, јесте се вратили до Дома културе у Пилици?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, јесмо, јесмо.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И кажете био сам ту у близини, где, како?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У близини вамо пред кућом Владе Рикића где је пумпа, ту умиво се и да дођем до себе, они су товарили другу туру и ишли и отпратили.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли ко је ишао у другој или трећој тури?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Због тога не знате зато што се та кућа налази колико далеко од Дома?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, само је пут раздваја ту кућу и ту пумпу, баштенска она пумпа.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо. Ја само бих предложио да се у вези са евентуалном безбедношћу овај сведок изјасни по испитивању да ли има потребу за хитне мере и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
МИЛЕНА ВАСИЋ: Да ли сте евентуално видели тренутак када овог Лолића из «Дринатранса», овог Вашег колегу, уводе у камион?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нешто не сећам се.
МИЛЕНА ВАСИЋ: Да није евентуално убијен у првој тури када сте још гледали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се у којој тури.
МИЛЕНА ВАСИЋ: Не сећате се?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
МИЛЕНА ВАСИЋ: У реду. Хвала.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Молим.
НАТАША КАНДИЋ: Кажете нам данас да сте, да сте данас одлучили да кажете све што Вам је на срцу.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли се нешто догодило па сте тако одлучили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ово ми је стварно што каже дозлогрдило. Једном сам дао изјаву хашким истражитељима, други пут сам дао у Зворнику, трећи пут сам овде долазио, ово четврти пут,

изведите ме ако сам ја огрешио се шта што сам ископо ВЦ, што сам организово ту воду по наређењу она три цивила и што сам дао им оброк, ако сам ја крив пресудите, убите ме да не живим и ето друго ништа само да кажем, ако сам ја ишта ту лоше и помислио, а камоли учинио, ето, и породица у мене није јој свеједно, мислим ово, мало-мало, што каже преживљава трауме и једва и живим, не радим и робија ми је и код куће, крчим канале, ево инжињер какве су му руке, ево, ево за шта сам четири године био у борби. Преживљавам, копам канале, ето.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.
НАТАША КАНДИЋ: Кажете, овај, да је сав народ знао, да су сви знали, на који то тренутак мислите?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Птице, птице на гранама су знале кад смо се вратили шта ради се, јер су отишли да узму гајбу пива и да пију и по продавницама сви су знали и чак птице на гранама да су то радили.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли неко реаговао, је ли неко рекао да то није у реду?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нико није реаговао, нико није реаговао, нити је смио реаговати, није нико смио проговорити, проговорити није смио, цеви су упиране у људе колко је нешто запитиво и одма, не знам, то је.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли су људи причали међусобно?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, шаптали, оно мимика и ово – оно, није нико смио између.
НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је, овај, значи ја сам схватила да је то била 1991. или 1992. кад је Брано Грујић долазио код вас у село, које је то године било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, било је прије рата, он је долазио човек да нам каже како да се организујемо у селу, како да чувамо куће, путеве, изворе.
НАТАША КАНДИЋ: Од кога да чувате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Од Муслимана, од шта ја зна, од тих екстремиста.
НАТАША КАНДИЋ: То није био рат, то је било пре рата?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, некако је тако било пред рат, пред рат је то било, они су да ли су знали, да ли шта, не знам, углавном нас је упозораво ако буде рата да, да тако радимо, да се чувамо, да чувамо изворе, да могуће да ће неко нам загадити изворе, затроват, потроват ћемо се, тако то.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли тад кад је долазио, рекли сте да је он био тад партија, је ли био нека власт или?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: СДС био. Са њим, да је?

НАТАША КАНДИЋ: Он, он, као СДС та партија, је ли био власт, како сте га Ви доживљавали што прво долази и прича вам да се ви припремите?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, он, он је био, шта знам, он је био главни испред СДС-а у Зворнику, сад шта је немам појма, Брано Грујић каже долази, састанак неки.
НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, је ли могло ово да се догоди да Брано Грујић не зна?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не верујем, немогуће, моро је знати.
НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, да ли знате, овај, Ваш председник Месне заједнице је ли ишао у општину?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, он је нон-стоп општина – гарнизон и он је, нон-стоп, није се он пуно задржаво нити га ко, нити је он коме те своје радне задатке исповедо и причо кад дође, где је био, због чега је био, шта је, немам појма. Икс пута он оде и дође и ништа ни, ћутало све.
НАТАША КАНДИЋ: А ови Ваши, из ових водова, ова три вода.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, три.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте, после тога јесте имали прилике овог Бранка Студеног да видите Ви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, јесам, добро сам га упамтио кад ме држо 24 сата без хлеба и воде и, и тоалета, кад ме је затворио што нисам ишо на други део засеока, овај, тад сам га добро упамтио и мислим до смрти да ћу га памтити као таквог и кад су ме Брано Аћимовић и још два полицајца дошли по мене и кад су уперили пушке у моју породицу, кућу, а ја тад нисам био, ја сам искупљо вод да идемо за тај други део засеока и људи нису хтели да иду и онда сам ја отишо сам да се јавим да кажем, а ти си каже тај и убацио метак Брано Аћимовић у пушку и да није било Миће Лазаревића и Петровића Пере тог председника Месне заједнице и Стеве, Стеве, Стево неки полицајац, не могу сад да се сетим презимена, они су ме одбранили да ме не изведе пред, овај, објекат и стреља и био је још један цивил који је гледо како ме води испод руке тај Брано Аћимовић да ме стреља што нисам ишо на други део засеока на неку акцију, ето, добро се сећам тад Бране.
НАТАША КАНДИЋ: Каква је то акција била у питању?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ишо у напад тог муслиманског села да се ослободи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мени се чини да је то било 12. август црквени празник Петровдан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Те исте године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је касније.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је касније било.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми јесте ли Ви знали одакле су ови људи који су затворени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, ја сам само знао тога што сам радио Ибру Лолића.
НАТАША КАНДИЋ: А како сте знали да је Ибро, овај, међу њима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, кад сам, овај, изајутра даво храну он је мене препозно и јавио се мени.
НАТАША КАНДИЋ: И шта Вам је рекао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па ђе си, реко ево ме ту сам, обезбеђујем вас, ништа више, ево вам реко храна и после кад су ови дошли реко, е ови реко, онај мени каже дај изведи их, реко ајд кога бих извео вам, реко колегу радили заједно у «Дринатрасу», и реко изведи ти кога хоћеш, он нормално извео своја два брата рођена, и они су ископали ту јаму за ВЦ и урадили и ми смо причали тако, реко, неко те је и туко реко, каже јесте, каже није за приче, прича како смо, како су лепо живили, доста блага оставили у својим кућама, а види каже шта нам се наметну, реко нама су рекли да вас чувамо, ето тако је било.
НАТАША КАНДИЋ: Кажите јесу ли долазили мештани?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мештани?
НАТАША КАНДИЋ: Да виде.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Из знатижеље. Из Јање је долазило, из Шепка долазило, њих да види родбина? Не знам.
НАТАША КАНДИЋ: Не, не, добро, ти из Јање, ко су из Јање, Муслимани?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Муслимани.
НАТАША КАНДИЋ: А како су они долазили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, дођу хоће да виде да ли има ко њихов.
НАТАША КАНДИЋ: Да питају је ли има неко њихов?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да питају, ја, ја.
НАТАША КАНДИЋ: Па, је л' им је неко дозвољавао да могу да?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, није мого ни спречити исто, шта ће, битно је задатак био само да неки не побегну, то је био.
НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми, овај, шта сте радили Ви кад сте дошли, је ли био ту негде, овај, Јурошевић, кад сте дошли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се. Не сећам се да ли је.
НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли видели председника Месне заједнице негде?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Председник Месне заједнице и он је ту био, он буде сат-два па оде, па дође што каже.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, али те прве вечери јер су они?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли је, вероватно да је ту био.
НАТАША КАНДИЋ: Добро, али шта сте Ви мислили ко је организовао док Ви нисте дошли, ко су ти који чувају, који обезбеђују ту?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Верој да је било из радног вода неких људи и војне полиције.
НАТАША КАНДИЋ: Шта значи из радног вода, који радни вод?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, била је нека економија на Брањеву па су они за војску сијали поврће и.
НАТАША КАНДИЋ: Јесу ли то исто били неки заробљеници?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису, старије особе.
НАТАША КАНДИЋ: Старији људи?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Старији људи. Рецимо, било је рецимо ако су им синови дезертирали онда су узимали и њихове супруге, мајке, очеве да иду у те радне водове да кувају, да сију баште, да производе, тако, таква је била мислим ситуација, мобилисали су их.
НАТАША КАНДИЋ: И жене?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Жене су ишле само ако је син побјего, у мене је комшија исто син побегао, убаце га у камион и горе одвуку, камион се претури, он је поломио ноге и сад носи шипке железне, ништа човек не прима, нит му син има посла ни ништа што је дезертиро, тешка је ситуација, тотално тешка. Гоњено је по једно из куће је морало ићи нема везе на године старости и здравствено стање.
НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, поменули сте, овај, када сте ишли да је Вама у једном тренутку постало јасно да се то не иде ни на какву размену и да сте рекли Иконићу, овом возачу, је ли он нешто рекао, је ли коментарисао, је ли он мислио, рекао нешто шта он види, шта се то догађа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Возачу?
НАТАША КАНДИЋ: Овом Иконићу рекли сте, Иванићу.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, ја, Иванићу, нисам ја смио ништа проговорит, нити он мени смио рећи, ја сам то помислио у себи, реко није рекох чисто.
НАТАША КАНДИЋ: Па, не и мени се учинило да сте рекли њему.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, не, не, нисам смио, видио сам.
НАТАША КАНДИЋ: А кад сте се вратили или касније?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кад смо се вратили то је Бошко доле реко у Пилици да их убија «Џелат» и питао наравно што тако радиш, каже он је због брата, као освета и то да скратим, имо брата тог у току ноћи заклан у Београду и тако.

НАТАША КАНДИЋ: А касније јесте ли Ви с неким разговарали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам смио ништа помињати, нисам ништа.
НАТАША КАНДИЋ: А кад је било 1995. јер сте знали шта се догађа? У јулу 1995.?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: 1995.? Нисам, нисам знао.
НАТАША КАНДИЋ: Је ли се причало нешто?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У вези Сребренице или нешто?
НАТАША КАНДИЋ: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја сам био на стражи горе у обезбеђењу и не знам, не знам шта је било.
НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали неког Галића Мику?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Галића Мику?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војно лице.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Знао сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био он?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је по професији учитељ, а по чину резервни мајор био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је био тад у ово време кад се ово убиство догодило?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, не знам шта је био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Дико Јурошевић командир овог Другог вода, каже, да је у команди био Галић тамо у «Стандарду»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте ту био, ту јесте био. Шта, која му је функција била.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате функцију?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам појма, да ли је моралиста, да ли, немам појма, стварно не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега Шалићу.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих само кратко једно питање. Ако може сведок да нам каже да ли је у вези овога што данас нама износи давао какву изјаву органима, овај, службеним у Сарајеву, Тузли, у Сарајеву, Тузли или у Зворнику или тужилаштву, суду или инспекторима неким?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ово данас што сам?
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам одакле је тај био што ме испитиво у Зворнику, јесам дао једну изјаву у Зворнику.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли се против Вас води можда кривични поступак у Босни у вези овога догађаја?

ЕР03 0170

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не знате? Није Вас нико обавестио?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није нико.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро. Немам више питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Могу да седнем, кичма ме?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми молим Вас, кад сте давали ту изјаву у Зворнику пре колико времена?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Прије годину дана.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Прије годину дана. Да ли сте тада споменули да сте били очевидац убијања и свега тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми сад, конкретно ево, разумемо бити сведок и гледати све то, кад сте Ви то преломили, кажете разговарали сте с хашким истражитељима тамо нисте рекли, нисте овде, ево данас пред нашом председницом већа први пут кажете, кад сте то преломили да Ви то кажете да сте Ви то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Данас сам преломио.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Данас. Пре него што ћете доћи или данас у?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Данас овде одлучио.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Данас сте одлучили. Реците ми овако, где је тај гарнизон у Зворнику у Каракају? Да ли га можете описати? Је ли то неки пре рата била нека касарна или је то нешто?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ту је било за резервни састав, шта је било, неки објекат ту био, смештај оружја, смештај хране, тако нешто је то било, тако у том смислу, хангари неки.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми у том гарнизону је ли било доста војске тамо?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте било.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли било наоружања неког моторизованог, значи хаубица неких, тенкова, било шта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Било је, нешто не сећам се, било је возила доста и било је путничких возила, ови војних возила «дајцева», «Тамова», вероватно да је и тенкова било.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте вероватно, знате, немојте.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, нисам сигуран, нисам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте видели то Ви мени реците.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Видео сам возила, путничких.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видели сте возила?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: «Тамића», «Дајчева» то сам видео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, јесте ли виђали војну полицију тамо? Је ли она обезбеђивала улаз у касарну у «Стандард»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, јесте. Била је чета војне полиције.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Чета војне полиције. Како су били обучени?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, прикладно, у униформама, беле опасаче, пиштоље.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, колико пута сте Ви ишли у тај, у ту касарну, јер то та зграда «Стандарда»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: «Стандард», да «Стандард».
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То тај «Стандард».
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, ту је била фабрика обуће, тако је.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Фабрика обуће прије.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико сте Ви пута ишли пре овог догађаја у тај «Стандард», пре овог догађаја који сте описали где сте били очевидац овог убијања, стрељања?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не знам, не знам. Једном, двапут, трипут, не знам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Једанпут, двапут. Је ли се сећате којим поводима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не сећате се. Реците ми, то ми је остало нејасно, кажете звао Вас је Готовац, је ли тако, овај садашњи адвокат, је ли тако?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, Драган Готовац.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да. Прво сте рекли да Вас кад сте се расформирали тамо од ЈНА, па сте дошли из Бијељине из оне, претпостављам, оне бригаде резервног састава.
Сведок РАДЕ МАЛОБАБИЋ: Да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па сте дошли у Зворник, па Вас је позвао Марко, па је рекао да требате да идете, не знам, по тим линијама.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И кажете онда били сте распоређени, добили сте позив и позвао Вас је Готовац у касарну. Како је то било, ко Вам је донео позив и како сада то Готовац мења Маркову наредбу и сад Ви долазите у касарну?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, не сећам се тога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не сећате се ничега онда?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се. Могуће да је било, не сећам се.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Можете ли гласније, ја Вас одавде не чујем.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се, не сећам се свих детаља. Не сећам се, давно је било, не могу да се сетим.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ко је Вама Готовац, разумете, да ли Ви њега тада први пут видите?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, први пут сам га видио кад смо дошли горе на распоред, први пут сам га кад смо дошли из Шетића, из Шетића, кад смо били тамо 20 дана он је изашао пред нас.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је он био, јер имао он неки чин, ко је он?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, углавном неки официр је био, потпоручник, да ли поручник, неки је звездицу имо нешто.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видите господине, Ви сте командир вода, у војсци сте некој кажете ово овако.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не сећам се, не сећам се, официр.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сад не знате ко је.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Официр је био, није био заставник.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тад сте га први пута и после кад, кад га видите то у касарни у гарнизону кад он Вас постројава, кажете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кад смо се вратили из Шетића, кад смо довежени.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нећемо понављати, рекао је да им је рекао да иду у Дрињачу, је ли тако било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, Ново село.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, ја не питам то, а у истрази ево и колега Шалић помно прати, пустите Ви председнице већа да испитујем.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу да Вас пустим да испитујете како Ви хоћете и да понављате питања. Па немојте сад.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја питам сад, која понављам питања, која понављам питања?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сад понављате, ја сам већ питала и за Дрињачу и зашто.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мене баш брига за Дрињачу, јесам ли ја њега питао за Дрињачу, је ли Ви знате шта ћу ја њега да питам? Не знате.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знате, сечете ме у старту, ето то се види.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Понављате питања.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ја Вам, а ја Вам понављам једну ствар сечете ме на уштрб материјалне истине, то је већ хиљадити пут.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање. Изволите.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, колико је прошло времена од тог постројавања у «Стандарду», од Шековића па до.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Од Шетића.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од Шетића.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, па да га после видим? Немам појма.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је изгледало то постројавање?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Чета збор, кад смо изашли из камиона. Чета збор.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко командује чета збор?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Драган.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Драган?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Готовац.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А шта је он? Командир чете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма немам ко је, шта је, он је изашо чета збор, идете на задатак у Дрињачу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од кога Ви примате непосредно задатке?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ко има чин, ко је.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Станите, јер Вама може сад свако доћи ту?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, није он свако кад је, мислим, да није свак кад је официр.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, Ви кажете да имате три вода не знам у чети, је ли имате командира чете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо, нисмо имали командира чете.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко Вама сада кад каже «чета збор» шта је он Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, изашо официр из касарне и каже «чета збор», ја видим чинове, не интересује ме ни име, ни презиме ме не интересује и само ја, ни као човек ме не интересује, него ја поштујем чин и чин се поштује сваки, ја тако мислим, да делимо мишљење.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, и?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мене не интерсује, овај, ни његово име, ни презиме, ништа, ја поштујем чин.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта он Вама сад каже, «чета збор»?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Каже «чета збор», е сад сте били обавили тај задатак, били сте на обезбеђењу, идете момци у Дрињачу, горе Ново село, како се зове то место још, обезбеђење куће горе, мора се ићи, реко ми смо уморни, прљави, ко што и јесмо онако, мислим како јесте, хоћемо да идемо да се окупамо, не може, морате тамо, вамо, отишо он вероватно код команданта није мого доћи код мањег чина.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте Ви и даље цело време ту присутни кад Ви кажете њему «ми нећемо», а он одлази?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја реко, ја нисам проговорио ни једне.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ко му је то рекао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, већина војника, већина војника оно.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одбили наредбу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Већина, већина.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где он то сад одлази, где Ви то видите да он?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, отишо је тамо у гарнизон у команду тад је била.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Станите, јесте Ви у гарнизону, у команди, где сте?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У кругу, у кругу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У кругу? Ту одлази код команданта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У круг, у круг, ми смо увежени у круг.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А је ли ту тај командант у касарни тој?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Тад га нисам ја видио.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, Ви кажете да тај Готовац иде код команданта, ја Вас питам, он каже није ишао из круга ту.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Вероватно да је ишо код команданта док је дошо, каже е ај' може каже момци.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код којег то команданта?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма немам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знате ко је командант?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.

ВРЗ 01/70

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће питање, кад сте то ишли наводно код Марка Павловића, је ли се сећате кад је то било пре подне, по подне, детаљније мало да опишете одлазак?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: По подне, по подне, кад сам отишо кући мало одморио се, окупо и реко да одем да стварно оно нема смисла реко шта се ради, да видим са командантом шта ће, он каже буди доле, реко ја не могу оно реко преживљавати из здравстених разлога, каже само буди доле и ништа више, тако је наређење било.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је рекао?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Командант Марко Павловић ми реко буди доле и ништа више, само буди доле, реко тако и тако ради се, долазе са стране, пуцају.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Е сад Вас питам детаље тог пута кад одлазите, кажете пре подне, кад?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није прије подне, после подне сам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: После подне сам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: После подне. Ко иде, како, шта? Ајмо сад.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Прије подне смо ископали ВЦ, па реко сам, долазили су неки, реко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати, само ново чега се сећате, а што се нисте сетили на моје питање. Је ли има нешто ново?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нема ништа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас два пута питала с ким идете, предочавала и друге изјаве.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам ништа ново више.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, Ви сте предочавали ове изјаве сведока.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесам. Прво је он рекао, сведока који је ту у судници.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господин сведок Вам је рекао «ја сам отишао у касарну», а Вама је врло јасно да и зашто ја то питам и зашто је то битно, а Ви сте онда рекли.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочила исказ.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте предочили да сведок који је и даље присутан овде је рекао.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, нормално да је присутан кад је дао исказ.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, каже он је ишао, он каже да сте ишли у Војни одсек и онда господин каже.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, то је било прије 17 година, добро сам се сетио икако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И онда господин, па значи не можемо Вам ништа веровати више господине.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не знам ја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Онда он каже.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, нећемо сад ценити исказ сведока, само питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, Ви сте га исправили.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам га питала, предочавала, нисам га ја исправљала.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па знам, председнице већа, ја ћу му довести сведока, ја имам сведока да је ишао у гарнизон, њих тројица, да су ишли у гарнизон, ја имам папире за то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Шта ћу ја у гарнизону ако командант.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Што би ја ишо у гарнизон у Каракај ако ту командант није.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је командант?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, у Војном одсеку је био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је Готовац то ишао код команданта ако је у касарни?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ми нисмо никако на таласној дужини.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесмо ми господине.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине, ја Вам ништа не верујем шта сте причали.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Једном сте слагали.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја имам хиљаду сведока.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још питања?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имам, како да не, имам. Јесу ли Вас хашки истражитељи питали за Марка Павловића, да ли га знате, да ли сте га видели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу Вас питали, је ли?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесу питали, знаш ти ко је Марко Павловић, знам мајор, командант био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесу ли Вам показивали фотографије неке?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Снимке?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нису.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису. Шта су Вас питали онда?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ко је био тад командант и то, командант Марко Павловић био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колега, не би имало сврхе, значи да немамо стално неко подметање неких кукавичјих јаја. Добро се зна да у касарни није био и у гарнизону у «Стандарду», добро се зна ко је управљао војном полицијом, све се то добро зна и сведок је потурен, сада прича приче. Сада ћу га ја питати где је он био.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стављам примедбу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сад ћу га ја питати у детаље како су ишле ове туре, шта сте видели, где је био комби и тако даље, ето сад ћемо га питати.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је непотребно да се сведок изјашњава шта је причао хашким истражитељима када о томе имамо записник.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мења исказ, како да верујем. Није им одговорио на најбитније околности, а прича да је ишао наводно код Марка Павловића.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја немам разлога да се с Вама објашњавам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знам колега.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само стављам примедбу код већа које руководи главним претресом на начин испитивања овога сведока. Мислим да је то непотребно, веће сматра да је моја примедба сувишна оно ће одбити, неће уважити или ће.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли то примедба на питање или шта мислите да ја сувишно питам колега.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо ли да наставимо с питањима? Добро. Хвала на примедби. Ако буде проблема преко већа, преко председника већа ће бити питања, изволите питања.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад, то Вас је питао и члан већа, имате тај папир, питао Вас је зашто нисте, дан је, ту наредбу, тај папир што Вам је дао Марко Павловић да нико не сме да дира ове, је ли тако, што то нисте показали тамо или кад сте видели да те људе сада воде на убијање, а знате да је Марко Павловић Вам наредио да их нико не сме, да им приђе, што не трчите код Марка Павловића, што не трчите негде било где и кажете ај ови хоће да убијају, никаква размена?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Сучим би ја то трчао, ја не могу ни пешке, да трчим 30 километара.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, тим белим комбијем којим сте ишли овамо.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И да ја наредим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па да, па јесте ишли, ишли сте тамо кажете зато што су узнемиравали и тако даље.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја меродаван да наредим.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 24 часа после тога видите.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја меродаван.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да их убијају, и кажете још их нису све побили, значи можете бар још спасити можда животе, ако тај Марко Павловић тамо главни па то може, ја Вас питам зашто Ви сада не идете код Марка Павловића? Поново сад не зато што их малтретирају него што их убијају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Сучим да одем?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, не знам, не јавите, телефон, било шта.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам телефона, немам ништа.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам телефона, немам возило.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немате ништа?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И немам моћи те функције да ја неком наредим да мене вози.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немате ни ту моћ?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Немам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сад, да Вас питам, тај бели комби где је он био? На зачељу, испред та три камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На зачељу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На зачељу.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је вас било у том комбију, који је то комби, која марка?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: То је мини бус, не знам, мини бус зелене боје, није бели уопште.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није бели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није бели, зелене боје.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Неко је рекао бели, ја се извињавам.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није, није, ја знам тачно, то је мини бус из фирме «Еником» који је осто ту заробљен, Синиша Ћирковић га како је дошло до тога заробио и не знам био у кругу тамо, како су ови.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Из Пилице?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Како су ови дошли.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Пилицама у кругу?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У Пилицама тамо за, побегао.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И колико је вас стало у тај аутобус, мини бус, комби?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Десетак, десетак.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли тај комби има отворене прозоре свугде или има затворени део, онај тип «фургона» какав је?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, минибус, мини бус, има седишта и горе прозор онај луфтер.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Горе или са стране?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И са страна, да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи види се из тог комбија све?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Све се види.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Где сте Ви седели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, не знам негде да ли на средини, да ли, тако нешто.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На средини?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Е сад реците ми, ти камиони кад су кретали, кажете тај комби је на зачељу, је ли тако, иза тих камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја, ја, ја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта још има испред, испред та три камиона јер има нешто између, неких возила, како иде колона та?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Откуд знам шта је било.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли после Вас има иједно друго возило?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, то је пут, овај, магистрални Бијељина – Зворник.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не питам ја за пут, да ли је било у пратњи неко возило.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ту је било и возила.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се, било је кола мислим, кола је било, двоја – троја кола војне полиције.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кола војне полиције?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не, не, војна полиција у колима цивила.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У цивилним колима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У цивилним.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Иза Вас?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Испред нас, испред нас.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Станите, испред Вас су камиони.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, та возила, па онда тај мини бус.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисам схватио сад, ево.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између камиона и мини буса путнички аутомобили с војним полицајцима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми сад нешто је ли улазио неко у те приколице ради обезбеђења да ови не искоче и побегну?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Како уђи, па то је натрпано било ко сардине.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па баш зато, неко може да искочи.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ко ће да уђе, ко је то толико храбар да уђе тамо међу њих, нема шансе.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, ко онда прати, која је Ваша функција ту?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, откуд знам, каже спремајте се и за нама ајде.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта ако неко искочи, разумете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па шта ћу ја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко прати сад, цераде су.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, има војна полиција која иде за церадама, па ако искочи ја би сигурно пуцо у тог што искочи, па нема.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. И сада председница већа Вам је показала ту фотографију, Ви кад долазите тамо.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На којој удаљености је, кад сте стали, Вама најближи камион?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: 100, 150 метара.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Вама најближи?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ова цивилна возила?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они су још доле били, још испод нас.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где испод нас?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Испод, између нас и тих.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Ко сад излази, ко остаје, ко из ових возила излази, ко остаје, кад ови излазе и тако?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, излазе ови који су били организовали то убиство они излазе, истерују и.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знате у чему је проблем, не зна се ко је ту, то сад Ви кажете ови који су организовали, ево тужилац нема представу ко је.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ови Миладин «Џелат» и Бошко и Пипа и још неки.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Свако ко је тамо био може да је сумњив, знате, сад Ви кажете ко је организовао, ја Вас питам како је то изгледало?

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, ето како је изгледало, излазио је Миладин «Џелат», Бошко и Пипа и још неки и излазите.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко остаје у комбију?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У комбију остајем ја и онај Миладин Иванић.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јер они вас зову напоље?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не зову, није нико, није звао нико.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нико?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нико.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И реците ми у том првом камиону Ви сте рекли, колико се сећам, да сте видели стрељање из тог првог камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте. На први поглед шта раде и окренуо главу и више нисам ни гледо. Тако, верој ми да је тако.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На удаљености од 150 метара?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: 100, 150.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли Ви гледате са стране, испред Вас, бочно, како?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Испред, испред.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Испред?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли има неки камион испред Вас или како?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Камиони су доле сви, сви су камиони доле.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не видите ко пуца у њих?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па рекли су они који су, Пипа.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не рекоше, оставите Ви Пипу покојног.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја видио ко је.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли Ви видите ко пуца?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам видио.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Или видите само људе који пуцају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Видим људе, а који су нисам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је њих у стрељачком том строју или како су они поређани, ови што пуцају?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам колико их је било, нисам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте рекли господине, Ви мене питате нешто кад каже човек гледо сам, значи нешто сам видео, Ви да сте мени рекли или већу нисам гледао одмах, претпостављао сам, шта, Ви кажете сами сте видели и ја Вас сада, Ви мени замерате што ја Вас питам.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не замерам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја сад питам шта сте видели, колико њих стоји, ко пуца, колико у њих се пуца? Видели сте да им окрећу леђа.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја то пуно загледо, ни.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Гледали сте, ја нисам, ја не могу да испричам нешто јер нисам био тамо, јер двојица, тројица, петорица, из аутоматског оружја, полуатоматског, пиштоља?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Више од три је било, ова тројица су сигурно Бошко, Миладин «Џелат» и Пипа сигурно и не знам колко још је изашло, више их је било од тројице.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А колико је њих, колико их изводе из камиона?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они су знали колико, да ли, колки су број, они су изводили.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Они су изводили број, ја не знам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте Ви видели, јесте гледали то или нисте гледали, знате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Видио сам да излазе и да се окрећу леђима и како сам то видио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то понављати, то сам Вас ја питала и члан већа и тужилац са које удаљености. Има ли још нешто да сте видели.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам, нисам био храбар више.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, колико сте пута били код Марка Павловића пре тог пута кад сте ишли тамо да му се жалите због овога, због овог му се нисте жалили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Колко сам пута прије био? Нисам ни пут био.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад је рекао, није ни причао.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ни потребе имао никакве да идем.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пре тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, пре тога.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте видели Марка Павловића пре тога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, видио га кад сам дошао 20. маја и кад је рекао да иде.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили, да не понављамо.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је то било?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: У гарнизону у Каракају у «Стандарду».

БЕ3 0170

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Е сад откуд Ви знате где је Марко?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, изашо човек пред нас, представио се.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, откуд сад знате где је Марко? Кажете видели сте га у гарнизону, откуд сад знате да је тамо у општини у граду? Ко Вама каже?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам како сам то.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знате како?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: На неки начин сам, неко ми је рекао.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете описати те просторије у које сте ушли и где сте затекли Марка Павловића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Приземно је било, приземно.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Приземно?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Приземно.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Лево, десно?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кад иде се кроз онај хаустор па лево.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли био тај Петровић с Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сигурно?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није, сигурно.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли Вас он сачекао напољу? Је ли уопште био?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Ко, колега? Ко, је ли га сачекао?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Петровић.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, не сећам се тих детаља.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пера Петровић?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, не сећате се тих детаља?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам ја ко је био, рекао је да се не сећа.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се више.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, он зна ко је.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја не знам, ја да знам ја би реко.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто имате потребу да анализирамо исказе након исказа?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Ви знате ко је председник Месне заједнице био? Не, станите, овде је сад.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам питала ко је био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он не зна ко је Петар Петровић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, зна, Пера, нема Петар.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, да. Да ли је Пера био ту? Да ли улази с њим или не улази?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није ушао са мном.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је био?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам ја.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је уопште ишао с Вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Појма немам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немате појма?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да се не сећа. Немојмо поново сад.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се људи па прије 17 година, ја не знам шта је јуче било. Прије 17 година.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви сигурни да сте били код Марка Павловића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесам, сигуран, био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, па ја сад контролишем то да видим како? Кажете да не знате како сте дошли тамо, да не знате ко је, је ли био неко испред врата?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Није, откуд знам како је било, те детаље не могу да се сетим.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не можете да се сетите детаља?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не могу, знам да је била женска нека која је писала ту неку потврду.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Она је писала потврду?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја. Није сигурно командант.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли се она можда представила као Марко Павловић?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, колега, колега преко мене питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко Вам се представио као Марко Павловић?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко мене питања постављајте, немојте тако да постављате питања.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ко се представио Вама као Марко Павловић и да ли Вам се неко уопште представио или није?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, Марко Павловић, знам човека кад сам пошао у Шетиће, знам човека, Марко Павловић, ја сам мајор Марко Павловић командант гарнизона тог «Стандарда».
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Командант «Стандарда»?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас.

СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ма, први ме пут ту, ја не знам људи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Нећемо понављати, изволите питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта сте Ви њему рекли ко сте Ви?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ко сам, обичан резервиста био.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е, сад ми није јасно знате, то сте питани мало, али ту сте недоречени, зашто Ви као командир једног вода, значи имате три вода ту које је Готовац вратио је ли тако, послао тамо, односно Ви напустили положаје па сте отишли овамо, нисте хтели за Дрињачу.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисмо ми напустили положај.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто, зашто Ви, зашто Ви не обраћате се неком непосредном Вашем старешини и кажете имамо тај и тај проблем, идете код Марка Павловића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли, да ли може доћи код команданта, овај, тако.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли се Ви сећате уопште чиме сте дошли тај дан код Марка Павловића?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не сећате се?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Је ли се сећате кога сте тај дан још срели?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Још?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте икога још срели онако?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не знате ни то?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А јда ли се сећате како сте се вратили?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: И то се не сећам.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И то се не сећате?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли аутобусом, да ли.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала Вам, не морате ништа причати више. Немам питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Само питање бранилац.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Извините, судија, заборавили смо можда једно важно питање. Ви сте предочавали сведоку тамо неку фотодокументацију, он, колико се сећам, у једном тренутку рекао да је место где су те људе стрељали била нека уцерица, моје питање би било следеће, да ли је око тог објекта, места била нека бетонска ограда?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се.

Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је било шта њему заклањало видик из тог комбија кад је гледао у том правцу кад каже где постројавају?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су камиони.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не сећате се?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не сећам се.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А сигурни сте да сте видели како пада та група једна људи у леђа која је погођена?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја видио да пада, видио сам кад су закренути.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте рекли окренути леђима?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кад су изведени и кад су закренути.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи то Вам је било у оптичкој видљивости?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да падају, рекао је да је видео пар лешева.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам видио да пада нешто, ја сам видио кад их изводе и, и да људи окрећу леђа.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, види са тог места где сте Ви били видите те људе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекао је да је чуо пуцње.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Окренуо се, чујем пуцњеве, колко је било три, четири, пет, немам појма, три знам сигурно.
Адв. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, али онда се то не уклапа са овим што ми имамо ту, мораћемо на реконструкцију да идемо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са чим се не уклапа? Добро. Изволите питања. Представите се.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Бранко Поповић иначе у Зворнику Марко Павловић, ако сам ја тај.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е, сад извините да ја нешто Вас питам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ја питам, је ли то тај човек?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо даље.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, шта он све јесте кад му други кажу, нема проблема.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, ми ћемо да ценимо, Ви ћете да цените, суд ће да цени кад дође време.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: За чега је Вама требала ова потврда? Ви сте били командир једног вода, више водова тамо, Вас организује вероватно овај покојни што сте рекли Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он то рекао, немојте стављати сведоку у уста.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Нисам ја то.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, он је био командант ТО-а Синиша.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Синиша у Пилици, је ли тако?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко? Чекајте, јда ли Ви сад сведочите или питате сведока?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја питам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта га питате, хајте преко мене питање.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Зашто је он уместо свог старешине дошао да тражи некакав папир који би му обезбедио некакву већу сигурност за сигурност тих људи и себе?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па, сачекајте, прво он уопште није рекао ко је њему старешина, то је под А.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, то је прво питање ко му је старешина?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи питање сам ја питала и рекао је не знам. Идемо даље питање.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не зна ко му је старешина?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, па шта да му ја радим сада.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро. Друго питање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна. Шта сте Ви рекли, Синиша командант ТО, је ли то било питање или Ваша констатација?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, даље ми не треба, да ли је Синиша, овај покојни, био командант ТО-а?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Био је, да ли је тог тренутка, не сећам се.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Значи био је, али не знате да ли је тај тренутак био.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да ли је тренутак, то се мењало преко ноћи, данас јесте, сутра није.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Треће питање, рекосте у «Стандарду» кад сте дошли вас 60 је пред Вас изашао Момо Васиљевић Ваш бивши старешина кога Ви добро познајете, и изашао је Марко Павловић?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте, јесте.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: И обратио се вама?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја могу да Вам кажем ја никад у животу нисам у «Стандарду» био, нек нађу једну секунду да сам био у «Стандарду».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, прво питања да завршимо, онда ћемо моћи да вас суочимо.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево овако, овако, зашто сте, зашто сте после пар дана за ту трауматичну ситуацију направили пут дуже од 10 километара да тражите од Марка потврду уместо да сте се вратили у гарнизон, ту где сте били са њим два дана, три раније?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ту Момо Васиљевић, ту Томић, ту су сви, ту је Марко, што не свратисте одма ту и много ближе него отићи у Зворник?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам, кажу главни командант је Марко Павловић.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Слажем се с Вама, неко Вам је рекао командант је Марко Павловић, Марка Павловића сте видели у «Стандарду», заједно са Момом Васиљевићем, зашто одосте у град да тражите Марка кад сте га већ видели два, три дана раније у «Стандарду» и био командант ту?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Не знам.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знате? И последње питање, то је више примедба, да ли сам ја погрешно схватио, председнице извините али Ви сте чини ми се рекли овако да је сведок изјавио кад је војна полиција њих мобилисала, после купања кад их је мобилисала, да је сведок негде изјавио да их мобилише по наредби Марка Павловића, то у овој изјави у транскрипту нигде не пише.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Трибуналу пише.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, онда ми доставите акт да га видим, а немојте да се служимо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све Вам је достављено, немојмо само око тога, вала Вама је све достављено више пута. Немате изјаву из Трибунала од сведока? Имате све изјаве.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја имам изјаву од 2007. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нарезане на лап-топ, па да. Све је предочавао истражни судија.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ево и овде предочава али нема тога да је Марко наредио војној полицији.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо сад да читамо целу изјаву?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, нећемо да читамо, него сам дужан скренути пажњу да се разликује у односу на оно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Након три, четири сата у моју кућу је дошла војна полиција са наређењем команданта Марка Павловића да ја као и остали чланови јединице хитно дођемо у Дом културе у Пилици.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево забележено не пише уопште тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта читате? Хашким истражитељима.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Војна полиција, опасачи бели, бели опасачи, војна полиција дошла.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, чекајте, читате другу изјаву, 166/21 изјава хашким истражитељима, страна 2, коју сам ја предочавала и истражни судија предочавао.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја то немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, имате, ја не знам сад. Немате хашку изјаву, па скоро сте разгледали списе, како немате, нећемо сад да.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, имам једно питање, дозволите председнице, немојте пресецати, ако сам ја то погрешио зашто то није рекао на другим местима?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питао га истражни судија и данас је потврдио да је рекао.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Данас није то потврдио, 2007. није и данас то није потврдио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражни судија га је питао баш на те околности.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: И рекао је да није тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, хоћемо сад да прелазимо изјаве писмене, сведок нам је ту и питајте га, Ви ако имате нешто што ми нисмо, само да се не понављамо.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Шта је Вама војна полиција казала кад су Вас покупили после купања само што сте стигли кући?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, рекли да се иде обезбеђивати, имају доле заробљеници у Пилици, ови људи који су на стражи да су исцрпљени, да морају ићи да одмарају један дио, један остаје с вама и ви долазите и тако.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала. Више немам питања.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам ја питање, станите ту. Кад сте, Ви, је ли сте се сад сетили тог Синише, кажете нешто ТО, Ћирковић командант ТО?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам чуо од њега човека.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и даље се не сећате ко је то?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја се и даље не сећам човека, немам појма ко је. Да га питам у вези Синише, је ли тај Синиша радио за време рата или је био само пре рата у стоматолошкој ординацији?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници је рекао.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У болници.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Он је радио у болници, био неки директор али он је спавао у Дому, имају доле мештани, он је био дан-ноћ доле у Пилици у оделењу, иза оделења полиције и ветеринаске станице, до ветеринарске станице имао је.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господине Машановићу, до краја јасно питање, за време рата у то време у мају месецу.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Ја.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Је ли Синиша радио или је био у Пилици?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Био у Пилици, како ће радити кад је дан-ноћ био ту и спавао, мислим.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, добро. Хвала.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Молим.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хвала Вам пуно.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Молим.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја да Вам кажем од мене нисте потврду никакву добили и ја нећу да кажем Ви од некога нисте добили, у то време више штаб ТО није постојао, од мене нисте добили, не кажем да Вам неко нешто није потписао кога сте тамо затекли.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Можда.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Од мене нисте добили, ми се нисмо срели у штабу ТО, ми се нисмо срели у гарнизону јер ја Вам кажем, може суд да провери, једне једине секунде нисам провео у «Стандарду».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се сетили Моме Васиљевића?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Момо Васиљевић је био официр активни и он је био у штабу код Обреновића.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, цело време.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви били 20. маја, каже сведок да сте се представили као командант ТО.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: 20.маја сам био командант ТО у граду али не у «Стандарду», у «Стандарду» је био одред војске Републике Српске где је командовао Драган Обреновић, био је Васиљевић, био је, овај, био је овај Јокић, било је пет – шест официра, био је овај покојни Милоје, пет – шест официра и десетак подофицира, то је био штаб одреда војске Републике Српске који је организовао и употребу јединица као што је њих послао на положаје у Шетиће, употребу јединица ТО на одређен начин у јединственом правцу да се одбрани линија и да људи не настрадају. У «Стандарду» је била војска Републике Српске све и један дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

PRIVATO

Да се изведе доказ СУОЧЕЊЕМ између оптуженог Поповића и сведока Машановић Драгана на околности разлика у њиховим изјавама, па један другом окренути лицем у лице изјавише:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Машановићу, устаните.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Да, устао сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај човек о коме сте Ви причали?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви кажете господине Поповићу?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја никакву потврду нисам човеку дао, нити сам га видео, нити имао сврхе, нити је имало сврхе у то време за потврде долазити тамо у те просторије.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви и даље тврдите да нико никада из Пилице и да Ви не знате да су ти људи уопште били у Пилици и да нико никад код Вас поводом тога није долазио?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Поводом потврде ове?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чекајте, шта сте ме питали? Је ли ме питате, питам Вас, је ли ме питате да ли је неко из Пилице долазио за потврде?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас, јесте.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Код мене за потврду?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.
Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нико и никада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико никада. Добро. Седите. Је ли ту господин Јурошевић? Дођите. Станите тамо. Шта кажете Ви на изјаву сведока Машановића?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ми смо били у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ми смо били у Зворнику, он је колико се ја сећам прекопута поште и оног парка да је ушо тамо и да је изашао и као та потврдица, каже, ја сам добио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже? Добио?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Каже добио сам ту потврду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он не може да се сети зашто сте баш ишли тамо, да ли се Ви сећате што сте баш ишли у град?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам, ако је то можда био градски, овај, можда су нас упутили тамо, а није требало, откуд ја знам, у ствари ја нисам ни улазио.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте улазили?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта кажете за ова убиства, видите да он каже и птице на грани знају да су људи истог дана сви побијени? Јесте ли и Ви то знали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, ето ја сам до мало пре тврдио да је то било у ноћним сатима, а сад чујем да је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не питам шта сте тврдили, него јесте ли знали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Ја нисам знао, ја нисам знао у том моменту, оно се причало.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком моменту сте сазнали?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Мислим после кад се то десило, е каже ја сам знао, ја сам знао, мислим тако прича, да се тако, али то је већ било касно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било касно?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, не знам, можда сам чуо после пет, десет или двадесет дана или.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И коме сте рекли то што сте чули?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Па, нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ником?
СВЕДОК ПЕТАР ЈУРОШЕВИЋ: Можда сам чуо после годину, откуд знам, шта сам, кад сам чуо, ја тад нисам, овај, имао представе да се тако може нешто десити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Седите. Имате ли Ви још нешто да кажете?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Имам ли ја какву заштиту, мислим после ове изјаве?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питао је тужилац, Ви јер сматрате да Вам треба нека заштита?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, дај боже да прође ово добро, каква је ситуација и све и шта се ради, овај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога се Ви плашите?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Па, плашим се, ето.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога?
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Од многих и отих који су то радили, није ми једноставно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми ћемо Вама обезбедити заштиту, сачекаћете после главног претреса. Добро.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Мислим кући, а овде сад ме не зна нико, откуд знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Кући, породицу неко да злоставља као што је за време долазило, окретано цеви на породицу и меци

убацивали, ево нека каже Петар Јурошевић да ли је чуо да ме је хтио тај Брано Аћимовић да стреља, ево, ја мислим да је чуо за то и сутра ако дође овај Петар, Перо, овај Петровић, они знају тачно шта сам ја све преживео у рату и какве трауме.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам што сте сведочили. Сачекаћете у Служби.
СВЕДОК ДРАГАН МАШАНОВИЋ: Имам ли право на трошкове?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право.

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку тражене трошкове за долазак у суд, исхрану и боравак.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ ОДЛАЖЕ, а наставиће се

24.марта 2009 године с почетком у 09 часова и 30 минута.

ЗАПИСНИЧАР **ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА**

BP3 0170